

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

1934

ΕΤΟΣ, Θ'
Αρ. 409

Ζώνες παρομφες
Αναλογισμός παρομφες

ΚΑΜΕΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ.

Τὸ τάλκ τὸ ὁποῖον ἀναμειγνύουν γενικῶς εἰς τὶς πούδρας ἔχει τὸ μειονέκτημα νὰ δίνει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα μίαν γυαλάδα μετ' αὐτῆς. Ὅλες ἡ πούδρες ποὺ κατασκευάζονται μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶναι βλαβερές.

Πάρτετε ἓνα κοῦτι οἰασθήποτε πούδρας καὶ κινήστε τὸ ἀποτόμως δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Θὰ ἔχετε μίαν ἐπιφάνειαν σχεδὸν λεῖαν, ἐὰν δὲ δοκιμάσετε τὸ ἴδιον μετ' αὐτὴν καθαρὴν τότε ἡ ἐπιφάνειά του θὰ εἶναι τόσο λεῖα ὅσον ἐνὸς ὕψους.

Κάμετε τὸ ἴδιον πείραμα μετ' αὐτὴν πούδρα "MATITE". Θὰ σχηματισθοῦν ἀμέσως ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας μικρὲς κροκίδες (βῆλοι) χωρὶς καμμίαν σταθερότητα. Ἀποδείξει ὅτι αὐτὴ ἡ πούδρα δὲν περιέχει τάλκ.

Ἡ πούδρα "MATITE" κἀνει τὴν ἐπιδερμίδα μάτ, εἶναι ἀπολύτως ἀβλαβὴς καὶ δὲν ἐρεθίζει τὸ δέμα.

Εἶναι ἓνας τύπος τῆς

ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΤΑΣ.

Λ. Τ. ΠΙΒΕΡ, ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΔΗΜ. Γ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ

Χειρουργὸς Ὁδοντίατρος Π.Ε.Π.
Ὁδὸς ἐπισκεψέων 9-1 καὶ 3-1.
Ὁδὸς Ἐμμανουὴλ Μπενάκη 3*

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"

Λιπαρά (νυκτός) εἶνε ἡ ἐπιμέλεια τοῦ δέρματος καὶ τῶν χειρῶν

Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρικές μεταβολάς

Ἀπορροφᾶται τελείως ἀπὸ τὸ δέμα, τὸ ὅποιον μαλακώνει καὶ τονώνει

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"

Ἐξάλειφει τὰς ρυτίδας, τὰ ἐρυθρήματα καὶ τὰς κηλίδας τοῦ προσώπου

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"

Στεγνὴ — Κιόνε Κρατεῖ τὴν πούδρα καὶ παρουσάζει πάντοτε ἓνα πρόσωπον θαλερόν.

Διὰ τοὺς κυρίους Προφυλάσσει τὸ δέμα ἀπὸ τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ ἡλιασματος

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΙΣΗ

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΣ ΚΑΙ ΟΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΣ

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΟΡΟΛΟΓΙΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ

ὡς καὶ δακτυλιδίων

ΑΝΤΙΚΙΤΕ

Ἐπισκευὴ ὥρολογίων

ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

Καραγιώργη τῆς Σερβίας ἀριθ. 12.

VITANOVA

(ΝΕΑ ΖΩΗ)

Διανοητικῶς κοπιᾶζοντες, μὴν ἀναβάλετε δι' αὐριον τὴν ἀγορὰν τοῦ νέου εὐγεύστου ποτοῦ

ΒΙΤΑΝΟΒΑ

Μόνον δι' αὐτοῦ ἀντικαθιστᾶτε καὶ ἀνανεώνετε τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου καὶ διαρκῶς ἀναπτύσσετε τὰς δυνάμεις.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία

Χονδρική πώλησις: Φαρμακευτικὴ Ἑταιρεία «Μινέρβα», Ἀθήναι.

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνεμένη παρὰ τοῦ κ. ΑἰΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι ἐν Παρίσιος ἐπὶ τριετίαν σπουδάζοντες εἰς τὴν ACADEMIE NATIONALE DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAROLITAINE.

Τελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.

Διὰ περισσεύτας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν. ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡλείου ἀριθ. 1. ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 182, ἀκριβῶς εἰς τὸ τέριμα, ὁμοῦ ἡ καὶ γυριστά:

Ἰονὶ Καταστήματα ἀρκετὰ εὐρύχωρα, κατάλληλα δι' οἰκισθῆποτε ἢ πικερίων, καὶ

Ἰόν) Κατοικία ἐκ δύο δωμάτων καὶ κουζίνας μετ' ὅλων τῶν χρειῶν, ἀερίως καὶ ηλεκτρικῶν.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ δικηγόρῳ κ. Ι. Σάλη (ὁδὸς Παπαρηγοπούλου 9α, μέγαρον Ἀφθονίδου) καθ' ἑκάστην 8-9 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ. Τηλ. 21-283.

ΠΟΤΗΣ Β ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθήναι

Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23660

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Νεοσηματα ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΑ

ΟΔΟΣ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ 11

(Πλατεία Κολιάτσου) ΑΘΗΝΑΙ

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν νοσημάτων

Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστον ασθενή

ΕΙΔΟΜΟΝΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11 Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθέσεων γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πέρας αὐτῶν, εἰσπράττον τὰ δικαστικά ἐξόδα ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστῆς

ΙΟ ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ Σ' ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Γιατὶ οἱ ἄνδρες ἐρωτεύονται τὴν νέαν αὐτὴν

Ἡ Διὸς Χ... τῆς Boulogne ἔλαβε 10 προτάσεις γάμου τὸν περασμένον μῆνα, ἀπὸ δέκα νέους οἰκογενειῶν. Σὲ ρεπόρτερς ἡ Διὸς Χ... εἶπε: «Εἰμαι πολὺ ἡμέτρια ἐνὸς καταστήματος νεωτερισμῶν. Φαντάζομαι, ὅτι ἡ μόνη αἰτία τῶν αἰτήσεων γάμου, εἶνε ὅτι πάντοτε ἐφρόντιζα διὰ τὸ χρῶμα μου. Ἀντελήφθην, ὅτι ἡ χρῆσις κοινῶν πούδρων ἐξηραίνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὴν μεταβάλλει εἰς χονδροειδῆ, ἐξηράν καὶ λεκισμένην. Γι' αὐτὸ μεταχειρίζομαι τὴν πούδρα Τοκαλόν, ποὺ περιέχει Mousse de Crème. Αὕτη ὄχι μόνον μαλακώνει, προστατεύει καὶ ὁμορφαίνει τὴν ἐπιδερμίδα, ἀλλὰ μοῦ δίδει ἓνα θαυμάσιον χρῶμα, ποὺ διατηρεῖται φρέσκο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας. Καὶ πράγματι, πλέον τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν ὑποψηφίων, μοῦ ὁμολόγησαν, ὅτι τὸ κοριτσίστικο χρῶμα μου τοὺς ἐσάγγηνευσε.»

Ἡ Mousse de Crème, ἀναμειγνυσμένη ἐπιστημονικῶς μετ' αὐτὴν πούδρα Τοκαλόν, ὄχι μόνον ἐμποδίζει τὴν πούδρα νὰ ἐξηράνη τὴν ἐπιδερμίδα, ἀλλὰ τὴν κάνει νὰ κρατᾷ στὸν ἄνεμο, στὴν βροχή, ἀκόμα καὶ χορεύοντας στὴν πλέον ζεστὴ αἰθούσα τοῦ χοροῦ. Δίδει τὸ θαυμάσιον αὐτὸ χρῶμα, γιὰ τὸ ὁποῖο ὅλοι οἱ ἄνδρες τρελλαινούνται. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ δωμάτιον εὐρύχωρον διὰ κύριον ἢ κυρίαν ἢ ἀνδρῶν μετὰ τροφῆς εἰς κεντρικῶτάτην θέσιν. Πληροφορίαι «Pensi» Grosche, Μαυροκορδάτου 6α.

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρός Δερματολόγος Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδιαίτης Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1 Ὁρεῖ 8-11 π. μ. καὶ 5-7 μ. μ.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλότης ἡς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Μενανδρου 27 — Ἀθήναι. Τηλ. 1-66

Οἰκονόμειο

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ἐνας νεαρὸς τυμπανιστὴς τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ Βουδα, στὸ Ντελχί τῶν Ἰνδιῶν. — ΜΕΣΩΝ: Ὁ νέος βασιλεὺς τοῦ Βελγίου Λεοπόλδος III εἶνε μανιώδης λάτρης τοῦ Ἀλβέρτου. Ἡ φωτογραφία μας τὸν δείχνει σὲ μιά ἐπικίνδυνον ἀνάβασι τοῦ στίβου Δολομιτικῆς Ἀλπεῖς. — ΔΕΞΙΑ: Οἱ ἀπερφημοὶ Γερμανοὶ ἡθοποιοὶ Κλάρα Γκάσιο καὶ Ἐρίχ Μπέιτλ, στὴν «Κωμωδία τῶν Παρατηρήσεων», τοῦ Σαίξπηρ. — ΜΕΣΩΝ: Ἡ Γερμανὴ ἡθοποιὸς Μαρία Όυπερον, ἡ ὁποία ὑποδύεται τὸν ρόλο τῆς Ἀννας Μπολέιν στὸ περίφημον φιλμ «Ἐρρίκος ὁ Β'». — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ἡ νεαρά Ἀμερικανὴ Ἑλέν Μάκ Ἀρκην, μετὰ τὰ δύο σκυλιὰ της, ράτσας Ἀγγλιστάν, ποὺ βραβεύθηκαν στὴν ἔκθεσι τοῦ Σικάγου. — ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ: Ὁ Μπιμπὴ καὶ ὁ Κλάρενς, δύο χριτωμένοι χιμπαντζῆδες τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου.

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΙΒΑΝ

Ε μιά κίνησι γοήγηση του χειριού της ή 'Αλεξία, ή χαριτωμένη ή άμαζόνα, άρπαξε ένα κλαδί απ' την άνθισμένη θαύματα και φώναζε στην ίπποκόμο της: — 'Ιβάν... 'Ιβάν... Δός μου τὸ καλπάκι σου !...

Ελαφροκακίζοντας ὁ νεαρός κ' εὐσταλὴς ίπποκόμος, σπηρούνησε τὸ ἄλλογόν του καὶ στάθηκε κοντά στήν ὄμορφην κυρία του, δίνοντάς της τὸ τριχωτὸ ρωσικὸ καλπάκι του. Ἐκείνη τότε χαμογελώντας μετ' ἑλαφρότητας τὸν ἀνθισμένον κλάδο στήν κορυφή τοῦ καλπακιού, καὶ ξαναδίνοντάς το στὸν 'Ιβάν, ξεφώνισε:

— 'Ελα καὶ μπαλῶνθρες... Τὸ λουλουδάκι αὐτὸ θὰ εἶνε γιὰ τὴν καλή σου ἑνα ὥραίο δῶρον... Ὅσο γιὰ σένα ὁ κύριός κόμης, εὐχαριστήμενος καθὼς εἶνε ἀπ' τὴς ὑπηρεσίας σου, θὰ σοῦ δώσῃ ἑνα καλὸ πούριμα γιὰ νὰ πῇς δόξα στήν ὕψαι του !...

Ὁ κόμης Δαλιμάσκωφ, ἑνας ὁμορφος μὰ ὑπεροπτικὸς εὐπατριδὴς, κούνησε καταφατικὰ καὶ μετ' ἀδυστή στενοχωρία τὸ κεφάλι του, ἐνῶ ὁ 'Ιβάν, κατάκλιμος τώρα ξαναφρόνισε τὸ ἀνθρωπόστο καλπάκι του. Ἀντίσπερ ἡ 'Αλεξία μὲ ἑξακολουθώντας νὰ γελᾷ, μαστίγωσε τὸ ἄλλογόν της καὶ ξεφώνισε στὸν σιωπηλὸν της:

— Ἐμπρός, κύριε κόμη, νυστάξατε !... Θέλετε νὰ σᾶς προσπεράσω; Ὁ κόμης Δαλιμάσκωφ τὴν ἔφθανε ἀμέσως καὶ γιὰ λίγα λεπτά της ὥρας κάλυπταν πλευρὸν μὲ πλευρὸν ἐνῶ ὁ 'Ιβάν τὸν ἀκολουθοῦσε κρατώντας ἀπὸ σεβασμὸ, τὸ ἄλλογόν του σὲ ἀρετὴ ἀπόστασι πρὸ πῆσω αὐτοῦς κυρίους του. Ἐντωμεταξύ, ὁ κόμης χαλάφωσε τὸ θῆμα τοῦ ἄλλογον του καὶ ἔπεσε στήν μνηστή του, ἡ ὁποία συγκρατοῦσε κ' ἐκείνη τὸν γοήγορ καλπασιό της:

— Δὲν νομίζεις, ἀγαπημένη μου, ὅτι ἐπὶθεσά με αὐτὰ πὺν κάνεις;... Δὲν ἔχεις ἄραγε ἀντιληφθῇ τὸσούτους μῆνες τώρα, ὅτι ὁ ίπποκόμος σου σὲ ἀγαπᾷ;... Κι' ὅτι ἐκεῖνα τὰ λουλουδάκια πὺν κόρη σου στὸ καλπάκι του, μπορεῖ νὰ τὰ παρεξηγήσῃ;

Ἡ 'Αλεξία, παραξενεμένη στήν ἀρετή, ἔστρεψε σὲ ἀντίκτυπα γέλια, μὲλεις εἶδε πὺν ἤθελε νὰ καταλήξῃ ὁ ξηλότητος μνηστήρας της. Βλέποντας ὅμως τὴ φανερὴ στενοχωρία του, σφοδρῶς ἀπότομα καὶ ἔπειτα:

— Παραλογίζεσαι, καὶ μὲνε φεντῶ μὰ τὴν ἀλήθεια... Πῶς ἀντελήφθης ἑνα τέτοιο πῶγμα ἐσὺ, σ' αἰτοῦς τοὺς λίγους μῆνες πὺν εἶμαστε ἀρραβωνιασμένοι;... Ὅθ' τὸ ἔνοιωθα ἐγὼ πρὸ οἰκουρᾶς ἀπὸ σένα, ἂν συνέβαινε τέτοιο πῶγμα, γιατί ὁ 'Ιβάν μεγάλωσε μολὺν μου... Ἐξέκνῃς ὅτι ἡ μητέρα του θῆλῃσε καὶ

τοὺς δύο μας μετ' ὁ ἴδιο γάλα;... Καὶ ξεκνᾷς ὅτι ὁ 'Ιβάν εἶνε ἑνας ὑπηρετὴς, καὶ τίποτε περισσότερον; — Ναι, ἀλλὰ ὁ 'Ιβάν εἶνε νέος, γεμάτος σφρίγγος καὶ ζωῇ, κ' ἐσὺ εἶσαι πολὺ ὄμορφη. 'Αλεξία μου! ψιθύρισε ὁ κόμης. Ἡ ἀγάπη σ' αὐτὲς τὴς περιπτώσεις δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ κοινωνικοὺς φραγμούς. Κι' οὕτως τὸ ὅτι θῆλῃσε ἀπ' τὴν παραμάνα σου καὶ ὑπέρα του τὸ ἴδιο μετ' κείνον γάλα, εἶνε κανένας σπουδαῖος βαθμὸς συγγενείας, ὅστε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάπτυξιν ἐνὸς τέτοιου αἰσθηματος στὰ ρωμιάλα στήθη του !...

— 'Ελα !... Μὴν εἶσαι ἄδικα ζηλιάρης! ξεφώνισε ἡ 'Αλεξία ὀχνοντάς του ἑνα θλίμμα λατρείας καὶ μαστίγωσε δυνατὰ τὸ ἄλλογόν της. Ὁ κόμης τὴ μμήθηκε συλλογισμένος, κ' οἱ τρεῖς τὸν κάλυπταν τώρα μετ' ὁμοψυχίας τὸν πατρικὸν πύργον τῆς νέας.

Ἐκεῖ τοὺς περιμένε μιά ἔκκληξις, ἡ ὁποία δικαιολογήσει τὴς ὑποψίας τοῦ κόμης: Μόλις ξεπέσεισαν καὶ παρέδωσαν τὰ ἄλλογὰ τους στὸν 'Ιβάν, ὁ Δαλιμάσκωφ τοῦ πρόσφερε ἑνα χρυσὸν πεντάρομβλον σήφωρα μετ' ἡν παρόλῃσι τῆς 'Αλεξίας. Ὁ ίπποκόμος τότε κτείνισε σὰν νεκρὸς, ἀννήθηκε ἀπότομα τὸ πούριμα τοῦ κόμης, κ' ἀπομακρύνθηκε βουβὰ καὶ βιαστικὰ τραβώντας μαζὺ του τὰ ἄλλογὰ.

Ὁ κόμης ἀπ' τὴν προσβολὴ ὁ κόμης, σήκωσε τὸ μαστίγιόν του κ' ἔκανε νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ 'Ιβάν. Μιά βερεντικὴ ὁμοψυχία μαζὺ τῆς μνηστής του, τὸν γαλήνεψε ἀμέσως καὶ

Ὁ 'Ιβάν πῆδησε ἀνάμεσα στοὺς λύκους...

τὴν ἀκολουθῆσε μέσα θλαστήμωντας πνιχτὰ.

Ἡ τέσσερες ἡμέρες πὺν κύλησαν ἕως τὴν Κυριακὴ τῶν γάμων τους, ἦσαν γεμάτες ἀπὸ πυρετώδεις προετοιμασίες. Ὁ κόμης ἔφυγε γιὰ τὸν πύργον του—ἀρετὲς ὥρες μακρὰ ἀπ' τὸν πατρικὸν πύργον τῆς 'Αλεξίας— κ' ἦταν ἀφοσιωμένος σὲ νὰ προετοιμάξῃ τὰ διαμερίσματα, τὰ ὁποῖα θὰ δεχόντουσαν τοὺς νεονύμφους τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς.

Νορὶς ἀκόμη, κατὰ τὸ Σαββατόβραδον, ὁ κόμης Δαλιμάσκωφ ἔφθανε μετ' ὁ μεγάλοισι ἐξουσίαις ἐκ τῶν πύργων τῆς μνηστής του. Ὁ κόμης εἶπε τὸ βράδυ, τὴν ἄλλη ἡμέρα θὰ τελοῦσαν τοὺς εὐτυχιμένους γάμους των, καὶ τὸ βράδυ, ἔπειτα ἀπ' τὸ ἑορτάσιμον δείπνον πὺν θὰ παρέδεται στοὺς καλεσμένους, θὰ ἔπαυε τὴν ἀγαπημένην του καὶ θὰ τὴν ὄδηγοῦσε ἀντιόμοιον στὴ γαμήλιον φωνή τους: Στὸν δικὸν του πύργον δηλαδὴ, ὁ ὁποῖος θὰ περιμένε τὴν ἀφίξιν τους, ἔτοιμος πειὰ καὶ κατάφοτος !...

Ἡ 'Αλεξία ἀντελήφθη πρώτη σκεδὸν τὴν ἀφίξιν τοῦ μνηστήρος της, καὶ μετ' ὁρμήσεως φωνῆς κατέβηκε τὴ σκάλα νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Κι' ἐκεῖνος πάλι, ἀντικρίνοντας τὴν μετ' ἡλάρους, δὲν πρόσχε τὰ ἄλλογὰ του, τὰ ὁποῖα εἶσι λίγο ἔλειψαν νὰ συντρίψουν τὸν στυχὸν 'Ιβάν ποῦτρεξε νὰ τὰ συγκρατήσῃ !

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον ὁ 'Ιβάν, γαντζώθηκε μετ' ὁρμήσιν ἀπ' τὴ λαμαρία ἐνὸς ἄλλογον. Ἐκεῖνο τότε τινάχθηκε πῆσω μετ' ὁρμῇ, παρασείνοντάς καὶ τ' ἄλλα δύο, καὶ τὸ ἔλ-

κνυθον κλονίσθηκε μετ' ὁρμήσιν, ὅστε ὁ προσηλωμένος στὸν ἔργαμὸ τῆς μνηστής του Δαλιμάσκωφ ἔπεσε κάτω μετ' ὁ πόδια του μετ' ὁρμήσιν !

Μανιώδης γιὰ τὸ γελιοὺ πάθημά του, μπερδὸς στὰ μάτια μάλιστα τῆς 'Αλεξίας, ἡ ὁποία ξεπερῶνεν ἐντωμεταξύ τὸν κατὰφρὸν τῆς θύρας, νόμισε πὺς ὁ 'Ιβάν τὸ ἔκανε ἐπιτιμὴς γιὰ νὰ τὸν κομικοποιήσῃ, καὶ μετ' ὁ μαστίγιόν του τοῦ χτύπησε τὸ πρόσσωπον θλαστήμωντας τὸν ἄγρια!

Χλωμός ἀπ' τὴν ἄδικη προσβολὴ ὁ 'Ιβάν, δὲν σκέφθηκε νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἑαυτοῦ κόμητα. Ἡ παρορμήσεως ὅμως τῆς 'Αλεξίας ἀποδόθηκε τὴν λυπηρὴ καὶ τραγικὴ συνέχεια, καὶ τὸ ἐπεισόδιον ληισιὸν ἤθηκε ἀμέσως μέσα στήν γενικὴ χαρὰ τῶν προετοιμασιῶν τοῦ γάμου.

Ἀσφοδύλως, σκιητός, καὶ μετ' ὁρμήσιν βαρὺ στήν πρωτόγνωρὴν φωνή του ὁ 'Ιβάν, καθόταν ἐπάνω σὲ ἑλκνυθρον, τὴν ἐπομένη τὸ βράδυ, ὁ δὲν ἔλαλε τὸν νεόνυμφον ζευγάρι στὸν πύργον τοῦ εὐτυχιμένου στυχίου. Σφριχταγκαλιάζοντο στὸ βάθος τοῦ ἐλκνυθροῦ ὁ ἀντιόμοιος στυχίον, ἡ φωνὴν διασπῶν τὸν κατὰφρὸν ὁ κόμης πύργον, κ' ἔτρεχαν νὰ γευθοῦν τὴν εὐτυχία στὸν πύργον τοῦ γαμήλου.

Λίγες ὥρες τοὺς χωρίζαν ἀκόμη ἀπὸ καὶ, καὶ τὰ ἄλλογὰ κατάναν τὴν ἀπόστασι γοργὰ, κατὰφρὸντας μετ' ὁρμήσιν, στὴ χιονισμένη στέππα. Συχνὰ ἡ 'Αλεξία φώναζε στὸν ὁμογάλακτον ἀδελφόν της νὰ μαστιγώσῃ τ' ἄλλογὰ, γιατί τὰ μαῦρα σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ τὴν φόβιζαν λιγάκι. Καὶ βλέποντας συγχρόνως τὴν σκοτεινὴν ματιά, μετ' ὁρμήσιν τὸν 'Ιβάν, ἤθελε νὰ φθάσῃ τὸν γοργότερον στὸν προορισμό τους γιὰ ν' ἀποφύγῃ καμιά ἐκρηξὴ τῆς ζήλιας του, ἔφαρνε καὶ τρυφερό.

— Γιατὶ δὴν γίνεις ἐσὺ τὸ ἑλκνυθρον; ξεφώνισε ἀρετὴς σὲ μιά στιγμή, ὁ κόμης. Ἄν ἦμιον στὴ θέσι σου, δὲν θὰ δεχόμιν ποτὲ αὐτὸ πὺν δαχτύλιος ἐσὺ νὰ κάνης !...

Δὲν γίνεται γιὰ τὴν ἀρχοντιάσας αὐτὸ, αἰδέντα μου! ἀπεκρίθη μετ' ὁ γαλήνια φωνή, μὰ καὶ μετ' ὁ σκοτεινὴ λαμὴν στὰ μάτια του ὁ 'Ιβάν, στρέφοντας πρὸς τὸν μνηστὴ κάμιν. Δέχθηκα αὐτὰ, γιατί ἔτσι πρόσταξε ἡ ἐκλαμπρότης του ὁ κόμης Μπαρμάρφωφ, ὁ πατέρας τῆς σεβαστῆς στυχίου σας, καὶ κύριός μου συγχρόνως !...

— Ἀλήθεια, γιατί ἔτσι ὁ πατέρας; ὁρμήσε τώρα μετ' ὁ στυχίον ἡ 'Αλεξία, θέλοντας νὰ προλάβῃ καμιά λυπηρὴ συνέχεια.

— Γιατὶ... γιατί σ' ἐμένα εἶχε ἐμπιστοσύνη! ἀπεκρίθηκε μετ' ὁρμήσιν ἀρετὴς τρυφερότητα στὴ φωνή του ὁ 'Ιβάν. Γιατὶ σ' ἐμένα μονάχα ὁ πατέρας τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἔξεμα ἐπὶ τῆς ἀπ' τὸν δικὸν μας σταθμόν. Γιατὶ... γιατί... μὰ, νάτους !... Τὸς ἀκούετε καθαρά;... Αὐτὲς τὴς ἡμέρας ἔκαναν τὴν ἐμφάνισίν τους στὴ στέππα !...

Προσμητικὰ, μὰ κρυφὴ ἀνατοχίλα ἀνεκράστων τοῦμου πέρασε τὰ κορμὰ τῶν δύο νεονύμφων. Οἱ ὁ-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

(ΟΙ ΚΕΡΑΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στις 6 μ.μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 13 Ιουνίου, ἔγινε εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ 29ῃ κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας». Ἀπὸ τὴν κλήρωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῇ ὅλοι οἱ ἀριθμοί, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς «Οἰκογενείας», ἀνευρέθησαν κατὰ σειράν οἱ ἑξῆς ἀριθμοί :

Ὁ 1ος ἀριθμὸς 8889, ὁ ὁποῖος κερδίζει ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Ἐπίσης ὁ κατὰ τὴν ἑννέα ἀριθμοὺς κερδίζουν ἀνὰ ἑν βιβλίον τὸν περιφρῶν μνηστορήματος τοῦ Πῶλ Φεβὰλ «Ὁ Κατετὴν Φάντασμα» : 9471, 1749, 19420, 25871, 3642, 5080, 11456, 13333 καὶ 72.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 89 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ 8889), κερδίζουν ἀνὰ ἑν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου». Ἐπίσης ἐκέρδιζαν ἀνὰ ἑν ἀντίτυπον τοῦ μνηστορήματος τοῦ Πῶλ Φεβὰλ «Ὁ Κατετὴν Φάντασμα», οἱ κ. κ. Ἐμ. Κ. Κοριανιώτης μαθητὴς Γυμνασίου Τρίπολης, Κ. Γ. Λιάνης Μαροθίνης 30 'Αλεξανδρουπόλως καὶ Ἀνδρ. Β. Τσινάκης Πάτρας.

Ἡ 30ῃ κλήρωσις τοῦ Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας» θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὴν 20ῃν Ιουνίου, ἡμερᾶν Τετάρτης καὶ ὥραν θην μ.μ. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παρευρεθοῦν εἰς αὐτήν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικά δελτία μετ' ὁρμήσιν κερδίζοντας ἀριθμούς, ἀναγράφοντας ἐπὶ τῶν δελτίων τὸ ὄνομα τὸν καθαρό. Θὰ παραλάβουν δὲ τὰ βιβλία των ἀπὸ τὰ Ὑπογραφεῖα τῆς ἐπαρχίας των, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἀποσταλῇ ἐπὶ τοῦτ' — μετὰ σχετικῶν ὁνομαστικῶν καταλόγων — καὶ ἐπὶ ἐξῆς.

— Κύριε κόμη, κρατήστε τὰ ἡνία! ξεφώνισε, ἐπὶ τέλους μετ' ἀνέκφραστη λαχτάρα ὁ 'Ιβάν.

— Γιατὶ, Θεέ μου !... Γιατὶ !... μνηστορήματα μνηστορήματα ὁ Δαλιμάσκωφ, ἔχοντας γαντζωμένην στὸ πλευρὸν του, ὡχρὸν σὰν τὸν θάνατον καὶ μαλοπρόσθη, τὴν 'Αλεξία.

— Γρήγορα, καὶ δίχως δισταγμὸν ! ξαναφώνησε ὁ 'Ιβάν. Δὲν πρόκειται γιὰ σᾶς, ἀλλὰ γιὰ... γιὰ τὸ χατήρι 'Εκείνης !

Τὴν ἀκολουθῆσε ἡ 'Αλεξία ἔμνησε μὰ κρυφὴ φωνήν καὶ λιποθύμησε, ἐνῶ ὁ κόμης, σὰν μεθυμένος, μὲλις συγκρατοῦσε στὰ γόνατα του τὰ ἡνία τῶν φρενιασμένων ἄλλογον !...

Κι' ὁ 'Ιβάν... Ὁ 'Ιβάν λήθησε ἀνάμεσα στοὺς λύκους !...

Ἡ ἀρετή, ἡ κορυφὴ λατρείας του γιὰ τὴν ὄμορφη καὶ καλὴ κυρά του, ἔζητοσε μὰ ὑπερτάτη θύσιν. Κι' ὁ ταπεινὸς ίπποκόμος προσφρόνους τὴν σάρκα του θλαστήρικα στὰ ἔργα σαγόνια τῶν θηρίων, τὰ καθυστέρησε ἴσως γιὰ λίγο, ἀλλὰ ἀρετὰ ὅμως, ὅστε νὰ βρεθοῦν σὲ λίγο ἀσφαλῆς στὸν πύργον τους, οἱ κύριοι του...

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΕΤ-Α-ΤΕΤ

Α. Ε. Π. — Μᾶς ἐνδιαφέρουν. Σᾶς παρακαλοῦμεν θερμῶς νὰ μᾶς τὴς στείλετε σὲ δέμα συστημένον, νὰ τὴς ἰδοῦμε. Τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς θὰ τὰ πληρώσουμε ἐμεῖς.

Διη. Ρόνη Καρδίσσαν, Δουκὴν Ταυτοσίτην Λεωφ. Μακρᾶς Στοᾶς 56 Πειραιᾶ, 'Αλέξανδρον Κοτσόπουλον ὁδὸς Θεᾶς 13 Βόλον, Γεωρ. Μαθίου Σάμιον, Παντελ. Μελετιοπούλου, Γεωργίου Κρήτης, Στυλ. Κόντην Ἰκονταντινουπόλεως, Δουκὴν Παπαδοπούλου ὁδὸς Γαλιέτα 22 Θεσσαλονίκης, Μαργαρίταν Γιαννικοῦ Ἰσταμπούλ, Χρ. Χρησαφίδην ὁδὸς Ἐγγατίας 327 Θεσσαλονίκης, Ἀποστ. Σάκου Φιλίππου 67 Θεσσαλονίκης, Ἀννᾶν Βρανάκη Νέα Χώρα Χανίων Κρήτης, Γ. Μουζῶν ἑμπορὸν Ὑδραν, Στῆλ. Ἀκροῖον Βόλον, Θ. Σκορτοῦλην Κατοῖνα Ἐρμούερου. — Τὰ δελτία σας δὲν κερδίζουν. Ἐκμάτε τὸ λάθος, σὲ ὁποῖο καὶ ἄλλοι ἀναγνώσται μᾶς ἐχρὺν ὑποπτεῖται. Δὲν ἐπρόσέξατε, ἐκ δελτίου τὸν ἐξῆς : «Οὐ καθε κλήρωσις ἔχει τὸ δελτίον της, ὅτι ἑνα δελτίον δὲν ἰσχύει γιὰ τὴς ἄλλων κλήρωσεις, πλὴν τῆς δικῆς τοῦ. Αὐτὸ εἶνε τὸ λάθος σας, τὸ ὁποῖον καὶ ἰδιοὶ θὰ ἐξακριβώσετε, ἂν προσέξετε καλύτερα.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

Ὅταν πῆθανε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σαλτοβούργου, οἱ ἀρμόδιοι πῆγαν νὰ σφραγίσουν τὰ πράγματα τῆς ἐπισκοπῆς, γιὰ νὰ τὰ βοηθῇ αὐτὰ ὁ διάδοχός του.

Μὲ κατάπληξι ὅμως εἶδαν ὅτι ἡ σφραγὶς τῆς βιβλιοθήκης—ἡ ὁποία εἶχε ἀνὰ τὴν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ προκατόχου του—ἦσαν ὡχρᾶς, ἐνῶ ἡ σφραγὶς τῆς οἰκουμένης ἦσαν παραδισσινέες !...

Ἐπὶ πολὺ, μὰ δὲν διάβαζε γὰρ ὁ μακαρίτης Σεβασμιώτατος...

τοῦ 1ου ἀριθμοῦ, κερδίζουν ἀπὸ ἑνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὁποῖον ἔχουν ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες θὰ φέρουν τὸ φύλλον μετ' ὁρμήσιν δελτίον στὰ Γραφεῖα μας καὶ θὰ παίρνουν τὰ δῶρα των. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις θ' ἀποκόπτουν καὶ θὰ μᾶς στέλνουν τὰ δελτία των καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ δῶρα των μετ' ὁ Ταχυδρομίου ἢ μέσῳ τῶν Ὑποπαρακτορέων μας.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράσῃ καὶ δύο καὶ τρεῖς καὶ περισσότερα φύλλα, γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τῆς «Οἰκογενείας».

Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ σπεύσιν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τους ἐνὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθυμῶμεν σχετικῶς.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 91-419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Εσωτερικὸν δι' ἑν ἔτος Ἀρχ. 200 ἢ Εσωτερικὸν Δολλάρια 6
Εσωτερικὸν δι' ἑξάμηνον Ἀρχ. 100 ἢ Ἀμερικῆς 3
καὶ δι' ἄλλην τῶν Ἀμερικῶν καὶ Βελγικῶν Κοιτῶν ἀνδρῶν σελῖνα 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβλήματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τὴν ἐκδόσιν φύλλου Ἀρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ
φύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency General
P. O. Box 497 New York City. Ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ.
Κ. Καλφοπούλου, ἐν Ἀγγλίᾳ— ἰάν δ κ. Χριστόδουλος Σαρά-
φης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἐν Βελγίῳ
Κογκὸ δ κ. Γεωργ. Ἀντωνιάδης, Β. Ρ. 445, Elisabethville Con-
go - Belge, ἱκανὸν δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΤΑΝ καλοκαίρι του 1816. Τρεις κομφοί κι' αριστοκρατικοί νέοι της Πετρούπολεως, έβγαζαν τον περίπατό τους σε μία προκυμαία απ' τις πολλές της Ρωσικής πρωτεύουσας, κατ'έχοντας και γελώντας ξέννοισα.

Όταν η νύχτα άρχισε να πέφτει σκοτεινή, ο ένας απ' τους τρεις νέους χαρτίσε τους συντρόφους του, κι' απομακρύνθηκε μόνος. Σκεπτικός και μελαγχολικός, βάδιζε τώρα σ'αγα-σινιά κι' αναπορούσαν, σαν άνθρωπος πνιγμένος απ' την άμια.

Είχε φθάσει πια μπρός σε μία όμορφη έκκληση, όταν αναγκάστηκε να σταματήσει ξαφνικά, να τευτώση το ατί του. Μία λυπητερή γυναίκα φωνή άκουγόταν καθαρά να βγαίνει από κάποιο ανοιχτό παράθυρο, εκεί κοντά, κι' ο νέος ήρθε με περιέργεια για να ανακαλύψει την προέλευσή της.

Γρήγορα ανέλθηκε τότε, ότι πλάι στην έκκληση ήταν χτισμένο το μικρό διαμέρισμα που καντή λανάστη. Φως άμυδρο έβγαίνει από το μοναδικό παραθυράκι του, κι' ο νέος ξεχωρίζοντας διανοήματα πειά, ότι η φωνή έβγαίνει από εκεί, πλησίασε σιγαλά και προσομιλούσε.

— Άχ, Πέτρο μου! Έλεγε σ' έναν ρωσικό νεαρό ναύτη μία όμορφη γλυμή κοπέλλα. — Άχ, Πέτρο μου!... Τι δυστυχία με περιμένει!... Όσφονη και μόνη, με δύο ανήλικα αδελφάκια, πώς θα τα βγάλω πέρα σ' αυτά τα τρία χρόνια που θα λείψω;... Τι θα γίνει;

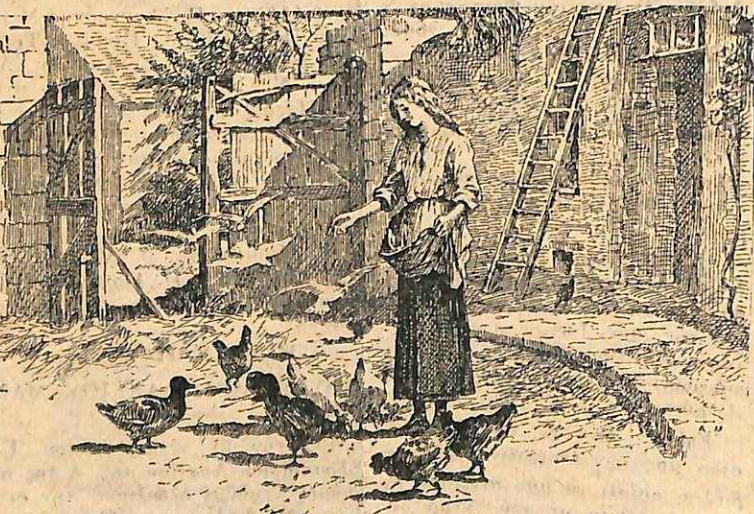
— Θάρρος, Κατερίνα! μουρούριζε ο νέος με συγκίνηση. Κατατάχθηκε στο ναυτικό, για να βρέψω τη γρηά μητέρα μου. Μήπως ήξερα ο άμωρος, ότι θα πέθανε σε λίγες ημέρες ο μακαρίτης ο πατέρας σου; 'Η σεβασμιότης του ο δεσπότης θα μας πάντρευε τότε, και θα τόν διαδεχόμουν εγώ στην θέση του καντηλανάστη... Μά τώρα είνε άσφα... 'Η τύχη τα θέλησε αλλοιώς. Κατατάχθηκε στο ναυτικό με υποχρέωση τριών χρόνων θητείας, και θέλω δύο χιλιάδες ρούβλια τώρα, για να μπορέσω ν' απλλάξω απ' την υποχρέωσή αυτή!...

— Θεέ μου! ψιθύρισε η κοπέλλα έντρομη. Δύο χιλιάδες ρούβλια!... Ολόκληρη περιουσία, που θάκανε πλούσιες πέντε οικογένειες... Άχ, πόσο θαρής είνε ο νόμος... Κι' εγώ τι θα γίνει, τώρα;... 'Η έκκληση θέλει καντηλανάστη, κι' η σεβασμιότης του θα διορίσει αντικαταστάτη του άμωρου πατέρα μου... Τό διαμέρισμα θα είνε δικό του τότε, κι' εγώ με τ' αδελφάκια μου θα μέινουμε στον δρόμο... Άχ, Πέτρο μου, γιατί πούλησες έτσι την έλευσή σου;...

— Ο νέος γρίπης το στήθος του με άπόνγισι, και δεν έβγαλε μιλιά. — Εορίξε μία ματιά στην πηγή νύχτα, που μαύριζε έξω απ' το παράθυρο και φάνηκε σαν να ξιντούσε από βαθύ έριάντη: — Τό καρδί θάνα έτοιμο πειά, μουρούρισε τρυμαμένος, κι' έγω χασιμερά... Τό κνύτο του λοστρόμου θα χαράξη άγρια την πλάτη μου, για δεν μπορώ να σ' άφισω και να φύγω παρηνύς, αγαπημένη μου!... Έλα... Μην κλάεις, κι' ο Θεός είνε μεγάλος... Ύπομονή, κορίτσι μου, και γρήγορα καλή αντίκριση!...

Με βιαστικές κινήσεις, βορβός και σπαραγμένος, φίλησε τα δύο μικρά κουρελιάρικα αδελφάκια της μνηστής του, τα όποια κοιμόντουσαν ξέννοισα, κι' έπειτα έσφιξε στην άγκαλιά του τη γλωμή νέα. Βουβόι, έλλαξαν γοργά και διηρώμενα φιλά, γεμάτα λαχτάρα και απόγνωση, κι' εδής άμέσως η Κατερίνα έμεινε μόνη.

Βαθειά σιγαλιά, πένθιμη και λυπητερή βασίλευε τώρα στο δωμάτιο, κι' ο κοιμνόμενος άγνωστος πλησίασε με βήμα πνιχτό σύριζα.

Η Κατερίνη τάγισε έκείνη στο παράθυρο. Εορίξε ένα λαθραίο βλέμμα στην οκτώ φτώχεια, που βασίλευε εκεί μέσα, κι' η καρδιά του σφίχτηκε. Είδε γονατιστή και δακρυσιμένη την άμωρη νέα, να κοιτάζει με έκστασι ψηλά, και τα χείλη της να μουμουρίζουν με υπερωπότη έκστασι:

— Άγιε Νικόλα μου!... Σ' εσύ που προστατεύεις τη Ρωσία και τους ναύτες της σκέπασε με το χέρι σου τόν αγαπημένο μου, τόν μόνο που λατρεύω τόσο πολύ εδω κάτω στη γη... Προστατέψτε τον φύλαγε, κι' ύστερα τα αδελφάκια μου κι' εμένα!...

— Άμην! άκούστηκε τότε, έξω στη νύχτα, μία άπνοια απ' τη συγκίνηση, φωνή, κι' η καμένη ή κοπέλλα άναστήθηκε. Πεταχθηκε με όρμη και λαχτάρα στο παραθυράκι, βίθισε τη ματιά της στο σκοτάδι, με βλέποντας έρημια και σιγαλιά παντού, γρήγο, ψιθύρισε:

— Παράκουσα, φαίνεται. 'Ετσι θα μου φάνηκε!... Θα βούρξουν τα αυτιά μου απ' τη συγκίνηση που μ' έπληξε!...

Και τότε, εξακολουθώντας να μουμουρίζει προσειχώς κι' έκστασις, έβλεπε το παραθυράκι, κι' έσβυσε το λυχνάρι. Πέφτοντας έπειτα πλάγι απ' αδελφάκια της, κοιμάστηκε το άθλιο άγνωστόν της, χωρίς, αλλοίμονο! να μοιραστεί και τόν ξέννοιστο, άθλιο έπνο τους...

Την επομένη πρωί-πρωί, ο άρχισματεύς της έπισκοπής έστειλε και φώναξε στο γραφείο του τη δούλη και τσακισμένη απ' την άντινία Κατερίνα, που τάγισε, έκείνη τη στιγμή, τις κόττες της. Με θλίψη ο σεβασμιός κληρικός, αλλά και με σταθερή απόφαση, της είπε:

— Κόρη μου, είμαι αναγκασμένος να ένεογήσω κάτι, σκληρό βέβαια, αλλά σύμφωνα δυστυχώς με τους κανόνες της θρησκείας... Είσαι γυναίκα και δεν επιτρέπει ο κανονισμός, να φροντίσεις την έκκληση... Πρώτος, έπειδή ο αντικαταστάτης του μακαρίου πατέρα σου θα χρειαστεί φυσικά την κατοικία, που μένεις, κάτι μπορεί να κάνω

για σένα, ώστε να μίν πεταχτής στον δρόμο... Μπορείς να παντρευτείς ένα καλό παλληκάρι, θεωρούμενο καί τιμή, ως την έρχομένη Κυριακή... Θα εισηγηθώ τότε ελγάρτος τόν διορισμό του ως νεοκόμου, στη σεβασμιότητά του τόν δεσπότη μας, κι' έτσι θ' άποφύγης τη δυστυχία που σε απειλεί... Όσο για τα έξοδα τού γάμου σου, κόρη μου, εχθρότως υποβάλλομαι εγώ σ' αυτά!...

Γονατισμένη με συντριβή ή νέα, κατακλιούσε τα χέρια του σεβασμιού κληρικού, ψιθύριζε όμως κίόλας με φωνή σπαραγμένη. — Πάτερ μου, σ' εδνωμονώ!... Μά είνε άδύνατη μία τέτοια λύσις... 'Η καρδιά μου είνε χασιμεμένη σε άλλο παλληκάρι, που με λατρεύει κι' έκείνο τιμά κι' ειλκρινά... Δεν μπορώ να τόν άπαρηθώ, κι' ες χειριστούν τρία χρόνια μέχρσι δ' του τόν ξαναδώ... Καλύτερα ή δυστυχία κι' ή πείνα, παρά να τόν προσδώσω!...

Ο γρηάτος άρχισματεύς της έπισκοπής βρισκόταν σε δδυνή ή ά- για σένα, ώστε να μίν πεταχτής στον δρόμο... Μπορείς να παντρευτείς ένα καλό παλληκάρι, θεωρούμενο καί τιμή, ως την έρχομένη Κυριακή... Θα εισηγηθώ τότε ελγάρτος τόν διορισμό του ως νεοκόμου, στη σεβασμιότητά του τόν δεσπότη μας, κι' έτσι θ' άποφύγης τη δυστυχία που σε απειλεί... Όσο για τα έξοδα τού γάμου σου, κόρη μου, εχθρότως υποβάλλομαι εγώ σ' αυτά!...

Γονατισμένη με συντριβή ή νέα, κατακλιούσε τα χέρια του σεβασμιού κληρικού, ψιθύριζε όμως κίόλας με φωνή σπαραγμένη. — Πάτερ μου, σ' εδνωμονώ!... Μά είνε άδύνατη μία τέτοια λύσις... 'Η καρδιά μου είνε χασιμεμένη σε άλλο παλληκάρι, που με λατρεύει κι' έκείνο τιμά κι' ειλκρινά... Δεν μπορώ να τόν άπαρηθώ, κι' ες χειριστούν τρία χρόνια μέχρσι δ' του τόν ξαναδώ... Καλύτερα ή δυστυχία κι' ή πείνα, παρά να τόν προσδώσω!...

Ο γρηάτος άρχισματεύς της έπισκοπής βρισκόταν σε δδυνή ή ά- για σένα, ώστε να μίν πεταχτής στον δρόμο... Μπορείς να παντρευτείς ένα καλό παλληκάρι, θεωρούμενο καί τιμή, ως την έρχομένη Κυριακή... Θα εισηγηθώ τότε ελγάρτος τόν διορισμό του ως νεοκόμου, στη σεβασμιότητά του τόν δεσπότη μας, κι' έτσι θ' άποφύγης τη δυστυχία που σε απειλεί... Όσο για τα έξοδα τού γάμου σου, κόρη μου, εχθρότως υποβάλλομαι εγώ σ' αυτά!...

ΤΟΥ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΝΤΥΒΑΛ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η μόρα είχε διπλασιάσει τώρα την όρμη της... 'Η άστραπές έξοκίζαν το στερέωμα άλλεπάλληλες κι' έκτυφλωτικές... Μά ή λάμψη τους βοηθούσε τη Φανή στο δρόμο της...

Τέλος, αντίκρυσε το μανδρότοιγο του κήπου τού πύργου. Έβγαλε ένα στεναγμό άπέραντης άνακουφίσεως και, συγκεντρώνοντας τις τελευταίες της δυνάμεις, έφτασε ες την μικρή πόρτα, που την είχε αφήσει έπίτηδες άνοιχτή για την έπιστροφή της.

Χωρίς να κόψη καθόλου την όρμη της, διέσχισε ένα μονοπάτι τού πάρκου κι' έφτασε ως την πίσω πόρτα τού πύργου. Την άνοιξε με το κλειδί της και μπήκε μέσα...

Μά ή δυνάμεις της τότε την έγκατέλειψαν μονομιάς. Δεν μπόρεσε να κάνει ούτε ένα βήμα περισσότερο...

Κλονίστηκε κι' άπλωσε τα χέρια της μπροστά... Μά μη βρίσκοντας κανένα στηρίγματο, σωριάστηκε κι' έπεσε κάτω άναίσθητη...

Πόση ώρα έμεινε στην κατάσταση αυτή, ούτε κι' ή ίδια δεν θά μπορούσε να τόν καθορίσει...

Όταν τέλος συνήλθε, ή πρώη φτωχή νέα, μετρητά σε μία τόσο άποροδοκήτη εδνυχία, είχε γλωμιάσει σαν τ' κερί κι' έχανε σιγαλά τις αισθήσεις της. Όταν δέ τελείωσε την έμειλιά του, ή Αικατερίνη βρισκόταν άναίσθητη πια στα χέρια τού άξιωματικού!...

Πώς έγιναν όλ' αυτά θα ρωτήσετε τώρα.

Ξεγνάτε ότι στα 1816, κραταιός αυτοκράτορας πασών τών Ρωσσιών ήταν ο νεαρός κι' ιλποκτικός Νικόλαος ο Α΄!... Κι' ότι συχνά, γρίψε τη νύχτα στους δρόμους, θέλοντας να μαθαίνει και να θεωρεί τις δυστυχίες τών ύπνικών του;...

Η Αικατερίνη λοιπόν έγινε σέβγος εδνυχισμένη τού καλού της Πέτρο, που διορίστηκε νεοκόμος της έκκλησίας ή Παναγία τού Καζάν.

Και συχνά, ειλγόντας τόν όνομα τού Ύψιστου για ένα πράγμα διαρκώς άποροδο: Πώς έφτασε σ' αυτή τού τσάρου ή ένδοξη έκκλησιή της πός τόν άγιο Νικόλαο;...

Αυτό κανένας δεν της τόπς, κανένας δεν της τόν έξηγήσε...

Ο άνθρωπος που ξαναγύρισε από τόν άλλον κόσμο

τες ανταύγειες της αύγης είχαν άρχισει να θαμποφώτίζουν τόν πύργο...

Έρριξε μία ματιά γύρω της τρομαγμένη κι' άμέσως πετάχτηκε έπάνω, σαν να συνερχόταν από κάποιο φριχτό έφιάλη...

Καθυσταμένη τότε ή Φανή, γλύττησε σαν σκιά μέσ' απ' τούς έρημους διαδρόμους κι' έφτασε τέλος στο δωμάτιό της...

Εκεί, βγάζοντας έναν άπέραντο στεναγμό άνακουφίσεως, γδύθηκε και πλάγιασε.

Μά δεν μπορούσε να κοιμηθ... Καθόταν άνακαθιστή στο κρεβάτι της, βλοσυρή, άγρια, τρομαγμένη.

Ενοίωσε πια πώς είχε παίξει το τελευταίο της παιγνίδι... Τό είχε παίξει και τόν είχε χάσει!

Δεν της έμεινε τώρα τίποτε άλλο, παρά να προσπαθήσει να σώσει τόν έαυτό της...

Είχε βάψει τα χέρια της με αίμα... Είχε σκοτώσει τόν συμβολαιογράφο Σαίν-Φιρμέν...

Ό! Άν τόν είχε σκοτώσει, άν τόν είχε αφήσει στον τόπο, δεν είχε να φοβηθ ή τίποτε... Όλη ή εδνύη τού έγκλήματος θά έπέφετε στη σύζυγί του...

Μά άν δεν τόν είχε σκοτώσει... Άν τόν είχε τραυματί-

ΗΤΑ: ΑΝΑΚΑΘΙΣΤΗ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΤΗΣ, ΒΛΟΣΥΡΗ, ΑΓΡΙΑ, ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΗ...

απόφασι της, φώναξε:

— Εμπρός! 'Η πόρτα άνοιξε και ή έμπιστή της καμαριέρα μπήκε μέσ' α.

Η νέα κόρη φαίνονταν πολύ ταραγμένη.

— Κυρία! της φώναξε. Ένα έγκλημα έγινε στο σπίτι τού συμβολαιογράφου Σαίν-Φιρμέν.

— Πώς; Τι; Έκανε ή Φανή, χλωμιάζοντας. Τι είπες;

— Έγινε ένα έγκλημα στο σπίτι τού κ. Σαίν-Φιρμέν, έπανέλαβε ή υπηρέτρια. 'Η κ. Σαίν-Φιρμέν σκότωσε τόν σύζυγό της, πυροβολώντας έναντιόν του.

— Τόν σκότωσε; Έκανε ή Φανή, άνακουφισμένη.

— Διηλάθι τόν τραυματίσε βαρεία και δεν υπάρχει σχεδόν καμμία έλπίδα να σωθ...

Αυτό τόν «σχεδόν», διάλυσε δλη τη χαρά της Φανής.

Και άν σονόταν ο συμβολαιογράφος;

Τότε, άπλούστατα, θ' άπεκάλυπτε ο ίδιος ότι δεν τόν είχε σκοτώσει ή γυναίκα του, αλλά κάποια άλλη...

Γεμάτη άγωνία και περιέργεια, ή Φανή άρχισε να ζητά διάφορες λεπτομέρειες σχετικώς με τόν νυχτερινό δράμα.

Η καμαριέρα της είπε τότε ότι οι υπηρέτες τού Σαίν-Φιρμέν είχαν έυπνήσει, άκούγοντας έναν πυροβολισμό τη νύχτα στον κήπο τού σπιτιού. Έτρεξαν άμέσως έξω και βρήκαν τόν κύριο τούς πλημμυρισμένο στο αίμα του. Πλάι του σκεκόταν, άμίλητη και βλοσυρή, ή κυρία τούς και παρά πέρα βρισκόταν καταγής ένα περίστροφο.

Στην άρχή νόμισαν πώς ο κύριός τούς ήταν νεκρός, γιατί δεν έδινε κατένα σημείο ζωής. Μά ο γιατρός, τόν όποιο προσκάλεσαν άμέσως, άφού τόν εξέτασε προσεχτικά, είπε ότι μολονότι, καθώς φαίνόταν, ή σφαίρα είχε τρυπήσει την καρδιά, ο κ. Σαίν-Φιρμέν δεν είχε έσφυγήσει ακόμα.

Τόν μετέφεραν με προσοχή στο σπίτι και τόν έάπλωσαν στο κρεβάτι του, χωρίς όμως ένταμεταξύ ν' άναστήσει καθόλου τις αισθήσεις του...

— Ο γιατρός έπρόσθεσε ή υπηρέτρια, είνε βέβαιος πώς ο πληγωμένος δεν θά συνέλθει καθόλου και πώς τόν μοιραίο θά έπέλθ από στιγμή σε στιγμή.

(Ακολουθεί)

ΔΣΦΑΛΩΣ σε όλους σας θα είνε γνωστός ο θούλος του «Περιπλανώμενου Ιουδαίου», του περιήμου Άχα-σθήρου, τον οποίο καταράσθη-κε ο Χριστός την ώρα που πη-γαιναν να τον σταυρώσουν, να περιπλανάται στον αιώνα τον άπαντα και να μη βόσκη ποτέ ανάσταυ.

Τελευταία όμως στη Δημο-σία Βιβλιοθήκη του Λονδίνου βρέθηκε ένα χειρόγραφο κά-ποιου άγνωστου Πολωνού Έ-βραίου, μέσα στο οποίο ο ά-γνωστος συγγραφέας ειρωνεύ-εται τους διωκτικούς του, για την πλεονεξία και την φι-λοχρηματία τους. Για να τους σαρώσει δὲ καλύτερα, αναφέ-ρει δύο θρύλους σχετικούς με τὸν «Περιπλανώμενο Ιουδαίο», έντε-λώς διαφορετικούς από τὸν προηγού-μενο, τους οποίους σὰς παραθέτου-με, όπως δημοσιεύθηκαν σε μιὰ με-γάλη ἀγγλική εφημερίδα.

Ο πρώτος θρύλος είνε ο ἑξής: Ένας Πολωνός Έβραίος, ο Ά-βραάμ Καλίσκ, φεύγοντας κάμπω-χος από κάποιο χωριό τῆς Πολο-νίας, ξέπεσε, ἐπὶ τέλος, στὸ Λον-δίνο γιὰ νὰ δοῇ τύχη. Έπειτα ἀπὸ ἀλλεπάλληλα ταπεινά ἐπαγγέλματα, ἔγινε στὸ τέλος ἀρχοφός με «στέκι» τακτικό σὲ μιὰ μεγάλη γέ-φυρα τοῦ Ταμέσους.

Μιὰ ἡμέρα, ἕνας Χριστιανός — κ' ἦσαν πολλοὶ οἱ Χριστιανοί, οἱ φανατισμένοι ἐναντίον τῶν Έβραί-ων, τῇ μακρινῇ ἀκείνῃ ἐποχῇ — νείμισε βλέποντας τὸν Έβραίο μπροστά του, κ' ἀρπάζοντάς τον ἀπ' τὰ μακριὰ κόκκινα γένεια του, ξεροίωσε τὰ μισά!

Ο ἡμίσιος Άβραάμ ἄρχισε τότε τόσο σπαρακτικές κλάψεις, ὥστε ο δὲξήμιος Χριστιανός ὀδηγήθηκε στὸ δικαστήριο ἀπὸ ἕναν ἀσυμφύ-λαστο καὶ καταδικάσθηκε νὰ πληρώ-ση 30 λιρών ἀποζημίωσι εἰς τὸν φη-κῆς δδόνης στὸν Έβραίο.

Τὸ ποσό ἦταν σημαντικό γιὰ τὴν ἐποχῇ, κ' ἔγινε σημαντικότερο ὅ-λις πρόσθεσε σ' αὐτὸ ο Έβραίος καὶ τίς στοργικὰς οικονομίες του. Γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ περὶ, γύρισε στὸ χωριό του πάλι. Ἄνοιξε μὲ τὰ κε-φάλαια αὐτὰ ἕνα ἐμπορικό, πρὸς-φυε, ἔγινε πλούσιος κ' ἄρχισε νὰ ζῇ μεγαλοπρεπέστατα.

Τότε, ἕνας πάλιν ἐγκάρδιος φί-λος του — φτωχὸς καὶ κακοροϊζί-κος, καὶ τότε καὶ τώρα — τὸν ἐπι-σκέφθη μιὰ ἡμέρα στὸ ἀρχοντικό του, καὶ μετὰ τίς πρώτες διαλέξεις, τὸν ρώτησε βεβαιωτικά:

— Φίλε μου παλῆ, δὲν ἦρθα γιὰ ἐλεημοσύνη... Μόνο, σπλαχνίσου με καὶ πές μου τὸ μυστικὸ τοῦ γρήγο-ρου πλουτισμοῦ σου... Μὰ τὸν Έ-βραίο, θὰ τὸ φυλάξω γιὰ τὸν ἑαν-τό μου!...

Γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ ο Άβραάμ-κος τοῦ ἐκμισθωθῆκε στὰ μισο-αστεία καὶ στὰ μισοσοβαρά, τὸ ἔ-βρις:

— Ἀγαπητέ μου, αὐτὸ σοῦ λέω μοναχά... Δὲς τὸν δρόμο ἀμέσως γιὰ τὸ Λονδίνο καὶ πῆγαινε στὴ με-γαλειότερη γέφυρά του... Ἀρχισε νὰ κύνῃς ασοῦστα — φέρτας ἐπὶ πᾶ-ν ἀπ' τὴ μιὰ ὁδὸ τῆς ὡς τὴν ἄλλη... Καὶ μὴν βορῇ κάποιοις νὰ σοῦ τραβήξῃ τὰ γένεια, κάνεις ἀ-μέσως τὴν τὴν σου!...

Ο Λεβὴ Χασίδ, ὡς λέγεται δ

ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΕΝΑ ΠΑΜΝΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ

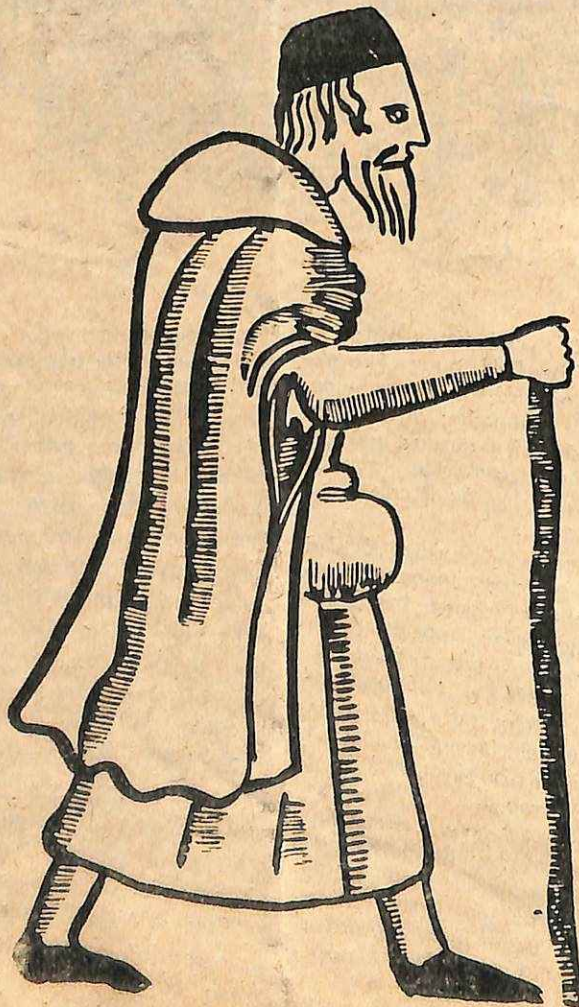
Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΙΟΥΔΑΙΟΣ

(Δυὸ καινούργιοι, ἄγνωστοι θρύλοι)

κακοροϊζικός Έβραίος, τῷδεσε φέ-μο σὲ φιλό μαντῆλι αὐτὸ πού τοῦ ἐκμισθωθῆκε ο φίλος του, καὶ μαζεύοντας μὲ κόπο τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ του τράβηξε γιὰ τὸ Λον-δίνο.

Ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔβλεπαν οἱ Λονδρέζοι ἕναν κοκκινωγὲν Έ-βραίο, νὰ πηγαίνει ἐπάνω στὴ γέφυρα ἐκεῖνη, κυττάζοντας προκλητικὰ τοὺς διαβάτες. Νομίζο-ντας τὸν γιὰ τρελλὸ ἄνθρωπο, παρα-μέριζαν μὲ φρόνησι καὶ περιορίζον-τουσαν μονάχα νὰ τὸν κοροϊδεύουν ἀναμεταξύ τους!

Κι' ὅταν, ἐπὶ τέλος ξεθεωμένος ἀπ' τίς πολὺς βόλτες του κάθε μέρα, ο Έβραίος πέθανε ἀπὸ ἑξάν-τησις, ἡ ψυχὴ του στοίχειωσε. Δέ-τε δέ, ὅτι παθόντας μιὰ ἀνάσθη-μορφῇ, ἐξακολουθεῖ νύχτα καὶ ἡ-μέρα τὸν ἀτελείωτο περίπατό της ἐπάνω στὴ γέφυρα ἐκεῖνη: Αὐτὸς είνε ο πρώτος «Περιπλανώμενος

Ο Περιπλανώμενος Ιουδαίος

δὲν τὸ λυτᾶσθε; ἰκέτευσε ἡ φτωχὴ γυναῖκα.

— Γιὰ ζητιάνες, ὅπως ἐσὺ, δὲν ἔχω χρήματα νὰ δώσω! Ξε-φώνισε ἀσπλάχνα ο Έβραίος. Δὲν μπορῶ βέβαια ν' ἀλλάξω τὸ νόμο πού ἐπιτρέπει στοὺς ξυ-πάλτους νὰ παντρεύονται... Μὰ δὲν ἔχω καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ ταῖσω τὰ ἐκτρομάτά τους!...

— Φυλαχθῆτε, ἀρχοντά μου, μήπως θυμώσῃ ὁ Θεὸς καὶ χτυ-πήσῃ τὴν πατρὶκή καρδιά σας, ξεσπώντας τὴν ὀργή του στὰ παιδιὰ σας!...

— Ἐχομε καὶ κατάρες, πα-ληστογγίλα; οὐχίλας ὁ Έ-βραίος ἔβαλλος, κ' ἔκανε νὰ τὴν κλοπήσῃ με κτηνωδία.

Μὰ τοῦ ἦρθε ἔξαφνα μιὰ ζώ-λη, ἔλασε τὴν ἰσοροπία του, καὶ πέφτοντας μπρούμυτα στὸ πεζοδρό-μιο τῶσσε τὸ γόνατό του!

— Ὅταν κουβάλησαν ἀνασθῆναι στὸ σπῆτι του τὸν ἀσπλάχνο ἔμπορο, τὸ κόκκαλο τοῦ γόνατός του ἦταν ἐπὶ τόσα κομματάκια τσακισμένο, ὥστε τὸν ἀπειλοῦσε μὲ γάγγραινα καὶ θά-νατο! Ἦταν ἀπαραίτητη ἡ ἐγγεί-ρησις.

Ἀναγκάσθηκαν λοιπὸν νὰ τοῦ κό-ψουν τὸ πόδι, κ' ἡ ἀνάσθησις του ἦταν πολὺ ἡμέρη καὶ ὀδυνηρή. — Ὅ-ταν σπρώχθηκε, ἐπὶ τέλος ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἀντλήθηκε ὅτι τοῦ ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ νὰ κινηθῇ, ἕνα ξύ-λινο πόδι.

Ἐδὼ ὅμως τὸν περμένε κατὶ τὸ ἀπαρσένικο: Κανένας ἀπ' τοὺς εἰ-δικούς τεχνίτες τῆς Νυρεμβέργης — φημισμένης ὅχι μονάχα γιὰ τὰ παιδικὰ παιχνίδια της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνδρὴρ βιομηχανία της τῶν τεχνιτῶν μελῶν — τοῦ ἀνδρώσαντο σώματος — δὲν δεχόταν νὰ κατα-σκευάσῃ τεχνιτὸ πόδι στὸν Έβραίο. — Ὅλους τοὺς εἶχε ξεματίσει μὲ τὰ τοκογλυφικὰ δάνεια του, καὶ μὲ τὰ αἰσχροπρεπὴ καμώματά του!

Ἐκεῖ πού ἦταν ἀτελειώμενος περὶ καὶ καταρίσταν τὴν τύχη του, δέ-χθηκε ἕνα πρῶτὸ μιὰ ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψις: Τοῦ ἀγγίγγειλαν οἱ δικοὶ του, ὅτι τὸν περιμενε στὸν προθά-λαμο ἕνας φτωχοντιμῆνος νέος πού ζητοῦσε ἐπιμόνα νὰ τοῦ μιλήσῃ.

— Στείλτε τὸν στὸ διάβολο! Ξε-φώνισε νευρῶσιμος. Κανένας ζη-τιάνος θάνα πάλι, κ' ἦρθε νὰ μὲ φορολογήσῃ!...

— Γελίστε, ἀρχοντά μου! ἀντί-χρησε τότε μιὰ φωνὴ γαλήνια.

Καὶ γνωρίζοντας ὁ Έβραίος ἀπό-τομα εἶδε στὸ κατόφλι ἕναν σεῖνο, φτωχὸ καὶ καθαρὸ νέο, νὰ τὸν κν-τάξῃ ἐπιληπτικὰ.

— Ἐσὺ... Ἐσὺ ἐδῶ... Ξεφώνι-σε κατὰπλητος ὁ ἔμπορος. Τί θέ-λεις;... Νὰ μὲ καταρασθῇς ἥσθες κ' ἐσὺ;...

Ἐλγε γνωρίζει τὸν Ἰσαάκ ἕναν ἀπὸ τὴν τεχνιτὴ παιδικῶν παιχνιδιῶν, τὸν ὁποῖο κάποτε πέταξε στὸν δρό-μο ἀσπλάχνα γιὰ λιγοστὰ χρήματα πού τοῦ χρωστοῦσε ἀπὸ νοῖα!

Ο Ἰσαάκ εἶχε προχωρήσει ἐν-τοιμαζόν στὸ πλοῖο δωματίο τοῦ ἀμπόρου, καὶ μὲ γαλήνια φωνὴ τοῦ εἶπε ἀνεξέλεγκτα:

— Ἦρθα γιὰ τὸ καλὸ σου, ἀρ-χοντά μου... Ἐχω ξεχάσει ἀπὸ και-ρὸ, πὼς κάποτε μὲ ἀδίκησες... Ἐ-χω ξεχάσει ἀπὸ καιρὸ, πὼς γιὰ λί-γα χρηματάκια μὲ πέταξες στοὺς πέντε δρόμους... Κι' ἔχω ξεχάσει ἀπὸ καιρὸ, πὼς ἡ φτωχὴ μου μάνα

πέθανε ἀπ' τίς στερήσεις καὶ τὴν πείνα, στὰ ὁποῖα μὰς ἔριξε ἡ ἀ-σπλάχνα σου... Σήμερα ἦρθα νὰ σε λυτρώσω ἀπὸ μιὰ δεινὴ στενωχό-ρια, ἀνταποδιδόντάς σου καλὸ στὸ κακό... Ἐγὼ θὰ σοῦ κάνω τὸ ξύλι-νο πόδι, πού σοῦ λείπει!...

Ο ἔμπορος ἔλαμψε ἀμέσως ἀπὸ χαρὰ, μὰ πάλι ξανακατοῦφισε: — Ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ αὐτὰ; μοιχοῦ-ρισε μὲ δυσπιστία.

Ἡ χάρι τοῦ Θεοῦ κ' ἡ ἀνάγκη εἰς ζωὴς μ' ἔσθαι πολλὰ... Σὰς ὑπόσχομαι νὰ γίνῃ τέλει τὸ πόδι, καὶ νὰ μὲ πληρώσετε μετὰ τὴ δο-κιμή... Μονάχα 50 φλωρίνα θὰ σὰς κοστίσῃ!...

— Πολλὰ ζητᾷς, φίλε μου! Ξε-φώνισε ὁ Έβραίος, γιὰ νὰ μὴν ξε-χάσῃ τὰ παλὰ του.

— Ἀς εἶνε ὅμως... ἐπρόσθεσε σὲ λίγο, Σάφρανος!...

— Ἀρχοντά μου, ποῦ υπογράφεις τὸ χαρτὶ αὐτό; Ξανάτε ὁ νέος. — Καὶ τοῦ παρουσίασε ἕνα ὁμόλογο — σήμωρα μὲ τὰ ἐμπορικά ἔθιμα τῆς ἐποχῆς — στὸ ὁποῖο ὁ ἔμπορος ὑποχρεωνόταν νὰ τοῦ πληρώσῃ τὰ 50 φλωρίνα τῆς συμφωνίας, ἀλλὰ μὲ τὸν ὅρο ὅτι θάμεινε τελείως ἐυ-χαριστήμενος ἀπ' τὴν ἐργασία.

Καὶ δὲν σὲ φθάει ὁ λόγος μου; εἶπε ὁ Έβραίος.

— Ἐστω!... Βασίλειμα σ' αὐτόν, καὶ στὴ συνείδησί σας ἀντίκειναι τὸν Θεὸ πού μὰς ἀκούει! Ἀποκρίθηκε συμβιβαστικὰ ὁ νέος, κ' ἔφυγε.

Δέκα ἡμέρες καὶ δέκα νύχτες ἐρ-γαζόταν ὁ καίμιμος συνέχει, γιὰ νὰ τελειώσῃ γρηγορότερα τὸ τε-χνιτὸ ἐκεῖνο πόδι. Χιλιάδες ἐλα-τήρια μυστικὰ καὶ φανερά ἀποτε-λοῦσαν τὸν μηχανισμό του, κ' ὅ-ταν τελείωσε ἡ ἐργασία, τὸ πόδι ἐκεῖνο τὸ τεχνιτὸ ἔφεροντοσε καὶ τὰ φυσικὰ ἀκόμη στὴν τελειότητα καὶ ἀντοχή!

Γεμάτος χαρὰ ὁ Ἰσαάκ παρου-σίασθηκε τὴν ἐνδεκάτη ἡμέρα τὸ πρῶτὸ στὸ σπῆτι τοῦ Έβραίου.

Βοήρσε τὸν ἔμπορο νὰ ἡλιάζε-ται στὸν κῆπο τοῦ μεγάρου του, ἑλπι-ώμενος ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθό-να. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ τεχνιτοῦ πο-διοῦ στὸ ἀφωρητηριώμενο μέλος δι-ήκοσε δὲν ὥρες, μὰ ἔγινε τελειο-τάτη: Χωρὶς καθόλου νὰ ἐνοχλή-ται, ἡ νὰ αἰσθάνεται πὼς ἦταν τὸ ἑνὸ ξένο, ὁ ἔμπορος χρησιμοποιοῦ-σε κατὰ τὰ δύο τοῦ πόδια μὲ ἀνεσι πρωτοφανῇ.

Στὰ τελευταία, ὥστερα ἀπὸ πολ-λὲς δοκιμαστικὰς τευχάλες, σκαρ-φαλώματα στὰ δένδρα, καὶ λυγι-σμάτα τῶν ποδιῶν του, ὁ ἔμπορος κατενυχιστικὸς στάθηκε μπρο-στὰ στὸ νέο. Στὰ μάτια του ὅμως ἔλαμπε μιὰ ὑποκλινὴ σκέψις, καθὼς τοῦ εἶπε:

— Διότι, Ἰσαάκ, φέρε τὸ ὁμό-λογό σου νὰ σὲ πληρώσω... Εἶμαι εὐχαριστήμενος ἀπ' τὸ πόδι...

— Χαίρομαι γι' αὐτὸ, ἀρχοντά μου, μὰ ὁμόλογο δὲν ἔχω... 50 φλο-ρίνα συμφωνήσαμε, καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἀπαίτησί σας δὲν υπογράψα-με ὁμόλογο!...

— Ἀ, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σοῦ δώσω ἕνα τσιουχτερὸ μαθηματάκι... Νὰ κάνῃς ἄλλοτε πὶδ ἐμπορικὲς καὶ ταπεινὲς τίς δουλειές σου... Γι' αὐ-τό, θὰ σοῦ κόψω 10 φλωρίνα τὰ-ρᾶ ἀπ' τὴ συμφωνία, γιὰ νὰ σοῦ γίνῃ μάθημα!

— Ἀρχοντά μου!... Ξεφώνισε μὲ ἀπόγνωση ὁ νέος, γιὰ τὴν ἀπίστευ-τὴ ἐκείνη κτηνωδία τοῦ ἐμπόρου. Ὑ-

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΕΣ

Πὼς ξανασυγγενεύει κανεὶς με τοὺς συγγενεὶς του καὶ με τὸν... ἑαυτὸ του. Οἱ πῶς κατα-πληκτικοὶ γάμοι. Οἰκογενειακὰ μπερδέματα. Τί γίνεται στὴν Ἀμερική. Καταπληκτικὲς ἐκκεντρίκητες. Τὰ πῶς περιέργα ἀνδρόγυνα, κτλ.

Ὅταν παντρεύεται κανεὶς, ἀπο-κτὰ συχνὰ πολλὰ παράδοξες συγγέ-νειες. Μερικὲς φορὲς μάλιστα ἀπο-κτὰ διπλὴ καὶ τριπλὴ συγγένεια καὶ με τοὺς δικούς του συγγενεῖς. Σ' ἐξαιρετικὲς δὲ περιπτώσεις φτάνει μερὶς τὸ σημεῖον νὰ συγγενεῖ καὶ με τὸν... ἑαυτὸ του!

Τέτοια παραδείγματα συγγενῶν ὑπάρχουν ἄπειρα σ' ὅλον τὸν κό-σμο. Ἐμμεῖς στὸ σημείωμά μας αὐ-τὸ θὰ σὰς ἀναφέρουμε τὰ πῶς πα-ράδοξα:

Στὸ Μπλάμπουργκ τῆς Ἀγγλί-ας, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μῆνες, ἔν-νε ἕνας διπλὸς γάμος, κατὰ τὸν ὅ-ποιο οἱ δύο γιοὶ ἐνὸς χήρου παν-τρεύτηκαν τίς δύο κόρες μᾶς χήρας.

Μόλις ὅμως τελείωσε ὁ διπλὸς αὐτὸς γάμος οἱ δύο χήροι-γονεῖς τῶν νεονύμφων ἔβαναν κ' αὐτοὶ καὶ τὸν δι-κό τους γάμο.

Καθόριστε τώρα, ἂν τολ-μάτε τίς συγγένειες πού δη-μιουργήσαν μεταξὺ τους, γο-νεῖς καὶ παιδιά. Ἀσφαλὲς θὰ πελαγώσετε...

Τὸν περασμένο χρόνὸ πάλι ἕνα ἄλλο μπερδέμα ἔγινε σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Σκωτίας, τὸ Τρέιλνι. Οἱ τέσ-σαρες γιοὶ τοῦ μίστερ Τζὼν Σόμερ παντρεύτηκαν τὴν ἴδια μέρα τὰ τέσσερα κορίτσια ἐνὸς πλοῖστου γα-νοκλήμονος τοῦ Χάσλερ. Τὰ τέσσερα ἀδελφὰ καὶ ἡ γυ-ναῖκες τους κατοίκησαν στὸ ἴδιο μέρος ὅλοι μαζί, καὶ ἀποτέλεσαν μιὰν οἰκογενειακὴ κοινότητα.

πάρχει καὶ Θεὸς, ἀρχοντά μου!...

— Τί νὰ τὸν κάνω τὸν Θεὸ! ὁσά-κασε ὁ Έβραίος. Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει είνε, ὅτι μπορῶ κ' ὅλα τὰ λεπτὰ νὰ σοῦ φάω, μὰ πὺδ δὲν ἔχεις ὁμόλογο στὰ χεῖρά σου... Καὶ γι' αὐτὸ πὺδ εἶπες, σοῦ κόβω ἄλλα 10 φλωρίνα ἀπ' τὴ συμφωνία...

Δὲν πρόλαβε ὅμως ν' ἀποτελειώ-σῃ, κ' ἀμέσως ὅλα τὰ ἐλατήρια τοῦ τεχνιτοῦ ποδιοῦ του ἀκούστη-καν νὰ κουνουρίζουν σὺν δαμον-σιμέντ. Ἐπειτα ἄρχισαν νὰ ξαρώ-νουν, νὰ τεντώνονται, καὶ πάλι νὰ ξαρώνουν μὲ τόση γρηγορόδα, ὥ-στε ὁ Έβραίος ἄρχισε νὰ περπα-τῇ γρήγορα, δίχως νὰ μπορῇ νὰ σταματήσῃ!...

Αἰώνες διήκοσε, αἰῶνες διαρκεῖ κ' αἰῶνες θὰ διαρκέσῃ ἡ ἀνα-γκαστικὴ αὐτὴ περιπέτεια τοῦ Λεβὴ Χασίδ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη.

Καὶ θὰ σταματήσῃ μονάχα τότε, ὅταν ξεθυμώσῃ μαζί του ὁ Έχχο-βά, ὁ ὁποῖος τὸν καταράσθηκε φοι-κτὰ ἐκεῖνο τὸ μοιραῖο πρῶτ...

Ένας ἄλλος παρόμοιος γάμος, ἀλλὰ σὲ μεγαλειότερη κλίμακα ἔγι-νε τὸ 1896 στὸ Κόνεμπεκ τοῦ Κα-ναδά, ὅπου τὰ μέλη τῶν οἰκογε-νιῶν Μόρην καὶ Ρὼμ ἀποφάσισαν ν' ἀλλοπαντρευτοῦν. Ἡ κυρία Μόρην καὶ Ρὼμ ἦσαν γειτόνισσες καὶ ἡ κάθε μιὰ εἶχε ἀπὸ τέσσερα ἀγόρια καὶ τέσσερα κορίτσια...

Ἐτσι, σὲ λίγες βδομάδες, ἡ δε-σποινίδες Μόρην ἔγιναν κυρίες Ρὼμ, ἐνὸς ἡ δεσποινίδες Ρὼμ, σιμ-μορφούμενες με τὴν γνωστὴ παροι-μία, ἔγιναν κυρίες Μόρην.

Ὅπως είνε ἐπόμενο ἀπὸ τίς πε-

οἰεργες αὐτὲς ἐνώσεις δημιουργοῦν-ται ἡ πὺ μπερδεμένες συγγένειες. Ὡστόσο τὰ παραδείγματα πὺ ἀ-ναφέραμε ὡς ἄσυντομοι σὲ μερι-κοὺς γάμους κινολογικῶς τερατώ-δεις.

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια π. χ. ἡ Ἄννυ Βόλφ ἀπὸ τὸ Κανσὺς τῆς Ἀμερικῆς παντρεύτηκε τὸν Τζὼν Οὐίλλιαμ Ρήβς, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀ-δελφὸς Στέβ εἶχε νυμφευθῇ πρὶν ἀπὸ τρεῖς χρόνια τὴν μητέρα τῆς Ἄννυ. Ἀπλάθῃ ὁ ἕνας πῆρε τὴν μητέρα καὶ ὁ ἄλλος τὴν κόρη.

Ο συνδυασμὸς αὐτὸς μολονότι είνε λίγο τολμηρὸς ὥστόσο συμβαί-νει συχνά.

Ἀς παρακολουθήσουμε ὅμως: τὸ-ρα τίς κομμοκοτταμὲς συνέπειες πὺ δημιουργεῖ ἡ ἐνωσις αὐτὴ στὸ γενεολογικὸ δέντρο τῶν δύο οἰκο-γενειῶν:

Πᾶστε χαρτὶ καὶ γράφετε:

Ο ἔξ ἀγγιστείας θεοῦ τῆς κυ-

Περὶ τῶν πατρῶν ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς γονεῖς των, δὲν είνε ἀ-συνήθιστες. Ἡ περὶ τῶν ἀπὸ πατρῶν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, δὲν είνε ἀ-συνήθιστες. Ἡ περὶ τῶν ἀπὸ πατρῶν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, δὲν είνε ἀ-συνήθιστες. Ἡ περὶ τῶν ἀπὸ πατρῶν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, δὲν είνε ἀ-συνήθιστες.

ρίας Τζὼν Οὐίλλιαμ Ρήβς είνε συνάμα καὶ σύζυγός της! Ἐνὸς ὁ τελευταῖος γίνεται ὡς διὰ μαγείας γαμπρὸς τοῦ ἀδελφοῦ του!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ πάλι ἡ κυ-ρία Στέβ Οὐίλλιαμ Ρήβς ἀποκτὰ δικαιωματικῶς τὸν τίτλο τῆς πεθε-ρᾶς τοῦ γυναικαδέλφου της!

Τὸ κακὸ δὲν σταματᾷ ὅμως ὡς ἐ-δῶ: Ἐχομε καὶ συνέχεια...

Ἡ κυρία Τζὼν Οὐίλλιαμ Ρήβς ἔκανε ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον φυσικά δὲν ἦταν μόνον μητέρα, ἀλλὰ καὶ θεία! Ἐνὸς ὁ πατέρας του ἦταν καὶ παππὸς τοῦ μαζὺ! Μ' ἄλλα λόγια, ἦταν πατέρας τοῦ... ἑαυτοῦ του! Μὲ τὴν γέννησι ἐνὸς ἄλλου παιδιοῦ ἀπὸ τὴν κυρία Στέβ Οὐίλλιαμ Ρήβς ἡ πλοκή τῶν συγγενειῶν γίνεται ἐξωφρενι-κή!

Ἡ κυρία Τζὼν Οὐίλλιαμ Ρήβς γίνεται τεροθάλῃς* ἀ-δελφὴ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ δι-χως νὰ παῖν νὰ είνε καὶ θεία του! Ἐνὸς ὁ ἄντρας της είνε καὶ ἐκεῖνος θεὸς καὶ γυναι-καδέλφος τοῦ παιδιοῦ τοῦ ἀ-δελφοῦ του!...

Μπρὸς ὅμως στὶς καταπλη-κτικὲς συγγένειες πὺ δημιουργοῦ-νησαν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Στάλχ πὺ δῖζμεναν στὸ Βερολίνο, ὡχρὰ καὶ πρὸς προηγουμένη.

Ἀκούστε τί εἶδους συνδυα-σμὸ ἔβαναν οἱ ἀδελφοὶ:

Ο πρώτος παντρεύτηκε τὴν μητέρα τῆς γυναικᾶς τοῦ δευ-τέρου, πὺ ἦταν καὶ γιὰ τὴν τῆς γυναικᾶς τοῦ τρίτου. Ἀπλάθῃ, ὁ πρώτος πῆρε τὴν γιὰ τὴν, ὁ δεύτερος τὴν κόρη καὶ ὁ τρί-τος τὴν ἐγγονή. Τώρα, πὺς είνε δυνατόν ἕνας ἄνθρωπος νὰ είνε ἑγ-γονος τοῦ ἀδελφοῦ του, γυναικαδέ-λφος τοῦ ἀνιψιοῦ του, παππὸς-θεὸς τῆς γυναικᾶς του καὶ προπάππος-θεὸς τοῦ... παιδιοῦ του, ἔ, αὐτὸ μόνον οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Στάλχ τὸ ξέρουν. Καὶ πιστεύουμε πὺς αὐτὲς ἡ συγγένειες είνε ἀρετὲς γιὰ νὰ τοὺς κάνουν νὰ ἰρελλαθοῦν.

Περὶ τῶν πατρῶν ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς γονεῖς των, δὲν είνε ἀ-συνήθιστες. Ἡ περὶ τῶν ἀπὸ πατρῶν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, δὲν είνε ἀ-συνήθιστες. Ἡ περὶ τῶν ἀπὸ πατρῶν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, δὲν είνε ἀ-συνήθιστες.

Ο γαμπρὸς ἦταν ὁ γνῶς τοῦ Τζέιμς, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν τέλει-στο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

("Ενα ενδιαφέρον άρθρον του σκηνοθέτου Ρίτσαρντ Μπόλελφσον για τὸ ιδανικὸ ταίριασμα τῶν ἡθοποιῶν στὴν ὁδόν.")

Ο κόκκινο ελ-
νε πάντα λόν-
κιν, μὰ στὸν
τὸ βάλα καν-
νέις δὲ τὰ στὴ
αὐτοῦ, φα-
νεται αὐτὸ ζο-
ροχρῶμα. Αὐ-
τὴ τὴν ἀρχὴ
ἔχῃ ὡς σκη-
νοθέτης, για-
τί συμβαίνει
τὸ ἴδιο καὶ
μὲ μερικὸς
ἡθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου. Ἡ
προσωπικότητά τους φαίνεται πὺ-
ταν παραβληθῇ μὲ τὴν τελειώ-
σιν τῆς προσωπικότητάς τῆς «επαρτε-
ναί» τους. Μὲ ἄλλα λόγια, μὴ
βεντέτα τῆς ὁδόνος λήμει ἡ σὺν-
ει, φαίνεται σπουδαία ἡ ὁσμάνη,
ὁμορφὴ ἡ ἀσχημὴ, ἀναλόγως τοῦ
«επαρτεναί» τῆς. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς
ὑπάρχον στὸ Χόλλυγουντ εἰδανικά
ζεῦγάρια, πὺν σημαίνουν μεγάλες
καὶ θριαμβευτικὰς ἐπιτυχίας. Ἀντὶ
δὲ τὰ περιήματα ζεῦγάρια εἶναι τὸ
θέμα τοῦ σημερινοῦ ἄρθρου μας.

Ποιὸ εἶνε σήμερὰ στὴν Ἀμερικὴ
τὸ ἰδανικὸ ζεῦγάρι τῆς ὁδοῦ;
Αὐτὸ εἶνε πασίγνωστο. Ὅποιον φί-
λο τοῦ κινηματογράφου ρωτήσετε,
θα σᾶς πῇ ἀμέσως: «Ὁ Κλάρκ
Γκέμπλ καὶ ἡ Μύρνα Λόυ»...

Ὁ Κλάρκ Γκέμπλ, ὁ τύπος τοῦ
ἀνδρὸς πὺν ἀρᾶς τὸ 1934 στὴς γυ-
ναίκες, καὶ ἡ μὴς Μύρνα Λόυ, ἡ
νέα Γκρέτα Γκάρμπο, ἔπαιξαν μαζὺ
γιὰ πᾶσιν φορὰς στὸ περίφημο δρά-
μα «Men in White». Ἀντὸ τὸ πᾶν
τὸ σκηνοθέτησα ἐγὼ καὶ δὲν θέλω
νὰ σᾶς κρύψω ὅτι ἦμουν κατενθου-
σιασμένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐκλογὴ τοῦ
πρωταγωνιστοῦ.

Ὁ Κλάρκ Γκέμπλ εἶνε ἡ ἐνσάρ-
κωσις τοῦ «ἀνδρισμοῦ»: Ὁ τύπος
τοῦ ἄρρεος. Εἶνε δυνατός, σεβα-
ρός, ἀπότομος, θαρραλὴς, ἔτοιμος
πάντα νὰ ἐπιτεθῇ, νὰ νικήσῃ, νὰ
κατακτήσῃ. Ὁ Κλάρκ Γκέμπλ μᾶς
κάνει νὰ ξεχάσωμε ὅλες τὶς συμβατι-
κότητες τοῦ Γαλλικοῦ πολιτισμοῦ
τοῦ 18ου αἰῶνος, ὅλες τὶς δηλοπρε-
πεῖς εὐγένειες τῆς Ἀδελφῆς τῶν Βερ-
σαλλίων, ὅλους ἐκείνους τοὺς ἄν-
δρες μὲ τὶς κομψὰς χειρονομίες, τὶς
δαντέλλες καὶ τὶς πούρραρισμένες
περροῖνες. Ὁ Κλάρκ μᾶς θινύζει
τὴ ζούγκλα, μᾶς κάνει δηλαδὴ νὰ
βλέπομε τὴ ζωὴ, τὴν κοινωνίαν, ὅ-
πως εἶνε ἀκριβῶς. Ὅπως στὴ ζού-
γκλα, ἔτσι καὶ στὴ κοινωνίαν μας,
ὁ πὺν δυνατός, ὁ πὺν θαρραλὴς, ἔ-
χει τὸ καλύτερο θῆρμα.

Ἡ Μύρνα Λόυ, πάλι, εἶνε πάρα
πολὺ γυναικῶς: Εἶνε τὸ θῆλυ. Ἐ-
χει ὅλα τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐ-
λαττώματα τῆς γυναικῆς. Κανένα
δὲ ἀπὸ αὐτὰ δὲν ξεχωρίζει. Τίποτα
δὲν παραμορφώνει τὸν τύπο τῆς.
Γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ, μάλιστα, καλύτε-
ρα, θὰ σᾶς φέρω μερικὰ παραδεί-
γματα: Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εἶνε
ὁ τύπος τῆς «μοιραίας» γυναικῆς καὶ
ὅχι ἀπλῶς τῆς γυναικῆς. Ἡ Μάρ-
λεν Ντὲντροπ εἶνε ὁ τύπος τῆς τυχο-
διώκτοισ, τῆς ἐπικίνδυνος, τῆς μυ-
στηριώδους γυναικῆς, μὰ ὅλες ἡ
γυναικῆς δὲν εἶνε ἔτσι. Ἐπομένως

ἡ Μάρλεν Ντὲντροπ ἐκπροσωπεῖ μὴ
ὀρισμένη κατηγορίαν γυναικῶν. Τὸ
ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν «φιλήδονον
καὶ φλογερὴν» Λούις Βελές, μὲ τὴν
«ἐγγλῆματικὴν» Μαίη Γουέστ, μὲ τὴν
γυναικᾶ δηλαδὴ πὺν ἀντιπροσω-
πεῖ τὸν γυναικεῖο ὑπόκοσμον τῆς
Νέας Ὑόρκης ἢ τοῦ Σικάγου, μὲ
τὴν «εὐνοφερὴν» καὶ ἄδωσαν Ζαννὴν
Γκαίρνο, μὲ τὴν «καθιστῆρ» καὶ ἀρι-
στοκρατικὴν Ἑλῖσα Λάντι καὶ μὲ
τόσες ἄλλες. Ἡ Μύρνα Λόυ εἶνε
ὁ τύπος τῆς γυναικῆς πὺν δὲν ἔχει
κανένα τέτοιο προτέρημα ἢ ἐλάττω-
μα ἀνεπτυγμένο περισσύτερον ἀπὸ
τ' ἄλλα.

Τὸ ζεῦγάρι, λοιπόν, πὺν ἀποτε-
λοῦν ὁ Κλάρκ Γκέμπλ καὶ ἡ Μύρ-
να Λόυ μὴ ποτε νὰ παραβληθῇ μὲ
τὸν θετικὸ καὶ τὸν ἀρνητικὸ πόλο
τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Ὁ καθένας τους
εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ ἄλλου καὶ αὐ-
τὴ ἡ ἀντίθεσις γίνεται πὺν ἐντονη,
ὅταν ἀποτελοῦν ἓνα ζεῦγάρι ἐρωτευ-
μένων, στὴν ὁδόν.

Μὰ μόνον στὴν ὁδόν; Πῶς εἶνε
δυνατὸν αὐτοὶ οἱ δύο χαρακτήρες,
πὺν ταυρίζονταν τόσο στὸν κινηματο-
γράφο, νὰ εἶνε ἀδιάφοροι τελειῶς
στὴ ζωὴ; Ἐ, λοιπόν, δὲν κάνουν βέ-
βαια καμμιὰ ἀποκάλυψιν, ἀν σᾶς πῇ
ὅτι ἡ Μύρνα Λόυ εἶνε τρελλὰ ἐρω-
τευμένη μὲ τὸν Κλάρκ Γκέμπλ καὶ
ὅτι καὶ ἐκεῖνος λατρεύει τὴν ὁμορ-
φι «επαρτεναί» του. Τὸ εἰδύλλιον
τους ἀρχισε τὴν ἐποχὴ πὺν ὁ Κλάρκ
Γκέμπλ «ἐγύριζε» μὲ τὴν Τζῶν
Χάρλσον τὴν «ἑμμορφὴν» τῆς Σαί-
κιν». Ὁ Κλάρκ ἦταν τότε μόνος.
ἔχει χωρίσει ἀπὸ τὴν γυναῖκα του
καὶ ξεχάσκειν σὲ τρελλὰς περιπέ-
τειες ἐφημέριον ἐρώτων. Ἡ Μύρνα
Λόυ τότε μόλις ἀρχίζει ν' ἀναπέλ-
η

στὸν στερεῶμα τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ
Κλάρκ, λοιπόν, ἤθελε ὡς «επαρτε-
ναί» του τὴν Μύρνα Λόυ. Τὰ πλα-
τύνειν μάλιστα τῆς Τζῶν Χάρλσον
τὸν «ἐπάγωναν», ὅπως ἔλεγε. Κι'
ἀλήθεια, ἡ Τζῶν Χάρλσον, πὺν εἶ-
νε μὴ ἀπὸ τὶς καλύτερες βεντέττες
τοῦ Χόλλυγουντ, δὲν ἐταίριαζε μὲ
τὸν τύπο τοῦ Κλάρκ Γκέμπλ. Μὰ,
ὅπως συμβαίνει πάντα, οἱ ἡθοποιοὶ
δὲν εἶνε ἐκεῖνοι πὺν διαλέγουν τὶς
«επαρτεναί» τους. Κι' ἔτσι ὁ Κλάρκ
ἀναγκάστηκε νὰ παίξῃ μὲ τὴν Τζῶ-
ν Χάρλσον, ἐνῷ ἤθελε ὡς «επαρτε-
ναί» του τὴν Μύρνα Λόυ. Ἀπὸ
αὐτὸ τὸ ἀπλὸ περιστατικὸν ἀρχισε
τὸ εἰδύλλιον τους, καὶ σήμερὰ, στὸ
δράμα «Οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ ἄσπρα»,
βρίσκεται σ' ὅλη τὴν ὁμορφίαν του
καὶ τὴν λάμψιν του. Σ' αὐτὸ τὸ φιλμ
παρουσιάζεται ἡ ζωὴ ἐνὸς μεγάλου
νοσοκομείου. Ὁ Κλάρκ Γκέμπλ ὑ-
ποδύεται τὸ ὄλο ἐνὸς γιατροῦ καὶ
ἡ μὴς Λόυ μᾶς νέας τῆς ἀριστοκρα-
τίας, μὲ τὴν ὁποία εἶνε τρελλὰ ἐ-
ρωτευμένοι ὁ νεαρὸς γιατρός. Ἡ
φιλοδοξία του εἶνε νὰ γίνῃ μὴ μέ-
ρα μεγάλος χειρουργός. Μὰ τὸν
λατρεύει μὲ πάθος μὴ νοσοκόμος,
καὶ ἔτσι ἡ ἱστορία αὐτῆς, ὅπως ὅλες
ἡ ἀληθινὰς ἐρωτικὲς ἱστορίες, γίνε-
ται ἓνα συγμνητικὸν δράμα.

Μὰ οἱ δύο αὐτοὶ «ἀστέρες», ὡ-
στός, δὲν ἀποτελοῦν τὸ μοναδικὸ ἢ
δεῦδὲς ζεῦγάρι τῆς ὁδόνος. Τέτοια
ζεῦγάρια ὑπάρχουν πολλὰ.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ἡ Νόρμα Ση-
ρερ καὶ ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερι.
Κι' οἱ δύο τους εἶνε ὁμοιωτικοὶ καὶ
ἀγαποῦν τὸν αἰσθηματισμὸν, τὰ ἐ-
ρωτικὰ λόγια μέχρις ὑπερβολῆς,
τὴν κομψότητα καὶ τὴν ὀρσικρα-
τικὴν ζωὴ. Τὸ ταίριασμά τους λοιπὸν

στὴν ὁδόν εἶνε ὑποδειγματικόν. Μὰ
ἡ Νόρμα Σηρερ καὶ ὁ Μοντγκόμερι
ταυρίζον καὶ στὴ ζωὴ. Ὁ κα-
λύτερος φίλος τῆς οἰκογενείας Ση-
ρερ εἶνε ὁ «Μπόμπι» Μοντγκόμερι.

Ἐνα ἄλλο ἰδανικὸ ζεῦγάρι εἶνε ἡ
Ἑλῖσα Λάντι καὶ ὁ Φρέντρικ Μάρς.
Καμμιὰ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου
δὲν ἔχει τὸ ὑπερήφανο παρό-
στημα, τὴν αὐστηρότητα στὴν ἐκ-
φρασί καὶ τὸ ἡγεμονικὸν βάδισμα
τῆς Ἑλῖσας Λάντι. Ὁ Φρέντρικ
Μάρς, πάλι, εἶνε ὁ τύπος τοῦ «Αγ-
γίλου ἐξέντλημεν», ὁ τύπος τοῦ
«ἐλάμπαν», ἐνὸς ἀνθρώπου ὑπερή-
φανου γιὰ τὸν ἑαυτὸν του, γιὰ τ' ὀ-
νομίαν του καὶ γιὰ τὴν πατρίδα του.
Τὸ «Αγγλικοὺς φλέγμα» τοῦ Φρέν-
τρικ Μάρς εἶνε παροιμιώδες στὸ
Χόλλυγουντ. Τίποτα δὲν τὸν ἐνδια-
φέρει περισσύτερον ἢ ὅσο πρᾶξι
καὶ τίποτα δὲν τὸν συγκινεῖ ὑπερ-
βολικᾶ. Σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς
ζωῆς του ἔχει ἐνὰ αὐστηρὸν μέτρο.
Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ταυρίζετ' ὁ
σο ἰδανικᾶ μὲ τὴν Ἑλῖσα Λάντι.

Ἡ Ζαννὴν Γκαίρνο, πάλι, τα-
υρίζει μὲ τὸν Τσαρλ Φαρρέλ. Κι' οἱ
δύο τους εἶνε τρυφεροὶ, ἀδῶς, αἰ-
σθηματικοὶ. Ἡ Ζαννὴν Γκαίρνο καὶ
ὁ Τσαρλ Φαρρέλ εἶνε τὸ πὺν εἰδυλ-
τικὸ ζεῦγάρι τοῦ Χόλλυγουντ.

Τὸ ἴδιο μορφεὶ νὰ πῇ κανεὶς γιὰ
τὴν Μάε Κλάρκ καὶ τὸν Λιὸν «Αὐ-
ρες».

Μὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχάσωμε καὶ
τὸ πὺν περίφημον ἄν' ὅλα: Τὴν
Γκρέτα Γκάρμπο καὶ τὸν Τζῶν
Τζάμπερτ. Ἡ μεγάλη Γκρέτα ἔχει
παίξει μ' ὅλους σχεδὸν τοὺς γόνιτες
τῆς ὁδόνος. Κανεὶς ὅμως δὲν τῆς
ταυρίζετ' ὑπερστέρο ἢ τὸν Τζῶν
Τζάμπερτ. Αὐτὸ φάνηκε καθαρά,
ὅταν ἡ Γκάρμπο, τότε τελευταία,
ἐξαγαγίσε τοὺς «ἐπαρτεναί» ἑωρτίες
τῆς καὶ ἐγύρισε τὴν «Βασίλισσα
Χριστίαν» μὲ τὸν «επαρτεναί» τῶν
πρώτων ἐπιτυχιῶν τῆς. Ὁ Τζῶν
Τζάμπερτ εἶνε ὁ ἄνθρωπος πὺν ται-
ριάζει στὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ὅχι
μόνον στὴν ὁδόν, ἀλλὰ καὶ στὴ
ζωὴ. Γι' αὐτὸ, ἄλλωστε, τοὺς συν-
δέει ἀπὸ χρόνια ἡ πὺν τρυφερὴ καὶ
ἡ πὺν σταθερὴ ἐρωτικὴ φιλία...

Καθὼς βλέπετε, λοιπόν, ἡ ἐπιτυ-
χία μᾶς βεντέτας ἡ ἐνὸς γόνιτος
στὴν ὁδόν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐ-
κλογὴ ἐνὸς «επαρτεναί». Κι' εἶνε
μὴ ἀναμφισβήτητ' ἀλήθεια ὅτι τὰ
ἰδανικά ζεῦγάρια ἐξασφαλίζουν
πάντοτε τὸν θρίαμβον.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΠΟΛΕΛΦΣΚΥ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἀνοίγει κανεὶς τὶς καρδιὰς τῶν
ἄλλων, ἀνοίγοντας τὴν δικήν του κα-
διά.

Π α σ κ ε Κ ε ν ε λ

Ἀπ' ὅλα τὰ βαρεὰ σώματα τῆς
φύσεως, τὸ πὺν βαρὺ εἶνε τῆς γυ-
ναίκας πὺν δὲν τὴν ἀγαπᾶτε πιά...
Λ ε μ ο ν τ ε

Ὅλα τὰ πάθη γιατροῦνται μὲ
τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ἐκτὸς ἀπὸ
τὴν φιλαργυρία. Μ α σ ι γ ι ὶ ν

Ἡ Μάε Κλάρκ καὶ ὁ Λιὸν «Αὐρες», σὲ μὴ παθητικὴ σκηνή...

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ

Ἐνὸς τοῦ Παρισι εἰκνιέτο ἡ Ἐπαναστάσις. Ὁ «γιατρός» Παξέ Λυσιέν. Ἐνας αἰώνιος σελέμης. Πῶς ὁ «γιατρός» ἔτρωγε εἰς
ἄλλους τῶν ἄλλων. Ἐνα ἀσχηματὸν εἰδύλλιον πὺν κάνει ἐνδοξὸν τὸν συγγραφέα του. Πῶς ὁ «γιατρός» ἐδεωρῆθη πρωτεργάτης
τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὅπου διεξίεται μόνος τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας.

Π Ὡ Σ εἶνε
γνωστὸ ἀπὸ
τὴν ἱστορίαν,
ἵστερ' ἀπὸ
τὴν πανολε-
θρία πὺν ἔ-
παθε ἡ Γαλ-
λία κατὰ τὸν
πόλεμον ἐν-
αντὶ τῆς Γερ-
μανίας τὸ 1870, ὁ Πα-
ρισινὸς λαὸς,
ἀγανακτισμέ-
νος ἐναντίον τῶν ἀναξίων ἀρχι-
γόνων του, ἐπαναστάτησε καὶ ἔκανε
μὴν δικαίαν τὸν κυβερνήτην, τὴν περὶ-
φημὴν Κομμοῖνα. Ἐκείνη λοιπὸν
ἐποχὴν, πὺν ὁλόκληρον τὸ Πα-
ρισι σφάδαζε ἀπὸ τὸν πυρετὸν μᾶς
ἀγωνίας, ἕνας ἀνεκδιήγητος τύπος
κατ'ὸν ἦσαν νὰ παῖξῃ ὁλόκληρον
πρωτοπαλίσκον τῆς ἐργατικῆς
ἱστορίας, χωρὶς ὅμως νὰ πάσῃ
στὰ σεβὰρὰ τὴν εὐφημὴν ἀποστολῆς
του.

Ὁ μνημιώδης αὐτοῦ τύπος λε-
γότανε «γιατρός» Παξέ Λυσιέν.
Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ὑψηλόσωμος,
μελαχροινός, ἀδύνατος, μὲ μακρὴν
γενειάδα. Περιπατοῦσε ἐξοκρίφως
χειμῶνα-καλοκαίρι, κρατῶντας
κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλιν του ἓνα κα-
σέτο, καὶ μασσοῦνίζοντας διαρκῶς
ἓνα ποῖον. Ἦταν πράγματι για-
τρός; Ὅχι. Ἦταν ἰδέα... Ἀπένειμε,
ὅμως, ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτὸν του τὸν
τίτλον αὐτὸ ἐπειδὴ ἐπὶ τριάντα ὀ-
λόκληρα χρόνια ἐσπούδαζε λαϊκὴν
χρῆσιν καὶ πάσῃ ποτὲ διδασκαλίᾳ,
ὅταν ἡ Γκάρμπο, τότε τελευταία,
ἐξαγαγίσε τοὺς «ἐπαρτεναί» ἑωρτίες
τῆς καὶ ἐγύρισε τὴν «Βασίλισσα
Χριστίαν» μὲ τὸν «επαρτεναί» τῶν
πρώτων ἐπιτυχιῶν τῆς. Ὁ Τζῶν
Τζάμπερτ εἶνε ὁ ἄνθρωπος πὺν ται-
ριάζει στὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ὅχι
μόνον στὴν ὁδόν, ἀλλὰ καὶ στὴ
ζωὴ. Γι' αὐτὸ, ἄλλωστε, τοὺς συν-
δέει ἀπὸ χρόνια ἡ πὺν τρυφερὴ καὶ
ἡ πὺν σταθερὴ ἐρωτικὴ φιλία...

Καθὼς βλέπετε, λοιπόν, ἡ ἐπιτυ-
χία μᾶς βεντέτας ἡ ἐνὸς γόνιτος
στὴν ὁδόν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐ-
κλογὴ ἐνὸς «επαρτεναί». Κι' εἶνε
μὴ ἀναμφισβήτητ' ἀλήθεια ὅτι τὰ
ἰδανικά ζεῦγάρια ἐξασφαλίζουν
πάντοτε τὸν θρίαμβον.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ἡ Νόρμα Ση-
ρερ καὶ ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερι.
Κι' οἱ δύο τους εἶνε ὁμοιωτικοὶ καὶ
ἀγαποῦν τὸν αἰσθηματισμὸν, τὰ ἐ-
ρωτικὰ λόγια μέχρις ὑπερβολῆς,
τὴν κομψότητα καὶ τὴν ὀρσικρα-
τικὴν ζωὴ. Τὸ ταίριασμά τους λοιπὸν

στὴν ὁδόν εἶνε ὑποδειγματικόν. Μὰ
ἡ Νόρμα Σηρερ καὶ ὁ Μοντγκόμερι
ταυρίζον καὶ στὴ ζωὴ. Ὁ κα-
λύτερος φίλος τῆς οἰκογενείας Ση-
ρερ εἶνε ὁ «Μπόμπι» Μοντγκόμερι.

Ἐνα ἄλλο ἰδανικὸ ζεῦγάρι εἶνε ἡ
Ἑλῖσα Λάντι καὶ ὁ Φρέντρικ Μάρς.
Καμμιὰ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου
δὲν ἔχει τὸ ὑπερήφανο παρό-
στημα, τὴν αὐστηρότητα στὴν ἐκ-
φρασί καὶ τὸ ἡγεμονικὸν βάδισμα
τῆς Ἑλῖσας Λάντι. Ὁ Φρέντρικ
Μάρς, πάλι, εἶνε ὁ τύπος τοῦ «Αγ-
γίλου ἐξέντλημεν», ὁ τύπος τοῦ
«ἐλάμπαν», ἐνὸς ἀνθρώπου ὑπερή-
φανου γιὰ τὸν ἑαυτὸν του, γιὰ τ' ὀ-
νομίαν του καὶ γιὰ τὴν πατρίδα του.

Μὰ, γιατί τόσο σεβασμός ἀπέ-
ναντι τοῦ ἀνεστῆναι αὐτοῦ ἀληθι-
νῆς; Ἀπλοῦστα, γιατί συνέβη κάποτε
στὸν ἄεργο αὐτὸν γιατρὸν νὰ γραφῇ
— ὁ Θεὸς μονάχα ξέρει πῶς —
μὴ μὴ ποσοῦρα μὲ τὸν ὑποδλητικὸν
τίτλον: «Τὰ δὲ καὶ αἰώματα τοῦ
Ἑο γὰς αἰώνων». Ἡ προσοῦ-
ρα αὐτὴ ἐθεωρήθη, ἀγνωστο γιὰ
τοὺς ἐπὶ τὸν πόλεμον ἀπὸ τοὺς θεοφά-
νους ἐπαναστάτας τοῦ Παρι-
σι. Ὁ γιατρός αἰώνος: τοῦτος ἔ-
παυσε καὶ αὐτὸ τὸ «θεοφάνιστον»
συγγραμμὴν του — ἓνα φυλλάδιον
δεκάξι σελίδων — ὅπως ἔκανε τὴν
σκέψιν αὐτῶν ἦσαν, πράγματι, μεγά-
λος ἀνθρώπος καὶ πῶς δὲν μπορούσε
νὰ ἐπιτρέψῃ τοῖς συγγραφεῶν του
νὰ τὸν τρέφουν ἐν' ὄντι ζωῆς!...

Ὁ γιατρός, λοιπόν, περνοῖσε μὴ
ζωὴν ἡσυχίαν καὶ ἀμείνων στὰ κα-
ρτενά τῆς Μονιάρτης, κατηχόν-
τας τοὺς νεαροὺς φανταστὰς καὶ δια-
κρίνοντας ὅτι ἡ ἐργασία εἶνε ἔ-
ργον.

Ὁ μνημιώδης αὐτοῦ τύπος λε-
γότανε «γιατρός» Παξέ Λυσιέν.
Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ὑψηλόσωμος,
μελαχροινός, ἀδύνατος, μὲ μακρὴν
γενειάδα. Περιπατοῦσε ἐξοκρίφως
χειμῶνα-καλοκαίρι, κρατῶντας
κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλιν του ἓνα κα-
σέτο, καὶ μασσοῦνίζοντας διαρκῶς
ἓνα ποῖον. Ἦταν πράγματι για-
τρός; Ὅχι. Ἦταν ἰδέα... Ἀπένειμε,
ὅμως, ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτὸν του τὸν
τίτλον αὐτὸ ἐπειδὴ ἐπὶ τριάντα ὀ-
λόκληρα χρόνια ἐσπούδαζε λαϊκὴν
χρῆσιν καὶ πάσῃ ποτὲ διδασκαλίᾳ,
ὅταν ἡ Γκάρμπο, τότε τελευταία,
ἐξαγαγίσε τοὺς «ἐπαρτεναί» ἑωρτίες
τῆς καὶ ἐγύρισε τὴν «Βασίλισσα
Χριστίαν» μὲ τὸν «επαρτεναί» τῶν
πρώτων ἐπιτυχιῶν τῆς. Ὁ Τζῶν
Τζάμπερτ εἶνε ὁ ἄνθρωπος πὺν ται-
ριάζει στὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ὅχι
μόνον στὴν ὁδόν, ἀλλὰ καὶ στὴ
ζωὴ. Γι' αὐτὸ, ἄλλωστε, τοὺς συν-
δέει ἀπὸ χρόνια ἡ πὺν τρυφερὴ καὶ
ἡ πὺν σταθερὴ ἐρωτικὴ φιλία...

Καθὼς βλέπετε, λοιπόν, ἡ ἐπιτυ-
χία μᾶς βεντέτας ἡ ἐνὸς γόνιτος
στὴν ὁδόν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐ-
κλογὴ ἐνὸς «επαρτεναί». Κι' εἶνε
μὴ ἀναμφισβήτητ' ἀλήθεια ὅτι τὰ
ἰδανικά ζεῦγάρια ἐξασφαλίζουν
πάντοτε τὸν θρίαμβον.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ἡ Νόρμα Ση-
ρερ καὶ ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερι.
Κι' οἱ δύο τους εἶνε ὁμοιωτικοὶ καὶ
ἀγαποῦν τὸν αἰσθηματισμὸν, τὰ ἐ-
ρωτικὰ λόγια μέχρις ὑπερβολῆς,
τὴν κομψότητα καὶ τὴν ὀρσικρα-
τικὴν ζωὴ. Τὸ ταίριασμά τους λοιπὸν

στὴν ὁδόν εἶνε ὑποδειγματικόν. Μὰ
ἡ Νόρμα Σηρερ καὶ ὁ Μοντγκόμερι
ταυρίζον καὶ στὴ ζωὴ. Ὁ κα-
λύτερος φίλος τῆς οἰκογενείας Ση-
ρερ εἶνε ὁ «Μπόμπι» Μοντγκόμερι.

Ἐνα ἄλλο ἰδανικὸ ζεῦγάρι εἶνε ἡ
Ἑλῖσα Λάντι καὶ ὁ Φρέντρικ Μάρς.
Καμμιὰ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου
δὲν ἔχει τὸ ὑπερήφανο παρό-
στημα, τὴν αὐστηρότητα στὴν ἐκ-
φρασί καὶ τὸ ἡγεμονικὸν βάδισμα
τῆς Ἑλῖσας Λάντι. Ὁ Φρέντρικ
Μάρς, πάλι, εἶνε ὁ τύπος τοῦ «Αγ-
γίλου ἐξέντλημεν», ὁ τύπος τοῦ
«ἐλάμπαν», ἐνὸς ἀνθρώπου ὑπερή-
φανου γιὰ τὸν ἑαυτὸν του, γιὰ τ' ὀ-
νομίαν του καὶ γιὰ τὴν πατρίδα του.

Μὰ, γιατί τόσο σεβασμός ἀπέ-
ναντι τοῦ ἀνεστῆναι αὐτοῦ ἀληθι-
νῆς; Ἀπλοῦστα, γιατί συνέβη κάποτε
στὸν ἄεργο αὐτὸν γιατρὸν νὰ γραφῇ
— ὁ Θεὸς μονάχα ξέρει πῶς —
μὴ μὴ ποσοῦρα μὲ τὸν ὑποδλητικὸν
τίτλον: «Τὰ δὲ καὶ αἰώματα τοῦ
Ἑο γὰς αἰώνων». Ἡ προσοῦ-
ρα αὐτὴ ἐθεωρήθη, ἀγνωστο γιὰ
τοὺς ἐπὶ τὸν πόλεμον ἀπὸ τοὺς θεοφά-
νους ἐπαναστάτας τοῦ Παρι-
σι. Ὁ γιατρός αἰώνος: τοῦτος ἔ-
παυσε καὶ αὐτὸ τὸ «θεοφάνιστον»
συγγραμμὴν του — ἓνα φυλλάδιον
δεκάξι σελίδων — ὅπως ἔκανε τὴν
σκέψιν αὐτῶν ἦσαν, πράγματι, μεγά-
λος ἀνθρώπος καὶ πῶς δὲν μπορούσε
νὰ ἐπιτρέψῃ τοῖς συγγραφεῶν του
νὰ τὸν τρέφουν ἐν' ὄντι ζωῆς!...

Ὁ γιατρός, λοιπόν, περνοῖσε μὴ
ζ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

XIII

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ
ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Επει' απ' αυτά τα εγκάρδια λόγια, ο δούξ ντε Ποντούς κι' ο ιππότης μας αποχωρίστηκαν.

Ο Μοντωμπάν, όταν έμεινε μόνος, είπε, ενώ ένα γλυκό χαμόγελο άνηθε στα χείλη του :

—Αυτός ο δούξ ντε Ποντούς είχε ασφαλώς ένας τιμωρ και γενναίος άνδρας !..

Και στάθηκε μπροστά στην είσοδο του μεγάρου, δειροτολμώντας.

Μα αυτή η δειροτολμία δεν βάσταζε πολύ. Ξαναγύρισε γρήγορα στη συνείδηση της πραγματικότητας και είπε, μονολογώντας :

—Έχω μερικές στιγμές ύψηση μπροστά μου... Και μιά που βρίσκομαι εδώ, άς δοίμε λίγο την περίπτωση οδού ντε λα Κορντιέρ.

Και προχώρησε στον έρημο και κακοφτιαγμένο αυτό δρόμο. Μά δεν ανακάλυψε τίποτε ύποπτο. Έκτός από μερικούς αγριόγατους, που έφευγαν καθώς πλησίαζε, ηχηρή ζωντανή δεν φαινόταν στον έρημο δρόμο.

—Άς γυρίσω πίσω ! είπε. Είπε περσιτό να καθιστώ περισσότερο εδώ ! Δεν θ' ανακάλυψω τίποτε το ενδιαφέρον, όπως είχα την άνοησία να φαντάζομαι...

Και για να παρηγορηθεί, επρόσθεσε :

—Ίσως σταθώ περισσότερο τυχερός καμιά άλλη φορά !..

Καθώς όμως γύριζε πίσω και πλησίαζε πάλι στην οδό Τεμπλόν, είδε έξω από το σπίτι δύο ανθρώπους να έρχονται από την αντίθετη διεύθυνση. Δύο άνδρες, κάθε άλλο, παρά να τρομάζουν μπορούσαν τον Μοντωμπάν. Σε άλλη ώρα και σε άλλο μέ-

ελε :

—Κύριε Λιευθινά, ή Κοιμώδνα έπεσε ! Άνεκηρύχθη ή Τρίτη Δημοκρατία !

—Μπα ! Έχασα, λοιπόν, την θέσι μου ! ηθόρισε απαθέστατα ο γιατρός.

Και, χωρίς να χάσει την ηνυχαιμία του, έσφιξε ένα βλέμμα γύρω του και είπε :

—Η τοποθεσία αυτή μου άρθεσε πολύ ! Θα εγκατασταθώ εδώ, για να διηγηθώ και την παλιά μου ζωή... Νά μου φένης, σε παρακαλώ, εδώ ένα στρώμα από το Νοσοκομείο !..

Και κάτω από μιά γέφυρα του Σηκουάνα βρήκανε ένα πρού, στά 1886, νεκρό τον ελαττω Πασέ Λυπσέν, τον άνθρωπο που κατόρθωσε να διορίση ή ίδιος τον εαυτό του Υπουργό της Παιδείας επί Κοιμώδνας !..

M. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ν' Άργκό

στη μνήμη του.

Όταν τον προσέφεραν, άρχισε να τους παρακολούθη προσεχτικά. Ένοιωσε ότι θα μάθαινε πράγματα εξαιρετικού ενδιαφέροντος και δεν ήθελε να χάση ούτε λέξη απ' τα λόγια τους.

Οι δύο τρομεροί τρενάνδοι εξακολούθησαν να φλυαρούν ή μάλλον ή Κατροκέφαλος εξακολούθησε να μονομιμνάζει, ενώ ή Κοκκινοχέρης του έδινε εξηγήσεις, που δεν φαινόταν να τον ικανοποιούν και τόσο.

—Η Άλκιντορ, ή πολυαγαπημένη μας βασίλισσα της Άργκό, έλεγε, μάς έδειξε τί πρέπει να κάνουμε... Καθήμενώς, μόλις νυχτώνει, ένας ειδικός πεινάει από δω γεμάτος κοσμήματα και με παραρριζομένο πουνγί... Ώραία !..

Η Άλκιντορ μάς είπε, λοιπόν, ότι μάς εγκαταλείπει ή ολοκληρώνει αυτή τη σπουδαία λεία... Πολύ ώραία !.. Και ζήτω ή Άλκιντορ, ή ώραία και τόσο γενναία βασίλισσά μας...

Καθώς βλέπεις, ή δουλειά είναι πολύ άπλη... Άφρο, μόλις βραδύνει, θάβουμε να παραμονεύουμε εδώ... Κι' αν ή ευγενής περάσει, θα πέσουμε πάνω του και θα τον ξεφορτώσουμε από τα κοσμήματα και το χρυσάφι του, που χωρίς άλλα, τον στενοχωρούν υπερβολικά...

—Αν δεν περάσει, θα ξαναγυρίσουμε την άλλη μέρα, ως ότου να πέση στα χέρια μας. Κατάλαβε, Κατροκέφαλε,

Οι δύο τρενάνδοι δεν έμειναν πολλή ώρα εκεί. Μερικές ματιές τους είχαν φτάσει για να γνωρίσουν τα μέρη. Γύρισαν, λοιπόν, πίσω.

Καθώς σε λίγο βρεθήκανε μπρός σ' ένα άτεφαντο οικόπεδο, στάθηκαν πάλι.

—Εδώ, είπε ή Κοκκινοχέρης, βρισκόμαστε σε άρκετή απόσταση από το μεγάλο του δούκους, πού βρίσκεται χωμένο στο βάθος της δενδροστοχίας. Έδώ μπορεί να γίνει ολόκληρη μάχη, χωρίς να πάρη κανείς είδηση... Έτσι κανείς δεν θα δει ή μάς ανησυχήσει, εκτός αν ή διάβολος ή ίδιος μητρή στη μέση... Θά παραμονεύουμε, λοιπόν, εδώ, κρυμμένοι πίσω απ' αυτό το σπίτι.

Τί λές εσύ, Κατροκέφαλε ;...

—Λέω ότι το μέρος είναι καλό διαλεγμένο. Ο άνθρωπος μας δεν θα μάς αντίληφθη, παρά μόνον όταν θά νοιώσει να τον τρυπών τα σπαθιά μας.

—Ένα μόνο πράγμα με στενοχωρεί, εξακολούθησε ή Κοκκινοχέρης. Αυτή ή νέα, που θα βρίσκεται μαζί μας...

—Ποιά νέα ;

—Διάβλε, αυτή που θα μάς στείλει αύριο ή μητέρα της Άλκιντορ, αυτής της όποιος πρέπει να ξαναβρούμε την οικογένειά... Τό ξεχάσαμε κάλας ;

—Ο διάβολος να μέ πάρη... Ναι,

Ψυχή ζωντανή δεν φαινόταν στον έρημο δρόμο...

τό ξεχάσα !.. Μα θα συνοδεύσει κι' αυτή !..

—Θά μάς συναδεύσει παντού, τό ξέρεις... Αυτή είναι ή διαταγή της μητέρας της Άλκιντορ...

—Κι' όμως, θα μπορούσαμε να μη την έχουμε κοντά μας, την ώρα που θα δράσουμε...

—Θά τό μάθι ή Άλκιντορ Α' και θα βρούμε τό μελλά μας. Και ξέρεις, προτιμώ ν' άφηθήσω την όργη της Άλκιντορ, παρά την όργη της μητέρας της... Και όμως, ή Άλκιντορ δεν είναι καθόλου τρομερή...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ή τρομερός τρενάνδος άνατρίχιασε.

—Είπε άλήθεια ! μουμήνισε ή Κατροκέφαλος. Τρομερή γυναίκα ή μητέρα της Άλκιντορ. Και τό χειρότερο είναι ότι μάς διέταξε να δείξουμε τον μεγαλύτερο σεβασμό γι' αυτή τη νέα και να προτιμήσουμε να σφαχτούμε, παρά ν' αφήσουμε ν' άγγιξουν έστω και μιά τρίχα από τα μαλλιά της...

Κι' έπειτα, κυριευμένος από μιά ξαφνική λύσσα, επρόσθεσε :

—Δεν βλέπω για ποιά λόγο ν' άνατρίχισις τους γονείς της, που δεν τους γνώρισε ποτέ... Κι' εγώ δεν γνώρισα ποτέ γονείς... Μα και ποτέ δεν τούς άνατρίχισα... Για ποιά λόγο να τούς βρώ ;

—Αν δεν βρισκόταν, άς πάνε για να ήσυχάσουν...

—Ναι, καλά τό λές εσύ ! είπε άνοστενάζοντας ή Κοκκινοχέρης. Μα έλα που ή μικρή θέλει καλά και σώνι να γνωρίσει τον πατέρα της και τη μητέρα της ;...

Της έχει καταστήσει σωστή την μανία από τό πρώτο... Και να είσαι βέβαιος πως δεν θα μάς αφήση ούτε βήμα... Πολύ άσχημη δουλειά μάς άνέθεσε ή μητέρα της Άλκιντορ !..

—Τί να κάνουμε ; Θά τα καταφέρουμε όπως μπορούμε, δείχνοντας κάθε σεβασμό προς την προστατευμένη της τρομερής μας κυρίας...

Οι δύο τρενάνδοι έκαναν μερικά βήματα σιωπηλοί. Έξαφνα ή Κοκκινοχέρης στάθηκε μπροστά στον Κατροκέφαλο και, με μυστηριώδες ύφος, είπε :

—Άλήθεια... Τί μυστήριο πάλι αυτά τα καράβια με τό άλάτι, που τόσον καιρό τό περιμένουμε και δεν φτάνουν ποτέ... Τί φορτίο νομίζεις έσθ πως έχουν αυτά τα καράβια με τό...άλάτι ;

—Μά τό είπες μόνος σου ! Άλάτι, μά τό κέρατο που άρχισα να... Άλάτι... Χά ! χά ! Έτσι βέβαια λένε... Κι' εγώ τό πιστεύω αυτό στην άρχη, όπως όλος ή κόσμος... Μά εγώ δεν είμαι κανένας βλάκας. Μά τό σκαπύ που θα με κρεμάσει, ξέρω να βλέπω πού πέρα από την άρχη της νύχτας μου... Ξέρω να σκεπτομαι και να παρατηρώ εγώ...

—Και τί σκέφτηκες, λοιπόν ;

—Σκέφτηκα ότι αν ήσαν σακαλά με άλάτι, δεν θα τοποθετούσαν στο Ναύσταθμο για την ασφάλειά τους τον άρχιερρέτο Νοναρβίλ μ' όλο τό σκυλόδότη του...

—Μά, παρατήρησε ή Κατροκέφαλος, τό άλάτι αυτών των καραβιών στοιχίζει ένα σπουδαίο χρηματικό ποσό...

—Α ! και κοίτα, δεν βλέπεις πού πέρα από την άρχη της νύχτας σου ! φώναζε ή Κοκκινοχέρης. Τί μπορεί να στοιχίζει αυτό τό φορτίο του άλατος ; Πενήντα χιλιάδες λίβρες ; Έκυτό ;... Άς βάλοιμε έ-

κατό, αν θέλεις... Και νομίζεις ότι για ένα τόσο μικρό ποσό ή Ζάν Μορέν, ή πρεβότος των έμπορων, θα είχε κάθε μέρα ιδιαίτερες συνομιλίες με τον Νοναρβίλ ; Νομίζεις ότι μόνο γι' αυτό ή Νοναρβίλ, ή άξιωματική του κι' όλη ή άστυνομία, που διάβολος να την πάρη, έχουν εγκαταλείψει στο έλεος του Θεού τη φρουρά της πρωτεύουσας... πράγμα που για μάς τους τρενάνδους είναι ή παράδειση, τό άνεργο, ή χρυσός αιώνας !..

—Α ! μού φαίνεται πως έχεις δικιο... Μά τότε πού είναι τό φορτίο αυτών των καραβιών ;

—Τί φορτίο έχουν ;... Χρυσάφι, φίλε μου, χρυσάφι ! Σήμερα τό πρώτο τό έμαθα κι' εγώ, σε μιά στιγμή που κατόρθωσα να πλησιάσω, χωρίς να μ' αντίληφθούν, τό Νοναρβίλ και τό Ζάν Μορέν... Κουβέντιαζαν και μπόρεσα ν' άκούσω μερικά λόγια τους... Ξέρεις πόσο χρυσάφι έχουν τα καράβια ;... Δύο έκατομμύρια !..

—Δύο έκατομμύρια !.. Έκανε ή Κατροκέφαλος άνατρίχωντας.

Καθώς έπαιζε, έπαιζε και κρατάω τη γλώσσα μου...

—Άργκό... Ναι, άπάντησε ή Κοκκινοχέρης, άνατρίχωντας με περιφάνεια. Έμεις ή άπολόγητοι της κοινωνίας άγνωστες τί θα ή προδοσία... Αυτή την έξοχον πόνο ή τίμιοι άνθρωποι, για τους όποιους μίλησε πού όλοι γινώσκουν, και καθώς είχε ήμιαστούνη στη δύναμή του, στην επιδεξιότητα και στην καλή του τέχνη άκούω, παραμέρισε προσωρινώς αυτή την άπασχόληση απ' τό μυαλό του και πέρασε σε μ' άλλη σειρά ιδεών. Και πάλι ή σκέψη του πήγε στην ν. ντε Μπανιόλε και στον άρχοντα ντε Μομπέ, και πάλι σκέφτηκε ότι ή ν. Μπανιόλε ήταν αυτή που ή Κατροκέφαλος κι' ή Κοκκινοχέρης άποκαλούσαν Άλκιντορ Α', άκριβώς όπως έλεγαν τό βασίλειά Φοαρβίσο Α' κι' ότι ή άρχων ντε Μομπέ ήταν αυτή που άποκαλούσαν Άλκιντορ Β', βασίλισσα της Άργκό. Μά και πάλι ή ιδέα ότι μιά βασίλισσα των άλητων και των τρενάνδων είχε συλλάβει τό τρελό όνειρο να στεφθή βασίλισσα της Άργκό, τον φάνηκε τόσο έπερβολικό, ώστε την παραμέρισε, με την πεποίθηση ότι ή Άλκιντορ Α' δεν ήταν ή ν. ντε Μπανιόλε. Ώστόσο, άπεφάσισε και πάλι να πάη να δει από κοντά και να σπουδάσει όσο τό

—Όστε έτσι ; άναρωτιόταν. Η άγαπημένη μου θ' όλοουθήση τους δύο τρενάνδους στις έγκληματικές άποστολές τους ; Και σε τί μπορεί να της φανή αυτό χυμό στην άνακαλήνη των γονέων της ;... Δεν μπορεί να τό φαντασθώ... Δεν τό καταλαβαίνω... Άντιθέτως καταλαβαίνω πολύ καλά, μαντέψα, διασθάνομαι, ότι μέσα σ' ή' αυτά υπάχει κάποια τρομερή μηχανορραφία, της όποιος ή άγαπημένη μου θα είναι τό θυμιά... Μά, σέε μου, ποιά ;... Και πως ;... Είναι βέβαιον πως δεν βέλουν να την σκοτώσουν, αφού συνέστησαν στους δύο τρενάνδους να της φέρωνται με τον μεγαλύτερο σεβασμό και ν' άγνοούν στη ζωή της... Υπάρχει κάτι άλλο. Κάτι άλλο πού τρομερό άκόμα, που δεν μπορεί να τό μαντέψω... Και να μη μπορεί να την έμποδίσω να τρέξη προς την καταστροφή της !.. Γιατί προς την καταστροφή της βαδίζει !.. Μά πως να την έμποδίσω ν' άνατρίχισις τον πατέρα της και την μητέρα της ;... Δεν έχω τό θάρρος να τό κάνω αυτό... Πρέπει λοιπόν να κάνω αυτό που άπεφάσισα : Ν' άγγιξω σ' αυτή !.. Και θ' άγγιξω !..

Τό ότι ή Μοντωμπάν ήξερε ότι για τη στιγμή τολάχιστον δεν έπεδολευτόν στη ζωή της άγαπημένης του, τον καθυστέρησε λίγο. Καθώς δέ ήταν άποφασισμένος να έταγυνη σ' αυτήν, και καθώς είχε ήμιαστούνη στη δύναμή του, στην επιδεξιότητα και στην καλή του τέχνη άκούω, παραμέρισε προσωρινώς αυτή την άπασχόληση απ' τό μυαλό του και πέρασε σε μ' άλλη σειρά ιδεών. Και πάλι ή σκέψη του πήγε στην ν. ντε Μπανιόλε και στον άρχοντα ντε Μομπέ, και πάλι σκέφτηκε ότι ή ν. Μπανιόλε ήταν αυτή που ή Κατροκέφαλος κι' ή Κοκκινοχέρης άποκαλούσαν Άλκιντορ Α', άκριβώς όπως έλεγαν τό βασίλειά Φοαρβίσο Α' κι' ότι ή άρχων ντε Μομπέ ήταν αυτή που άποκαλούσαν Άλκιντορ Β', βασίλισσα της Άργκό. Μά και πάλι ή ιδέα ότι μιά βασίλισσα των άλητων και των τρενάνδων είχε συλλάβει τό τρελό όνειρο να στεφθή βασίλισσα της Άργκό, τον φάνηκε τόσο έπερβολικό, ώστε την παραμέρισε, με την πεποίθηση ότι ή Άλκιντορ Α' δεν ήταν ή ν. ντε Μπανιόλε. Ώστόσο, άπεφάσισε και πάλι να πάη να δει από κοντά και να σπουδάσει όσο τό

—Όστε έτσι ; άναρωτιόταν. Η άγαπημένη μου θ' όλοουθήση τους δύο τρενάνδους στις έγκληματικές άποστολές τους ; Και σε τί μπορεί να της φανή αυτό χυμό στην άνακαλήνη των γονέων της ;... Δεν μπορεί να τό φαντασθώ... Δεν τό καταλαβαίνω... Άντιθέτως καταλαβαίνω πολύ καλά, μαντέψα, διασθάνομαι, ότι μέσα σ' ή' αυτά υπάχει κάποια τρομερή μηχανορραφία, της όποιος ή άγαπημένη μου θα είναι τό θυμιά... Μά, σέε μου, ποιά ;... Και πως ;... Είναι βέβαιον πως δεν βέλουν να την σκοτώσουν, αφού συνέστησαν στους δύο τρενάνδους να της φέρωνται με τον μεγαλύτερο σεβασμό και ν' άγνοούν στη ζωή της... Υπάρχει κάτι άλλο. Κάτι άλλο πού τρομερό άκόμα, που δεν μπορεί να τό μαντέψω... Και να μη μπορεί να την έμποδίσω να τρέξη προς την καταστροφή της !.. Γιατί προς την καταστροφή της βαδίζει !.. Μά πως να την έμποδίσω ν' άνατρίχισις τον πατέρα της και την μητέρα της ;... Δεν έχω τό θάρρος να τό κάνω αυτό... Πρέπει λοιπόν να κάνω αυτό που άπεφάσισα : Ν' άγγιξω σ' αυτή !.. Και θ' άγγιξω !..

Τό ότι ή Μοντωμπάν ήξερε ότι για τη στιγμή τολάχιστον δεν έπεδολευτόν στη ζωή της άγαπημένης του, τον καθυστέρησε λίγο. Καθώς δέ ήταν άποφασισμένος να έταγυνη σ' αυτήν, και καθώς είχε ήμιαστούνη στη δύναμή του, στην επιδεξιότητα και στην καλή του τέχνη άκούω, παραμέρισε προσωρινώς αυτή την άπασχόληση απ' τό μυαλό του και πέρασε σε μ' άλλη σειρά ιδεών. Και πάλι ή σκέψη του πήγε στην ν. ντε Μπανιόλε και στον άρχοντα ντε Μομπέ, και πάλι σκέφτηκε ότι ή ν. Μπανιόλε ήταν αυτή που ή Κατροκέφαλος κι' ή Κοκκινοχέρης άποκαλούσαν Άλκιντορ Α', άκριβώς όπως έλεγαν τό βασίλειά Φοαρβίσο Α' κι' ότι ή άρχων ντε Μομπέ ήταν αυτή που άποκαλούσαν Άλκιντορ Β', βασίλισσα της Άργκό. Μά και πάλι ή ιδέα ότι μιά βασίλισσα των άλητων και των τρενάνδων είχε συλλάβει τό τρελό όνειρο να στεφθή βασίλισσα της Άργκό, τον φάνηκε τόσο έπερβολικό, ώστε την παραμέρισε, με την πεποίθηση ότι ή Άλκιντορ Α' δεν ήταν ή ν. ντε Μπανιόλε. Ώστόσο, άπεφάσισε και πάλι να πάη να δει από κοντά και να σπουδάσει όσο τό

—Όστε έτσι ; άναρωτιόταν. Η άγαπημένη μου θ' όλοουθήση τους δύο τρενάνδους στις έγκληματικές άποστολές τους ; Και σε τί μπορεί να της φανή αυτό χυμό στην άνακαλήνη των γονέων της ;... Δεν μπορεί να τό φαντασθώ... Δεν τό καταλαβαίνω... Άντιθέτως καταλαβαίνω πολύ καλά, μαντέψα, διασθάνομαι, ότι μέσα σ' ή' αυτά υπάχει κάποια τρομερή μηχανορραφία, της όποιος ή άγαπημένη μου θα είναι τό θυμιά... Μά, σέε μου, ποιά ;... Και πως ;... Είναι βέβαιον πως δεν βέλουν να την σκοτώσουν, αφού συνέστησαν στους δύο τρενάνδους να της φέρωνται με τον μεγαλύτερο σεβασμό και ν' άγνοούν στη ζωή της... Υπάρχει κάτι άλλο. Κάτι άλλο πού τρομερό άκόμα, που δεν μπορεί να τό μαντέψω... Και να μη μπορεί να την έμποδίσω να τρέξη προς την καταστροφή της !.. Γιατί προς την καταστροφή της βαδίζει !.. Μά πως να την έμποδίσω ν' άνατρίχισις τον πατέρα της και την μητέρα της ;... Δεν έχω τό θάρρος να τό κάνω αυτό... Πρέπει λοιπόν να κάνω αυτό που άπεφάσισα : Ν' άγγιξω σ' αυτή !.. Και θ' άγγιξω !..

Τό ότι ή Μοντωμπάν ήξερε ότι για τη στιγμή τολάχιστον δεν έπεδολευτόν στη ζωή της άγαπημένης του, τον καθυστέρησε λίγο. Καθώς δέ ήταν άποφασισμένος να έταγυνη σ' αυτήν, και καθώς είχε ήμιαστούνη στη δύναμή του, στην επιδεξιότητα και στην καλή του τέχνη άκούω, παραμέρισε προσωρινώς αυτή την άπασχόληση απ' τό μυαλό του και πέρασε σε μ' άλλη σειρά ιδεών. Και πάλι ή σκέψη του πήγε στην ν. ντε Μπανιόλε και στον άρχοντα ντε Μομπέ, και πάλι σκέφτηκε ότι ή ν. Μπανιόλε ήταν αυτή που ή Κατροκέφαλος κι' ή Κοκκινοχέρης άποκαλούσαν Άλκιντορ Α', άκριβώς όπως έλεγαν τό βασίλειά Φοαρβίσο Α' κι' ότι ή άρχων ντε Μομπέ ήταν αυτή που άποκαλούσαν Άλκιντορ Β', βασίλισσα της Άργκό. Μά και πάλι ή ιδέα ότι μιά βασίλισσα των άλητων και των τρενάνδων είχε συλλάβει τό τρελό όνειρο να στεφθή βασίλισσα της Άργκό, τον φάνηκε τόσο έπερβολικό, ώστε την παραμέρισε, με την πεποίθηση ότι ή Άλκιντορ Α' δεν ήταν ή ν. ντε Μπανιόλε. Ώστόσο, άπεφάσισε και πάλι να πάη να δει από κοντά και να σπουδάσει όσο τό

—Όστε έτσι ; άναρωτιόταν. Η άγαπημένη μου θ' όλοουθήση τους δύο τρενάνδους στις έγκληματικές άποστολές τους ; Και σε τί μπορεί να της φανή αυτό χυμό στην άνακαλήνη των γονέων της ;... Δεν μπορεί να τό φαντασθώ... Δεν τό καταλαβαίνω... Άντιθέτως καταλαβαίνω πολύ καλά, μαντέψα, διασθάνομαι, ότι μέσα σ' ή' αυτά υπάχει κάποια τρομερή μηχανορραφία, της όποιος ή άγαπημένη μου θα είναι τό θυμιά... Μά, σέε μου, ποιά ;... Και πως ;... Είναι βέβαιον πως δεν βέλουν να την σκοτώσουν, αφού συνέστησαν στους δύο τρενάνδους να της φέρωνται με τον μεγαλύτερο σεβασμό και ν' άγνοούν στη ζωή της... Υπάρχει κάτι άλλο. Κάτι άλλο πού τρομερό άκόμα, που δεν μπορεί να τό μαντέψω... Και να μη μπορεί να την έμποδίσω να τρέξη προς την καταστροφή της !.. Γιατί προς την καταστροφή της βαδίζει !.. Μά πως να την έμποδίσω ν' άνατρίχισις τον πατέρα της και την μητέρα της ;... Δεν έχω τό θάρρος να τό κάνω αυτό... Πρέπει λοιπόν να κάνω αυτό που άπεφάσισα : Ν' άγγιξω σ' αυτή !.. Και θ' άγγιξω !..

Τό ότι ή Μοντωμπάν ήξερε ότι για τη στιγμή τολάχιστον δεν έπεδολευτόν στη ζωή της άγαπημένης του, τον καθυστέρησε λίγο. Καθώς δέ ήταν άποφασισμένος να έταγυνη σ' αυτήν, και καθώς είχε ήμιαστούνη στη δύναμή του, στην επιδεξιότητα και στην καλή του τέχνη άκούω, παραμέρισε προσωρινώς αυτή την άπασχόληση απ' τό μυαλό του και πέρασε σε μ' άλλη σειρά ιδεών. Και πάλι ή σκέψη του πήγε στην ν. ντε Μπανιόλε και στον άρχοντα ντε Μομπέ, και πάλι σκέφτηκε ότι ή ν. Μπανιόλε ήταν αυτή που ή Κατροκέφαλος κι' ή Κοκκινοχέρης άποκαλούσαν Άλκιντορ Α', άκριβώς όπως έλεγαν τό βασίλειά Φοαρβίσο Α' κι' ότι ή άρχων ντε Μομπέ ήταν αυτή που άποκαλούσαν Άλκιντορ Β', βασίλισσα της Άργκό. Μά και πάλι ή ιδέα ότι μιά βασίλισσα των άλητων και των τρενάνδων είχε συλλάβει τό τρελό όνειρο να στεφθή βασίλισσα της Άργκό, τον φάνηκε τόσο έπερβολικό, ώστε την παραμέρισε, με την πεποίθηση ότι ή Άλκιντορ Α' δεν ήταν ή ν. ντε Μπανιόλε. Ώστόσο, άπεφάσισε και πάλι να πάη να δει από κοντά και να σπουδάσει όσο τό

—Όστε έτσι ; άναρωτιόταν. Η άγαπημένη μου θ' όλοουθήση τους δύο τρενάνδους στις έγκληματικές άποστολές τους ; Και σε τί μπορεί να της φανή αυτό χυμό στην άνακαλήνη των γονέων της ;... Δεν μπορεί να τό φαντασθώ... Δεν τό καταλαβαίνω... Άντιθέτως καταλαβαίνω πολύ καλά, μαντέψα, διασθάνομαι, ότι μέσα σ' ή' αυτά υπάχει κάποια τρομερή μηχανορραφία, της όποιος ή άγαπημένη μου θα είναι τό θυμιά... Μά, σέε μου, ποιά ;... Και πως ;... Είναι βέβαιον πως δεν βέλουν να την σκοτώσουν, αφού συνέστησαν στους δύο τρενάνδους να της φέρωνται με τον μεγαλύτερο σεβασμό και ν' άγνοούν στη ζωή της... Υπάρχει κάτι άλλο. Κάτι άλλο πού τρομερό άκόμα, που δεν μπορεί να τό μαντέψω... Και να μη μπορεί να την έμποδίσω να τρέξη προς την καταστροφή της !.. Γιατί προς την καταστροφή της βαδίζει !.. Μά πως να την έμποδίσω ν' άνατρίχισις τον πατέρα της και την μητέρα της ;... Δεν έχω τό θάρρος να τό κάνω αυτό... Πρέπει λοιπόν να κάνω αυτό που άπεφάσισα : Ν' άγγιξω σ' αυτή !.. Και θ' άγγιξω !..

Τό ότι ή Μοντωμπάν ήξερε ότι για τη στιγμή τολάχιστον δεν έπεδολευτόν στη ζωή της άγαπημένης του, τον καθυστέρησε λίγο. Καθώς δέ ήταν άποφασισμένος να έταγυνη σ' αυτήν, και καθώς είχε ήμιαστούνη στη δύναμή του, στην επιδεξιότητα και στην καλή του τέχνη άκούω, παραμέρισε προσωρινώς αυτή την άπασχόληση απ' τό μυαλό του και πέρασε σε μ' άλλη σειρά ιδεών. Και πάλι ή σκέψη του πήγε στην ν. ντε Μπανιόλε και στον άρχοντα ντε Μομπέ, και πάλι σκέφτηκε ότι ή ν. Μπανιόλε ήταν αυτή που ή Κατροκέφαλος κι' ή Κοκκινοχέρης άποκαλούσαν Άλκιντορ Α', άκριβώς όπως έλεγαν τό βασίλειά Φοαρβίσο Α' κι' ότι ή άρχων ντε Μομπέ ήταν αυτή που άποκαλούσαν Άλκιντορ Β', βασίλισσα της Άργκό. Μά και πάλι ή ιδέα ότι μιά βασίλισσα των άλητων και των τρενάνδων είχε συλλάβει τό τρελό όνειρο να στεφθή βασίλισσα της Άργκό, τον φάνηκε τόσο έπερβολικό, ώστε την παραμέρισε, με την πεποίθηση ότι ή Άλκιντορ Α' δεν ήταν ή ν. ντε Μπανιόλε. Ώστόσο, άπεφάσισε και πάλι να πάη να δει από κοντά και να σπουδάσει όσο τό

—Όστε έτσι ; άναρωτιόταν. Η άγαπημένη μου θ' όλοουθήση τους δύο τρενάνδους στις έγκληματικές άποστολές τους ; Και σε τί μπορεί να της φανή αυτό χυμό στην άνακαλήνη των γονέων της ;... Δεν μπορεί να τό φαντασθώ... Δεν τό καταλαβαίνω... Άντιθέτως καταλαβαίνω πολύ καλά, μαντέψα, διασθάνομαι, ότι μέσα σ' ή' αυτά υπάχει κάποια τρομερή μηχανορραφία, της όποιος ή άγαπημένη μου θα είναι τό θυμιά... Μά, σέε μου, ποιά ;... Και πως ;... Είναι βέβαιον πως δεν βέλουν να την σκοτώσουν, αφού συνέστησαν στους δύο τρενάνδους να της φέρωνται με τον μεγαλύτερο σεβασμό και ν' άγνοούν στη ζωή της... Υπάρχει κάτι άλλο. Κάτι άλλο πού τρομερό άκόμα, που δεν μπορεί να τό μαντέψω... Και να μη μπορεί να την έμποδίσω να τρέξη προς την καταστροφή της !.. Γιατί προς την καταστροφή της βαδίζει !.. Μά πως να την έμποδίσω ν' άνατρίχισις τον πατέρα της και την μητέρα της ;... Δεν έχω τό θάρρος να τό κάνω αυτό... Πρέπει λοιπόν να κάνω αυτό που άπεφάσισα : Ν' άγγιξω σ' αυτή !.. Και θ' άγγιξω !..

Τό ότι ή Μοντωμπάν ήξερε ότι για τη στιγμή τολάχιστον δεν έπεδολευτόν στη ζωή της άγαπημένης του, τον καθυστέρησε λίγο. Καθώς δέ ήταν άποφασισμένος να έταγυνη σ' αυτήν, και καθώς είχε ήμιαστούνη στη δύναμή του, στην επιδεξιότητα και στην καλή του τέχνη άκούω, παραμέρισε προσωρινώς αυτή την άπασχόληση απ' τό μυαλό του και πέρασε σε μ' άλλη σειρά ιδεών. Και πάλι ή σκέψη του πήγε στην ν. ντε Μπανιόλε και στον άρχοντα ντε Μομπέ, και πάλι σκέφτηκε ότι ή ν. Μπανιόλε ήταν αυτή που ή Κατροκέφαλος κι' ή Κοκκινοχέρης άποκαλούσαν Άλκιντορ Α', άκριβώς όπως έλεγαν τό βασίλειά Φοαρβίσο Α' κι' ότι ή άρχων ντε Μομπέ ήταν αυτή που άποκαλούσαν Άλκιντορ Β', βασίλισσα της Άργκό. Μά και πάλι ή ιδέα ότι μιά βασίλισσα των άλητων και των τρενάνδων είχε συλλάβει τό τρελό όνειρο να στεφθή βασίλισσα της Άργκό, τον φάνηκε τόσο έπερβολικό, ώστε την παραμέρισε, με την πεποίθηση ότι ή Άλκιντορ Α' δεν ήταν ή ν. ντε Μπανιόλε. Ώστόσο, άπεφάσισε και πάλι να πάη να δει από κοντά και να σπουδάσει όσο τό

—Όστε έτσι ; άναρωτιόταν. Η άγαπημένη μου θ' όλοουθήση τους δύο τρενάνδους στις έγκληματικές άποστολές τους ; Και σε τί μπορεί να της φανή αυτό χυμό στην άνακαλήνη των γονέων της ;... Δεν μπορεί να τό φαντασθώ... Δεν τό καταλαβαίνω... Άντιθέτως καταλαβαίνω πολύ καλά, μαντέψα, διασθάνομαι, ότι μέσα σ' ή' αυτά υπάχει κάποια τρομερή μηχανορραφία, της όποιος ή άγαπημένη μου θα είναι τό θυμιά... Μά, σέε μου, ποιά ;... Και πως ;... Είναι βέβαιον πως δεν βέλουν να την σκοτώσουν, αφού συνέστησαν στους δύο τρενάνδους να της φέρωνται με τον μεγαλύτερο σεβασμό και ν' άγνοούν στη ζωή της... Υπάρχει κάτι άλλο. Κάτι άλλο πού τρομερό άκόμα, που δεν μπορεί να τό μαντέψω... Και να μη μπορεί να την έμποδίσω να τρέξη προς την καταστροφή της !.. Γιατί προς την καταστροφή της βαδίζει !.. Μά πως να την έμποδίσω ν' άνατρίχισις τον πατέρα της και την μητέρα της ;... Δεν έχω τό θάρρος να τό κάνω αυτό... Πρέπει λοιπόν να κάνω αυτό που άπεφάσισα : Ν' άγγιξω σ' αυτή !.. Και θ' άγγιξω !..

Τό ότι ή Μοντωμπάν ήξερε ότι για τη στιγμή τολάχιστον δεν έπεδολευτόν στη ζωή της άγαπημένης του, τον καθυστέρησε λίγο. Καθώς δέ ήταν άποφασισμένος να έταγυνη σ' αυτήν, και καθώς είχε ήμιαστούνη στη δύναμή του, στην επιδεξιότητα και στην καλή του τέχνη άκούω, παραμέρισε προσωρινώς αυτή την άπασχόληση απ' τό μυαλό του και πέρασε σε μ' άλλη σειρά ιδεών. Και πάλι ή σκέψη του πήγε στην ν. ντε Μπανιόλε και στον άρχοντα ντε Μομπέ, και πάλι σκέφτηκε ότι ή ν. Μπανιόλε ήταν αυτή που ή Κατροκέφαλος κι' ή Κοκκινοχέρης άποκαλούσαν Άλκιντορ Α', άκριβώς όπως έλεγαν τό βασίλειά Φοαρβίσο Α' κι' ότι ή άρχων ντε Μομπέ ήταν αυτή που άποκαλούσαν Άλκιντορ Β', βασίλισσα της Άργκό. Μά και πάλι ή ιδέα ότι μιά βασίλισσα των άλητων και των τρενάνδων είχε συλλάβει τό τρελό όνειρο να στεφθή βασίλισσα της Άργκό, τον φάνηκε τόσο έπερβολικό, ώστε την παραμέρισε, με την πεποίθηση ότι ή Άλκιντορ Α' δεν ήταν ή ν. ντε Μπανιόλε. Ώστόσο, άπεφάσισε και πάλι να πάη να δει από κοντά και να σπουδάσει όσο τό

—Όστε έτσι ; άναρωτιόταν. Η άγαπημένη μου θ' όλοουθήση τους δύο τρενάνδους στις έγκληματικές άποστολές τους ; Και σε τί μπορεί να της φανή αυτό χυμό στην άνακαλήνη των γονέων της ;... Δεν μπορεί να τό φαντασθώ... Δεν τό καταλαβαίνω... Άντιθέτως καταλαβαίνω πολύ καλά, μαντέψα, διασθάνομαι, ότι μέσα σ' ή' αυτά υπάχει κάποια τρομερή μηχανορραφία, της όποιος ή άγαπημένη μου θα είναι τό θυμιά... Μά,

Στὸ Παρίσι, ἡ ἀστυνομία κατὰ
 δίωκε, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ περιήματα
 τὴν ἐξακριβώσῃ τὴν ἱστορίαν καθ' ὅ-
 ρολοιοῦ τοῦ πέφτει στὰ χεῖρα τῆς
 καὶ τὸ ὅποιον ἔχει χάσιμα σὺν μί-
 ᾱ ἐνὶ ἑνὶ ἡμέρᾳ ἢ μὴ ὀλίμῃ. Μ' ἐν-
 εἰδικὸ μυστικιστὴν ἐξετάζει τὴν
 σκάνην τοῦ ἔχει μὲς* στὴν μηχανή-
 ναν. Ἡ ἐξετάσις αὐτὴ καθαρῶς
 τὴν προσηγορίαν θεοῦ τοῦ ὁρολοιοῦ.
 Δηλαδή ἂν βρισκόταν σὲ τάση,
 ἂν ἦταν περασμένο σὲ χροί, ἢ ἐπι-
 δεμένο σὲ καμμίαν βίτριναν. Τὸ μυσ-
 τικὸν ἐγκρίεται στὴν θεωρικὴν καὶ
 τοῦ θεοῦ ποῦ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴ
 καλλιπείαν τοῦ καὶ μὲς* στὸν μηχανή-
 σμό τους, καθὼς καὶ στὴν περι-
 κινήματα καὶ τὴν ποιότητα τῆς σκί-
 νης.

Α
ΙΚΟ
ΔΙΟ
ΔΟΥ
ΘΩΣ
ΚΕΣ.
ΛΕΝ

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΝΑΠΗΡΗ

ΕΣΑ από το μάγε της ώρα-ας λουτροπόλεως ἀντηρούσαν οἱ παθητικοὶ ἦχοι ἐνός ταχυδ.

Ἡ Ἰσα καὶ ὁ Βίκτωρ καθόν-τουςαν στὸν κή-πο, κάτω ἀπὸ ἕνα φράνκον καὶ φλυαρούσαν. Ὅλοι, ὅσοι παραθέ-ριζαν στὴν λουτροπόλη, ἐκείνη τῆς χρονιά, ἦσαν δεδωμένοι ἐπὶ αὐτὸ τὸ γεῖμα δὲν θὰ χωρίζε ποτὲ του.

Καὶ πραγματικά, ὁ Βίκτωρ ἀγα-πούσε μὲ δὴν τὴν τὴν καρδιά τὴν ἀρχὴ τῆς σαζόν, εἶχε τραβήξει τὴν ἀπο-κοχὴ του καὶ εἶπετα, ὅσο περισσότε-ρο καὶ σχετιζόταν, τόσο περισσότε-ρο καταλάβαιν. πὺς ἡ παρουσία τῆς τοῦ ἦταν ἀσφαλιστική, πὺς αὐτὴ ἡ ξανθή, ἡ χαριτωμένη νέα μιλούσε ὁλόκληρα στὴν ψυχὴ του. Οὔτε καὶ ἔ-κεινη δὲν ἐξορθε ποτὲ ἀγαπού-σε τὸν Βίκτωρ. Καὶ τώρα, τρεῖς μῆνες ἔπειτα ἀπὸ τὴν γνωριμία τους, καθόντουσαν στὸν κήπο, κάτω ἀπὸ τὸν φράνκον, καὶ φλυαρού-σαν, ἐνῶ τὸ βλέμμα τους πλανιόταν στὴ γαλιανὴ ἀπεραντοσύνη τῆς θά-λασσας...

Ἐκείνη τῆς μέρας, ἡ νέα φανόταν ὡραία ἀπὸ πᾶν. Μέσα στὸ ἀ-παλὸ βραδινὸ φῶς, τὸ πρόσωπό της φαινόταν πᾶν σαφές, καὶ τὸ βλέμμα της ἔπαιρνε μὲ γλυκύτητα ἑκφραση. Ἐξοφῶν, ἕνα ἐλαφρὸ ἀ-ερώδι φούσκωνε τὸ μετάνιο μαν-τήλι ποὺ ἦταν ριγμένο στοὺς ὤμους της, καὶ προτοῦ ἡ νέα προφάση νὰ τὸ κρατήσει, τὸ παρῶσε καὶ τὸ ἔριξε κάτω. Ὁ Βίκτωρ ἐστῆκε ἄ-μέσως γιὰ νὰ τὸ σπρώξει, τὸ βλέ-μμα του ἔπεσε στὰ πόδια της. Ἡ Ἰ-σα ἦταν ἐκείνη, ἡ ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι. Ἀ, τὰ μικρά, τὰ νόστιμα ποδαράκια, ἡ ὁρὴ ἐπιδερμίδα, ἡ ἀ-μονικὴ γραμμὴ, τὰ λεπτὰ δαχτυ-λάκια, ποὺ ἐξορρίζαν μέσα ἀπὸ τὸ καυκάκινο ἀτλάκι... Ναι, μὴ ὅ-λη αὐτὴ ἡ ἀμοῖνα δὲν ἦταν παρὰ τοῦ ἐνός μονάκι ποδίου. Ἐνῶ τοῦ ἄλλου... Ὁ Βίκτωρ πᾶνωσε ἔξα-φνα. Τοῦ ἄλλου ποδίου τὸ πῆμα ἦταν παρομοιωμένο, ἡ φτέρνα στενὴ, ὡς ἕνα δαχτυλίδι, ἕνα κομ-μάκι μονάκι, σκεπτεμένο καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι.

Ἡ Ἰσα ἦταν ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι. Ἀ, τὰ μικρά, τὰ νόστιμα ποδαράκια, ἡ ὁρὴ ἐπιδερμίδα, ἡ ἀ-μονικὴ γραμμὴ, τὰ λεπτὰ δαχτυ-λάκια, ποὺ ἐξορρίζαν μέσα ἀπὸ τὸ καυκάκινο ἀτλάκι... Ναι, μὴ ὅ-λη αὐτὴ ἡ ἀμοῖνα δὲν ἦταν παρὰ τοῦ ἐνός μονάκι ποδίου. Ἐνῶ τοῦ ἄλλου... Ὁ Βίκτωρ πᾶνωσε ἔξα-φνα. Τοῦ ἄλλου ποδίου τὸ πῆμα ἦταν παρομοιωμένο, ἡ φτέρνα στενὴ, ὡς ἕνα δαχτυλίδι, ἕνα κομ-μάκι μονάκι, σκεπτεμένο καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι.

Ἡ Ἰσα ἦταν ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι. Ἀ, τὰ μικρά, τὰ νόστιμα ποδαράκια, ἡ ὁρὴ ἐπιδερμίδα, ἡ ἀ-μονικὴ γραμμὴ, τὰ λεπτὰ δαχτυ-λάκια, ποὺ ἐξορρίζαν μέσα ἀπὸ τὸ καυκάκινο ἀτλάκι... Ναι, μὴ ὅ-λη αὐτὴ ἡ ἀμοῖνα δὲν ἦταν παρὰ τοῦ ἐνός μονάκι ποδίου. Ἐνῶ τοῦ ἄλλου... Ὁ Βίκτωρ πᾶνωσε ἔξα-φνα. Τοῦ ἄλλου ποδίου τὸ πῆμα ἦταν παρομοιωμένο, ἡ φτέρνα στενὴ, ὡς ἕνα δαχτυλίδι, ἕνα κομ-μάκι μονάκι, σκεπτεμένο καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι.

Ἡ Ἰσα ἦταν ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι. Ἀ, τὰ μικρά, τὰ νόστιμα ποδαράκια, ἡ ὁρὴ ἐπιδερμίδα, ἡ ἀ-μονικὴ γραμμὴ, τὰ λεπτὰ δαχτυ-λάκια, ποὺ ἐξορρίζαν μέσα ἀπὸ τὸ καυκάκινο ἀτλάκι... Ναι, μὴ ὅ-λη αὐτὴ ἡ ἀμοῖνα δὲν ἦταν παρὰ τοῦ ἐνός μονάκι ποδίου. Ἐνῶ τοῦ ἄλλου... Ὁ Βίκτωρ πᾶνωσε ἔξα-φνα. Τοῦ ἄλλου ποδίου τὸ πῆμα ἦταν παρομοιωμένο, ἡ φτέρνα στενὴ, ὡς ἕνα δαχτυλίδι, ἕνα κομ-μάκι μονάκι, σκεπτεμένο καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι.

Ἡ Ἰσα ἦταν ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι. Ἀ, τὰ μικρά, τὰ νόστιμα ποδαράκια, ἡ ὁρὴ ἐπιδερμίδα, ἡ ἀ-μονικὴ γραμμὴ, τὰ λεπτὰ δαχτυ-λάκια, ποὺ ἐξορρίζαν μέσα ἀπὸ τὸ καυκάκινο ἀτλάκι... Ναι, μὴ ὅ-λη αὐτὴ ἡ ἀμοῖνα δὲν ἦταν παρὰ τοῦ ἐνός μονάκι ποδίου. Ἐνῶ τοῦ ἄλλου... Ὁ Βίκτωρ πᾶνωσε ἔξα-φνα. Τοῦ ἄλλου ποδίου τὸ πῆμα ἦταν παρομοιωμένο, ἡ φτέρνα στενὴ, ὡς ἕνα δαχτυλίδι, ἕνα κομ-μάκι μονάκι, σκεπτεμένο καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι.

Ἡ Ἰσα ἦταν ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι. Ἀ, τὰ μικρά, τὰ νόστιμα ποδαράκια, ἡ ὁρὴ ἐπιδερμίδα, ἡ ἀ-μονικὴ γραμμὴ, τὰ λεπτὰ δαχτυ-λάκια, ποὺ ἐξορρίζαν μέσα ἀπὸ τὸ καυκάκινο ἀτλάκι... Ναι, μὴ ὅ-λη αὐτὴ ἡ ἀμοῖνα δὲν ἦταν παρὰ τοῦ ἐνός μονάκι ποδίου. Ἐνῶ τοῦ ἄλλου... Ὁ Βίκτωρ πᾶνωσε ἔξα-φνα. Τοῦ ἄλλου ποδίου τὸ πῆμα ἦταν παρομοιωμένο, ἡ φτέρνα στενὴ, ὡς ἕνα δαχτυλίδι, ἕνα κομ-μάκι μονάκι, σκεπτεμένο καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν ἀνίκητη ἀπὸ τὸν ἀνίκητο ἕνα ζεῖνος ποταμῶνα ἀπὸ ἀτλάκι.

βγήκε περίπατο μαζί με τὴ Θέλα, τὴ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Ἰσας. Τὸ ἀργαρόκοιτο αὐτὸ ἦταν τὸ ἐν-τελὲς ἀντίθετο τῆς ἀδελφῆς του. Μόλις εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, καὶ εἶχε μὴ τόσο πρόωρη ἀνάπτυξη καὶ φανόταν πλημυρισμένο ἀπὸ υγεία καὶ νεότητα. Ἦταν μὴ σωστὴ Ἄ-μαδρονάδα. Ὁ Βίκτωρ τὴν πρόσεξε γιὰ πρώτη φορὰ, τὴν κίτταξε καὶ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὴν συγκρίνε με τὴν φτωχὴ Ἰσα ποὺ δὲν ἔστρεχε, δὲν πηδούσε, δὲν χόρευε, ποὺ ἡ μόνη της διασκεδάση ἦταν νὰ βγαίνει πε-ρίπατο, στηριγμένη στὸ μπράτσο τῆς μητέρας της, τώρα ποὺ δὲν εἶ-χε τὸ δικό του νὰ στηριχθῇ...

Τὸ βραδινὸ τῆς τρίτης μέρας, μὴ εὐθυμὴ συντροφιά ἀπὸ κορίτσια καὶ νέους, τὸ ἔριξε στὸ χορὸ. Ἡ Θέλα ἦταν μαζί τους. Ὁ Βίκτωρ τὴν ἔβλεπε νὰ χορεύῃ γεμάτη ὀρ-μὴ καὶ πάθος, ἐνῶ ἡ Ἰσα καθόταν ἐξομολογούμενη στὸν κήπο, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ὁ Βίκτωρ σέ-φτηκε μὲ κακντορέχεια πὺς αὐτὴ ποτὲ της δὲν θὰ μπορούσε νὰ χορ-εῖ ἕνα τέτοιο χορὸ καὶ ἡ σκέψη αὐτὴ, ἡ τόσο μοχθηρὴ, τὸν πλημ-μύρισε ἀπὸ κίαντοποίηση...

Λίγο ἀργότερα, ἡ συντροφιά βγῆ-κε νὰ παῖξῃ μπάλα στὸν κήπο. Ἡ Ἰσα ἐξομολογούσε ἀκόμη νὰ κά-θεται ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο. Τὸ παιγνίδι ἄρχισε ζωηρό. Μὰ δὲν πρόφτασαν νὰ χτυπήσουν διὰ φο-ρὴς τὴ μπάλα, καὶ ἕνα δυνατό χτύ-πημα τῆς Θέλας τὴν ἔκανε νὰ πε-ταχθῇ φηλά καὶ νὰ διασχίσῃ τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων. Ἡ μπά-λα πῆγε καὶ ἔπεσε μακριά, λίγο πὺς πέρα ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς Ἰσας, κον-τὰ στὸν φράχτη τοῦ κήπου.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ἡ Θέλα, ἐπι-τακτικά, ὅπως συνήθιζε. Σήκω, καίμηνι! Φέρε μας πῶς τὴ μπάλα. Ἡ Ἰσα σήκωθηκε, δίστασε γιὰ μὴ σπυγῇ, μὰ ἔπειτα ἔτρεξε, μὲ μικρά, σύντομα βήματα, πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου.

Μερικά λεπτά πέρασαν. Ἐνας ἀ-πὸ τὴ συντροφιά ἄρχισε νὰ λήξῃ ἔξα-φνα, κάποιο ἀνέκδοτο καὶ ὅλοι μα-ζεψήσαν γύρω του γιὰ νὰ τὸν ἀ-κούσουν. Σὲ λίγο, δὲν πρόσεχαν περὶ τοῦ Ἰσα ἀργότερα. Μὰ ὁ Βί-κτωρ τραβήξε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε τραβῆ ἡ νέα. Ἡ μπάλα δὲν εἶχε πέσει πὺς μακριά, ἔστρεχε νὰ τὴν εἶχε βρῇ κιάλας, καὶ νὰ ἔχη γυρίσει πῶς. Ἡ ἀργονομία της δὲν ἀνιχνύθηκε ἔξαφνα.

Μὰ δὲν προζήρησε πολύ, καὶ ἔ-ξαφνα ἄκουσε ἕνα μικρὸν ἀναστε-ναγμὸ. Ἡ Ἰσα ἦταν ἐκεῖ, ὅπως ἀπὸ τὰ δέντρα, πρῶτην στὰ πό-νατα, μόλις λίγα βήματα πὺς πέρα ἀπὸ τὴν μπάλα, μὲ μὴ ἑκφραση πό-νου καὶ ἀπελπισίας, στὸ ὄμορφο πρόσωπό της. Ἡ φτωχὴ εἶχε τραβῆ, γιὰ νὰ μὴ φανερώσῃ ὅσο χτυπητὰ τὸ κορμὸ της ἐλάττωμα. Μὰ ἡ δύναμις της τὴν πρόδωσαν πὺς γρήγορα, καὶ ἔπεσε ἐνῶ εἶχε φτάσει κοντὰ στὸ σκοπὸ της.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ

Ἡ τρομακτικὴ ἐπιδημία τῶν δολοφονιῶν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἐγκληματῆς ἐξ ἐπαγγέλματος. Δολοφονοῦν τὰ θύ-ματα τους ἀντὶ χιλίων δολλαρίων. Ἡ τραγωδία τῆς μίσσης Ντόροθ Τζόυς, τῆς γυναίκας τοῦ «βασιλέως τῶν ὑποδημάτων». Πὺς διεφωτισθὲ τὸ μυστήριον τῶν σκοτεινῶν ἐγκλημάτων τοῦ Δῆς Ἀντζέλως. Ἡ ἐγκληματικὴ δράσις τοῦ πῶς ἀπαισίου συλ-λόγου τῆς ἐποχῆς μας, κλπ.

Νέα Ὑόρκη ἀναστατώ-θηκε αὐτὲς τὲς ἡμέρες ἐξ ἑσπερίας μὴς σπουδαίας ἀ-νακαλὴν εως, τὴν ὅποια ἔ-καναν μερικὰ λαγωνικά τῆς Γενικῆς Ἀ-σφαλείας.

Πρόκειται γιὰ ἕνα παρῆξενο σύλλογο δολοφόνων, τοῦ ὁποῦν τὰ μέλη ἐκτελοῦν δολοφονίες κατὰ πα-ραγγελίαν. Ὁ «Σύλλογος τῶν Δη-μιῶν», ὅπως τιτολοφεῖται, κάνει χρυσὲς δουλειές, ἀν κρίνει κανεὶς ἀπὸ τὲς μυστηριώδεις δολοφονίες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἡ ὁποῖες συμ-βαίνουν καθήμενὸς στὴ Νέα Ὑ-όρκη. Ἡ ἐγκληματικὴ δὲ αὐτὴ στείρα δὲν περιορίζε τὴ δράσις της μόνο μέσα στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐκεῖ ἀπλοῦσε τὰ δίκτυα της καὶ στὲς ἄλλες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς. Ἐ-τοῖ, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, στὸ Δῆς Ἀντζέλως, βοήθηκε δολοφονημένη, ἐνῶ κοιμόταν μὲ τὸ κοριτσάκι της, ἡ μίσση Ντόροθ Τζόυς, ἡ γυναίκα τοῦ «βασιλέως τῶν ὑποδημάτων».

Ἡ μίσση Τζόυς εἶχε δολοφονη-θῇ μὲ μὴ σφαῖρα περιστροφῆς στὴν καρδιά. Ἡ αὐτοφία ἀπέδειξε ἐπί-σης ὅτι ὁ δολοφόνος τὴν εἶχε πυρο-βολήσει ἀπὸ πῶς καὶ μὲ με-γάλη ψυχραιμία. Τίποτε δὲν φανέ-ρωνε ὅτι τὸ θῆμα εἶχε καταλάβει τὸν κίνδυνον ποὺ τὸ ἀπειλοῦσε. Ὁ δολοφόνος εἶχε μὴ ἀνεξόχλητος μὲ ἀντικλεῖδι στὸ στή-τι τοῦ μίστε-ρο Τζόυς, ἔφτασε στὰ ἰδιώτερα δια-μερίσματα τῆς μίσσης Ντόροθ, τὰ ὅποια, φαίνεται, ἐγνώριζε καλά, καὶ ἔξετέλεσε τὸ ἐγκλήμα του, χωρὶς νὰ κλέψῃ τίποτε. Αὐτὸ ἔκανε τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ὑποθέσουν ὅτι πρό-κειται περὶ μίας ἐκτελέσεως κατὰ παραγγελίαν, τὴν ὅποια εἶχε κάνει ὁ ἐγκληματικὸς Σύλλογος τῶν Δη-μιῶν.

Μὰ πὺς ἦλε τὸ θάνατο τῆς ὁμορφῆς μίσσης Ντόροθ Τζόυς; Ἡ ἀνάγκη μάταια προσεπάθησε νὰ διεφωτίσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριον... Ὅλες ἡ ἐρευνῆς τῆς πῆγαν γα-μένες. Καὶ τὸ μυστήριον τῆς ἐγκλη-ματικῆς ὑποθέσεως θὰ ἐξομολογού-σε, ἀν μὴ μὲρα δὲν ἔκανε τὴν ἐμ-φάνισιν του στὰ γραφεῖα τῆς Γενι-κῆς Ἀσφαλείας τοῦ Δῆς Ἀντζέλως ἕνας παράδοξος ἄνθρωπος.

Ὁνομάζομαι, εἶπε στὸν ἀστυ-νόμο τῆς ὑπηρεσίας, Ντὶκ Χάλεϊ καὶ ἐργάζομαι στὸ ἐργοστάσιον ὑπο-δημάτων τοῦ μίστερο Οὐίλλιαμ Τζόυς. Ἐγὼ οὐκ ὀκτώσα τὴ μίσση Ντόροθ. Τὸ ἔκανα κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀνδρός της. Ἦθελα νὰ κερί-σω μερικὰ δολάρια.

Ὁ ἀστυνομικὸς, κατάκλητος, ἀ-νατίθησε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὁ Ντὶκ Χάλεϊ ὅμως, μὲ τὴν ἰδια ἀπάθεια, συνέχισε τὴν ἐγκληματικὴ ἱστορία του: Ἐῖνε γνωστὸ ὅτι ὑπάρχει στὴ Νέα Ὑόρκη ὁ «Σύλλογος τῶν Δη-μιῶν». Καθὼς θὰ ἔσπετε, ἔχει καὶ στὸ Δῆς Ἀντζέλως... παρῆξενο του. Σ' αὐτὸ εἶνε γραμμένοι ὅλοι οἱ «βασιλεῖς» τῆς μίσσης Ντόροθ, ὁ ὁποῖος ἦλε νὰ τὴν ἐκδικηθῇ ἐπει-δὴ τὸν ἀπατοῦσε μὲ τὸν καλύτερο φίλο του, μ' ἐκάλεσε μὴ μὲρα στὸ γραφεῖο του καὶ μὴ εἶπε χωρὶς πολλὰ λόγια ὅτι θὰ μὴ εἶνε χίλια δολάρια, ἀν ἐξεπύστερας τὴ γυ-ναῖκα του. Ἡ δολοφονία, μὲ διαβε-βαίωσε, ὅτι δὲν θ' ἀνεκαλύπτετο, γιὰ τὴν εἶχε προσχεδιάσει μὲ τέ-τοιο τρόπο, ὅστε νὰ νομισθῇ ὅτι εἶ-νε ἀπὸ τὸν τρομερὸ Σύλλογον τῶν Δημιῶν.

Ἐγὼ στὴν ἀρχὴ ἀνιχνύθηκα. Μὰ τὰ χίλια δολάρια ἦσαν μεγάλως πειρασμός. Τέλος τὸ ἀπεφάσα... Ἐνα βράδυ, λοιπὸν, μαζὶ στὸ σπύ-τι τοῦ μίστερο Τζόυς. Ἡ νεαρή γυ-ναῖκα του κοιμόταν ἤσυχα, δίπλα στὸ παιδί της. Δὲν εἶμαι δολοφόνος ἐξ ἐπαγγέλματος. Τὸ θέαμα τῶν δύο αὐτῶν ὑπάρξεων, ποὺ ἦσαν τρυ-φερά ἀγκαλιασμένες, μὴ ἔκοψε δ-...

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς, ἔχει καὶ ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπελπισία, τὴν ὅποια ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔ-πνιγε μέσα της. Ἀρχισε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς.

Ἡ Ἰσα ἔφωναξε ὁ Βίκτωρ μὲ ἀ-γωνία. Μὰ τότε, ἡ φτωχὴ νέα ἄφησε νὰ ἔξοψῃ ἔξαφνα ὅλη ἡ ἀπε

ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

(Μιά οικογενειακή τραγωδία που άνωστατάσε πρό διμήνου τη Βουδαπέστη)

21 Ιουνίου 1934

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ο δολοφόνος της αμαρτωλής μητέρας του...

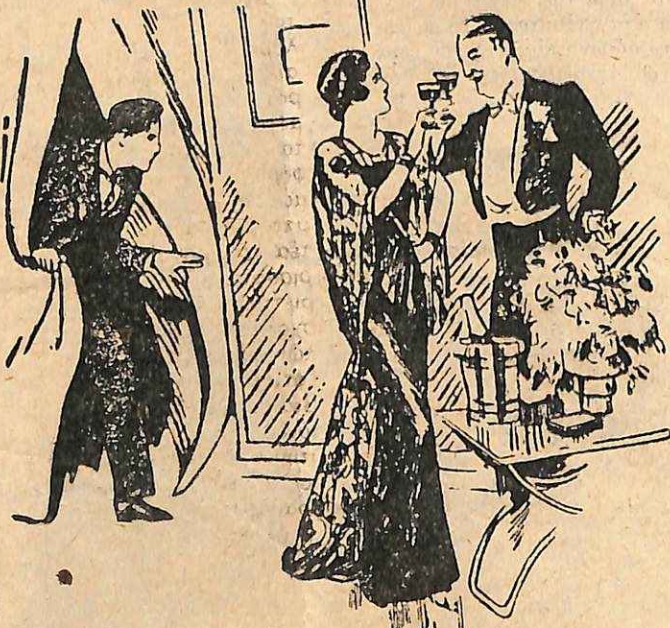
Το έδαφος του κατηγορευμένου...

Τη θλιβερή αυτή ιστορία...

Ένα χρόνο πριν από τον πανευρωπαϊκό πόλεμο...

Μη πως είχε καταστραφή η ζωή της...

Ένα απόγευμα, όμως, ο καθηγητής...

Εθελπε τη μητέρα του να διασκεδάσει με διάφορους αγνώστους...

Μη πως είχε καταστραφή η ζωή της...

Πριν περάσει πολύς καιρός...

τά γλέντια και τις διασκεδάσεις της!

Μια μέρα, ο Ντένις, μη μπορώντας να αντέξει περισσότερο αυτήν την κατάσταση...

Ο καθηγητής Ζέμπλεν κατάλαβε τότε πως ο γιός του...

—Αφού, όμως, δεν θέλεις να μείνεις με τη μητέρα σου...

—Ναι, μπαμπά! Αποκριθήκαμε ο Ντένις...

Μα τότε χαμόγελο του δεν διέφερε...

Την επομένη της σκηνης που ασχοληθήκαμε παραπάνω...

Οι αστυνομικοί που έτρεξαν άμας...

Μα πως ήταν ο δολοφόνος;

Η αστυνομία δεν δυσκολεύτηκε να τον ανακαλύψει...

NTENES ZEMPLEN

Ο δολοφόνος της αμαρτωλής μητέρας του...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

THE DELLY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ναι... είπε ο "Ομφρέυ. Ο Βάλτερ θέλει να σας πληρώσει...

—Νομίζετε; —"Αλλοίμονο, ναι!... Και αυτή η φιλάρεσκη Βιόλετ...

—Θα μου κάνετε τη χάρη, "Οριέττα, να περιμένετε λίγα λεπτά...

—"Ομφρέυ, καθώς μιλούσε, είχε πιάσει το χέρι της "Οριέττας...

—Όχι δά!... Δεν μπορεί κανείς να μη θαυμάσει το μεγάλο αυτό γόητα...

—Και την άφησε, αφού είπε με θερμότητα τις λέξεις αυτές...

—"Οριέττα έμεινε μόνη, συντριμμένη από ανησυχία...

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Η "Οριέττα μπήκε στη μεγάλη...

λη βιβλιοθήκη του Φάλντον...

Μόνο εκείνο το πρωί, καθώς έγυριζαν από την ιππασία...

Κάθισε μηχανικά στην άκρη του τραπεζιού...

—"Οριέττα, να περιμένετε λίγα λεπτά για να κυττάξω την άλλη...

Η "Οριέττα με δυσκολία συγκράτησε μια κίνηση έκπληξης...

—"Ομφρέυ, καθώς μιλούσε, είχε πιάσει το χέρι της "Οριέττας...

—Όχι δά!... Δεν μπορεί κανείς να μη θαυμάσει το μεγάλο αυτό γόητα...

Και την άφησε, αφού είπε με θερμότητα τις λέξεις αυτές...

—"Οριέττα έμεινε μόνη, συντριμμένη από ανησυχία...

—"Οριέττα, να περιμένετε λίγα λεπτά για να κυττάξω την άλλη...

Μόνο εκείνο το πρωί, καθώς έγυριζαν από την ιππασία...

Κάθισε μηχανικά στην άκρη του τραπεζιού...

—"Οριέττα, να περιμένετε λίγα λεπτά για να κυττάξω την άλλη...

Η "Οριέττα με δυσκολία συγκράτησε μια κίνηση έκπληξης...

—"Ομφρέυ, καθώς μιλούσε, είχε πιάσει το χέρι της "Οριέττας...

—Όχι δά!... Δεν μπορεί κανείς να μη θαυμάσει το μεγάλο αυτό γόητα...

Και την άφησε, αφού είπε με θερμότητα τις λέξεις αυτές...

—"Οριέττα έμεινε μόνη, συντριμμένη από ανησυχία...

—"Οριέττα, να περιμένετε λίγα λεπτά για να κυττάξω την άλλη...

—"Οριέττα, να περιμένετε λίγα λεπτά για να κυττάξω την άλλη...

από την Ιταλία; αναρωτήθηκε με ανησυχία...

Καί θυμήθηκε τα λόγια του κ. Μπάρφορντ...

Κάθισε μηχανικά στην άκρη του τραπεζιού...

—"Οριέττα, να περιμένετε λίγα λεπτά για να κυττάξω την άλλη...

Η "Οριέττα με δυσκολία συγκράτησε μια κίνηση έκπληξης...

—"Ομφρέυ, καθώς μιλούσε, είχε πιάσει το χέρι της "Οριέττας...

—Όχι δά!... Δεν μπορεί κανείς να μη θαυμάσει το μεγάλο αυτό γόητα...

Και την άφησε, αφού είπε με θερμότητα τις λέξεις αυτές...

—"Οριέττα έμεινε μόνη, συντριμμένη από ανησυχία...

—"Οριέττα, να περιμένετε λίγα λεπτά για να κυττάξω την άλλη...

Χρειάστηκε να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να κάνει...

Γιατί πρώτος ο Βάλτερ κυττάζοντας την στά μάτια...

αυτή την ερώτησι ή 'Οριέττα.
— Γιατί; Έκανε ό Βάλτερ, κυττάζοντάς την στά μάτια.

Τό πρόσωπό της 'Οριέττας κοκκίνισε λιγάκι.
— Μοῦ φαίνεται πῶς στό δωμάτιό μου θά ἔχω περισσότερη ήσυχία...

— Απάσθε!... Έδῶ θά ἔχετε ὅλην τήν ήσυχία πού χρειάζεται καί θά μπορήτε νά καταφεύγετε σέ μένα μόλις παρουσιασθῇ ἀνάγκη.

Η 'Οριέττα δέν ἐπέμεινε. Ἦξερε ἀπό τή Ρόζα καί τούς ἄλλους ὅτι ὁ λόρδος Σέσμπουρ δέν σὺνήθιζε ν' ἀλλάξῃ ἀποφάσεις. Ὁ τόνος του, ἄν καί ἀδρότατος, τό φανέρωνε αὐτό. Ἡ 'Οριέττα κοκκίνισε τώρα ἀκόμα περισσότερο. Τό ἀντελήφθη τάχα αὐτό ὁ λόρδος Σέσμπουρ; Πάντως δέν ἔδειξε τίποτε. Σηκώθηκε καί κάθησε στό γραφεῖο του καί ἡ 'Οριέττα ἄρχισε τήν ἐργασία της.

Ὅπως πρόσεξε ἀμέσως, ἡ ἐργασία αὐτή ἦταν γεμάτη ἐνδιαφέρον. Ἡ σημειώσεις τοῦ Βάλτερ, γραμμένες διασπαστικά, σέ ὅρος ἀπλό καί ζωντανό, ἀπεκάλυπταν ἕναν παρατηρητή πρώτης τάξεως καί πνεύμα πρωτότυπο καί ἐρευνητικό. Τόση ἦταν ἡ γοητεία, ὥστε ἡ 'Οριέττα ἀφαίρεθηκε καί δέν ἀντελήφθη τό λόρδο Βάλτερ, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάσει.

— Μὴν κουράζεσαι, 'Οριέττα! τῆς εἶπε. Φτάνει γιά σήμερα! Ἐσῆκωσε τὰ μάτια πού ἔλαμπαν ἀπό συγκίνηση, γιατί τή στιγμή ἐκείνη διάβαζε μιά τραγική ἀφήγησι.

— Δέν εἰμαι καθόλου κουρασμένη, μιλῶρδε. Εἶνε τόνον ἐνδιαφέροντα αὐτά πού διαβάζω.

— Α! Σᾶς ἀρέσουν λοιπόν. Νομίζετε ὅτι ἡ σημειώσεις αὐτές ἀξίζουν τόν κόπο νά δημοσιευθοῦν;

— Ἄν ἀξίζουν... Μά θέβαια! Εἶνε θαυμάσιες!...

Καί μετὰ τήν ἔκρηξι αὐτή τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἡ 'Οριέττα κρατήθηκε, γέλασε καί πρόσθεσε:

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ γνώμη μιάς ἀπειρης νέας σάν κι' ἐμένα δέν ἔχει καμμιά ἀξία. Θά ὀρθτε καλύτερους κριτάς ἀπό μένα, μιλῶρδε.

— Δέν συμφωνῶ. Γιατί οἱ κριταὶ αὐτοὶ δέν θά ἔχουν τή δροσιά τῶν αἰσθημάτων σου, οὔτε τή θερμὴ καρδιά σου, οὔτε τίποτε ἀπ' ὅσα ὑπάρχουν σέ μιά ψυχὴ θερμὴ σάν τή δική σου.

Ἡ 'Οριέττα ἔσκυψε τό κεφάλι της πάνω ἀπ' τίς σημειώσεις. Τί παραδέχνη καί πόσο συνταρακτική ἦταν ἡ γλυκύτης τοῦ θλέμματός του! Καί πόσο θερμὴ ἡ φωνή του!... Γιατί νά τοῦ φανερώσῃ ἔτσι τόν ἐνθουσιασμό της;

— Ἀφήστε τὰ χαρτιά! τῆς εἶπε ὁ Βάλτερ! Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος.

Ἡ 'Οριέττα σηκώθηκε μηχανικά καί τήν ἀκολούθησε στό σαλονάκι, ὅπου ἡ λαίδη Σέσμπουρ, ἡ Ρόζα, ἡ Φαουστίνη, περίμεναν μαζί με τήν κυρία Ρόκτον καί τὸ Μάρλεϋ. Κοντά

τῆς ἦταν καί ὁ Μπάρφορντ πού μόλις εἶχε φτάσει ἀπὸ τὸ Λονδίνον.

Βλέποντας τὸ Βάλτερ καί τήν 'Οριέττα νά θγαίνουν μαζί ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη, ἡ λαίδη Παμέλα καί ἡ κ. Ρόκτον δέν μπόρεσαν νά συγκρατήσουν κάποια κίνησι ἐκπλήξεως, ὅχι γιατί δέν ἤξεραν τήν ἐργασία, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο ν' ἀνατεθῇ στήν 'Οριέττα, ἀλλά γιατί ἔξεν φανταζόντουσαν στή βιβλιοθήκη, ὅπου ἔμενε συνεχῶς ὁ Βάλτερ.

— Μπα! Έδῶ εἶσαι, 'Ομιφρεῦ! εἶπε ὁ Βάλτερ.

— Ναί, ἔφτασα πρὸ ὀλίγου, ἀγαπητέ μου Βάλτερ... Ἄν θέλετε νά με φιλοξενήσετε ἀπόψε, θά ἐπιστρέψω αὔριο στό Ρόκτον - Μάνορ...

— Βέβαια... Νά μείνετε στό διαμέρισμά σας, ὅπως κάνετε συνήθως... Τί νέα ἀπ' τὸ Λονδίνον;

Ὁ Μπάρφορντ ἄρχισε νά διηγῆται μερικά κοσμικά νέα ἀπ' τὸ Λονδίνον καί ἐξακολούθησε τίς διηγῆσεις του καθ' ὅλην τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος. Ὁ Βάλ-

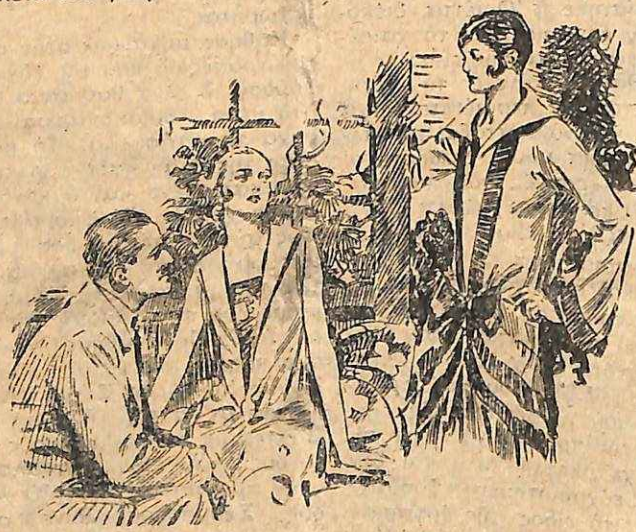
τέλεις ν' ἀπευθύνω καί σ' ἐσένα κανένα κομπλιμέντο τώρα πού ἔκανα τήν ἀρχή;...

Ἡ Φαουστίνη ἔγινε κατακόκκινη κάτω ἀπ' τὸ εἰρωνικό θλέμμα τοῦ ἀδελφοῦ της κι' ἔριξε ἕνα ζηλότυπο θλέμμα στήν 'Οριέττα.

Ἡ 'Οριέττα τὸ ἀντελήφθη καί λυπήθηκε κατάκαρδα. Εἶχε προσέξει τελευταία κάποια ψυχρότητα ἐκ μέρους τῆς Φαουστίνης καί διάφορα γεγονότα τῆς ἔκαναν νά υποπτεύεται ὅτι ἡ κ. Ρόκτον εἶχε συντελέσει πολὺ στή μεταβολὴ αὐτῆς. Ἡ κυρία αὐτή, πού ὁ Βάλτερ εἶχε διαλέξει γιά ντάμ ντέ κομπανὶ τῶν δύο κοριτσιῶν, εἶχε χαράκηρα ὑποῦλο καί φθονοῦσε μυστικά τήν 'Οριέττα. Πράγματι δέ, ἀπὸ κακεντρέχεια ἐξερρέθηκε τὴ Φαουστίνη κατὰ τῆς ἐξιδέλφης της. Λέγοντας τῆς με τρόπο ὅτι ὁ Βάλτερ τὴ συμπαθοῦσε περισσότερο ἀπ' αὐτή.

Ἡ καὶ μὲν ἡ Φαουστίνη, ἔχει τόσο ἀδύνατο χαρακτήρα! σκέφτηκε ἡ 'Οριέττα.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, ὁ λόρδος Σέσμπουρ πῆρε τίς ἀδελφές

Ὁ Βάλτερ συνεχάρη τὴ Ρόζα γιά τὴν τουαλέττα της.

τέρ τοῦ ἀπαντοῦσε με πνεύμα. Ἦταν πολὺ εὐδιάθετος τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἐφτασε μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νά συγχωρῇ τὴ Ρόζα γιά τὴν καινούργια τουαλέττα της.

— Αὐτὴ ἡ γαρνιτούρα με τὸ λευκὸ τοῦλι σοῦ πᾶει θαυμάσια καί εἶνε πολὺ ὠραία θαλμένη, ἀγαπητὴ μου.

— Ἡ 'Οριέττα μοῦ τὴν ἔκανε! φώναξε ἡ Ρόζα γοητευμένη.

— Α! Ἄν εἶνε ἡ 'Οριέττα... δέν ἐσφινάζομαι καθόλου. Ὅλες ἡ καλὲς μοῖρες παραστάθηκαν στή γέννησί της καί τὴν φόρτωσαν μετὰ τὰ χαρίσματά τους!...

— Ἐνα ζωρὸ κοκκινάδι ἀνέθηκε στό πρόσωπό της 'Οριέττας, ἡ ὁποία καθόταν πλάι στό Βάλτερ.

— Πόσο δίκιο ἔχεις, Βάλτερ! φώναξε ἡ Ρόζα.

— Μπράβο. Εἶσαι καλὴ φίλη, Ρόζα... Βλέπω ὅτι με τὸ δίκιο της ἡ 'Οριέττα σοῦ χάρισε τὴν συμπάθειά της... Σοῦ ἀξίζει... Καί σὺ, Φαουστίνη, γιατί με κυττάζεις ἔτσι παρενοχλητικά;

τοῦ καί τὴν 'Οριέττα σέ περίπατο μετὰ ἀμάξι στό Ἄμπερλυ. Ἡ λαίδη Παμέλα φοβήθηκε μήπως ἡ κόρη της τρομάξει, γιατί ὁ Βάλτερ συνήθιζε νά ζεῖν σὲ ἀμάξι τοῦ τὰ πῶ ζωηρὰ ἀλλογὰ του. Ἀλλά ἡ Ρόζα ἔσπευσε νά διαμαρτυρηθῇ.

— Θά μοῦ ἀρέσει πολὺ αὐτὸς ὁ περίπατος! εἶπε. Εἶμαι θέβαι. Δέν θά φοβηθῶ καθόλου, γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στήν ἐπιδεξιότητα τοῦ Βάλτερ.

Ὁ λόρδος Σέσμπουρ κύτταξε με συμπάθεια τὴν ἀδελφή του καί τῆς εἶπε:

— Εἶσαι μιά ἀληθινὴ Φάλσντον, Ρόζα! Ἐχεις δίκιο νά μὸς ἔχῃς ἐμπιστοσύνη. Ἐλα, ἀνέβα σὲ ἀμάξι μετὰ τὴ Φαουστίνη.

Κι' ἔδωσε τὸ χέρι τοῦ στήν 'Οριέττα γιά ν' ἀνεβῇ κοντὰ τοῦ στή μπροστινὴ θέσι τοῦ ἀμαξιοῦ.

Τὸ ἀρχοντικό ἀμάξι ξεκίνησε με καλπασμὸ τῶν ὑπερόχων ἀλόγων του, τὰ ὁποῖα συγκρατοῦσε ἐπιδειξιώτατα ὁ Βάλτερ. Στὸ δρόμο τοῦ Ἄμπερλυ τὰ ἀφῆσε νά τρέξουν περισσότερο.

Ἐνῶ ὠδηγοῦσε τὸ ἀμάξι ἔρριχνε κάθε τόσο κι' ἀπὸ ἕνα θλέμμα στήν 'Οριέττα. Κάτω ἀπὸ τὸ λευκὸ κι' ἀπὸ φάθινο καπέλλο της, τὸ πρόσωπό της νέας, πού εἶχε γίνει τριανταφυλλένιο ἀπ' τὸν ἄερα, ἐλέφραζε μεγάλη εὐχαριστεί.

Καθῶς πλησίαζαν στό Ἄμπερλυ, ὁ Βάλτερ τὴ ρώτησε χαμογελώντας:

— Λοιπόν, σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ τρέξιμο, 'Οριέττα;

Ἡ νέα τὸν κύτταξε με θλέμματα, πού ἀχτινοβολοῦσαν καί τὸ ἀπάντησε:

— Ὡ! ναί... Πόσο καλὰ κρατᾶτε τὰ ἀλλογα! Δέν εἶνε ποτὲ δυνατόν νά φοβηθῇ κανεὶς οὔτε μιά στιγμή μαζί σας.

— Θά ἤθελες νά μάθῃς νά διευθύνῃς ἀμάξι;...

— Ναί, μοῦ φαίνεται πῶς θά μοῦ ἀρέσει πολὺ...

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, θά σέ μάθω...

Τὸ ἀμάξι ἔφτανε τὴ στιγμή ἐκείνῃ σὲ Ἄμπερλυ. Πέρασε ἀπὸ τὴν ἀρχαία πύλῃ τῆς κομπολεως με τούς δύο πυργίσκους καί μπήκε σ' ἕνα στενὸ δρομάκι. Οἱ διαβάτες χαιρετοῦσαν με σεβασμὸ καί μὴ ἐγγένεια... Σέ μιά στιγμή, φάνηκε μιά συντροφία ἀπὸ κοριτσάκια πού τὰ ὠδηγοῦσε μιά ψηλὴ καί ξερακιανὴ γυναίκα. Ἦσαν ἡ μαθήτριες τοῦ Οἰκοτροφείου Μπάρλεϋ μετὰ τὴν μὲν Φανή.

Ἡ 'Οριέττα εἶδε τὴν μὲν Μπάρλεϋ νά παραμερίζῃ τὰ κοριτσάκια καί νά ὑποκλίνεται μὴ εὐλαβεία. Εἶδε τὸ θλέμμα της ταπεινὸ νά κυττάξῃ τὸν λόρδο Σέσμπουρ καί κατόπιν αὐτὴ τὴν ἴδια.

— Αὐτὲς εἶν' ἡ μαθήτριες τοῦ Οἰκοτροφείου σὲ ὁποῖο ἀνατραφεθήκα ἐγὼ κι' ἡ Φαουστίνη; ρώτησε ὁ Βάλτερ.

— Μάλιστα, μιλῶρδε.

Ὁ λόρδος Σέσμπουρ κατσοφίσε γιά μιά στιγμή κι' ἔπειτα ρώτησε:

— Θά ὑποφέρατε πολὺ ἐκεῖ;

— Ὡ! ναί! Πολὺ...

— Γιατί θά αἰσθανόσαστε ὅτι δέν θρικόσαστε σὲ περιβάλλον πού σᾶς ταίριαζε;

— Καί γι' αὐτὸ, μιλῶρδε. Ἀλλὰ προπάντων, γιατί ἐνοιωθα, κλεισμένη καθῶς ἤμουν ἐκεῖ μέσα, ὅτι ὑπέφερα σωματικῶς καί ψυχικῶς. Ναί!... Ὑπέφερα πολὺ.

— Δέν θρικόσαστε φίλες;... Ἡ διδασκάλισσός σας δέν σᾶς ἀγαποῦσαν;

— Ὁχι, μιλῶρδε. Νομίζω μάλιστα ὅτι δέν με χώνευαν.

Καί μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο ἡ 'Οριέττα ἐπρόσθεσε:

— Δέν ἤμουν καί πολὺ ὑπάκουη... Δέν τὰ δεχόμουν ὅλα τὰ πρῶτα, ὅπως ἡ Φαουστίνη, τὴν ὁποία ἡ δεσποινὶς Μπάρλεϋ ἀνέφεραν ὡς παράδειγμα.

— Ὡ!... Ἡ Φαουστίνη δέν σοῦ μοιάζει πράγματι καθόλου, εἶπε ὁ Βάλτερ. Αὐτὴ μπορεῖ νά δεχθῇ τὰ πάντα.

Καί ὁ τόνος τοῦ ἦταν ἐλαφρὰ περιφρονητικός.

— Δηλαδή, ἐπρόσθεσε, ἦσουν δυστυχισμένη σὲ σχολεῖο αὐτό.

Κι' αὐτὸ ἐξ αἰτίας τῆς λαίδης Σέσμπουρ. Καλὰ! Θά προσπαθήσομε νά διορθώσομε τὰ λάθη της.

Τὸ ἀμάξι εἶχε μπῆ τώρα σέ μιά δέντροστοιχία με καστανιές, ἡ ὁποία συνέδεε τὸ Ἄμπερλυ με τὴν γειτονικὴ κομπολεως, ἡ ὁποία θρικόσταν τὴ στιγμή ἐκείνη σὲ μεγαλειότη τῆς κίνησης. Ὅλοι ὑποκλινόντουσαν καί χαιρετοῦσαν σὲ πέρασμα τοῦ μαρκησιοῦ Σέσμπουρ. Καί ὅλων τὰ θλέμματα καρφώνοντουσαν ἐπάνω σ' ἡ νέα μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά.

«Ποῖα εἶνε;» ρωτοῦσαν. Καί οἱ καλῶς πληροφορημένοι ἀπαντοῦσαν: «Εἶνε κηδεμονευομένη τοῦ λόρδου Σέσμπουρ. Δείχνει γι' αὐτὴν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον...».

Τὸ ἀμάξι σέ λίγο στάθηκε μπρὸς τὸ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς λουτροπόλεως. Ὁ Βάλτερ ὀδήγησε τὰ κορίτσια νά κατεβθοῦν, ἐνῶ ὁ ὑπηρετὴς κρατοῦσε τ' ἄλλογα.

— Λοιπόν; ρώτησε τὴ Ρόζα χαμογελώντας.

— Ὡ! Εἶμαι κατενθουσιασμένη. Ἀλλά ἡ φωνὴ ἡ Φαουστίνης δέν ἦταν καθόλου στὰ καλά της. Φοβόταν μήπως μᾶς ἀναποδογυρίσετε.

Ὁ λόρδος Σέσμπουρ ἔριξε ἕνα θλέμμα εἰρωνικό στὴ Φαουστίνη.

— Ἀλήθεια, ἀγαπητὴ μου; τῆς εἶπε. Ὅστε πρέπει νά παρατηρήσῃ σὲ ἔξῃς τῆς εὐχαριστήσεως ν' ἀνεβαίνῃς σ' ἀμάξι μου, ὅταν διευθύνω ἐγὼ.

— Ὡ! Δέν ἔφτασα ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο... ἀπάντησε ἡ Φαουστίνη. Θά συνηθίσω.

— Μά ὅχι! Δέν θά ἔχω ποτὲ τὴν σκληρότητα νά σοῦ ἐπιβάλω αὐτὸ τὸ μαρτύριο!...

Ἡ Φαουστίνη, κατακόκκινη ἀπὸ ντροπὴ, ἔριξε ἕνα θυμωμένο θλέμμα στὴ Ρόζα καί τὴν 'Οριέττα.

Ὁ μαίτρ ντ' ὁτέλ τοῦ ξενοδοχείου προχώρησε πρὸς τὴ μικρὴ συντροφία ὑποκλινόμενος καί ὁ Βάλτερ τὸν διάταξε νά τοὺς σερβίρουν τὸ τσάι στὴ μεγάλη ἀντισμένη ταράτσα πού ἦταν μπροστὰ σὲ ξενοδοχεῖο καί ὅπου συγκεντρωνόταν, τὴν ὥρα αὐτή, ἡ ἀριστοκρατία.

— Α! Ἀγαπητὴ μου, ὁ Βάλτερ ἦταν πολὺ χαριτωμένος μαζί μας! ἔλεγε μετὰ τὴ Ρόζα, ὅταν, κατὰ τὴν ἐπιστροφή ἀπ' τὸν περίπατο αὐτό, θρῆθηκε μόνιμα μαζί με τὴν 'Οριέττα σὲ δωμάτιό της. Μοῦ φαίνεται ὅτι δέν τοῦ εἶμαι πια τόσο ἀδιάφορη... ὅτι αἰσθάνεται κάποια στοργὴ γι' ἐμένα.

— Πράγματι! Καί τὸ ἀξίζει, ἀγαπητὴ μου Ρόζα! εἶπε ἡ 'Οριέττα με ἀγάπη.

— Καί σέ σένα δείχνεται πολὺ περιποιητικός. Τὰ μάτια του δέν εἶνε πια τὰ ἴδια ὅταν σέ κυττάζει... Ἀλλάζουν ἔκφρασι καί γίνονται γλυκύτερα.

— Τί ἰδέαι ἀπάντησε ἡ 'Οριέττα, προσπαθώντας νά χαμογελάσῃ.

Ἀλλά ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ καί ἡ μέθη πού ἐνοιῶσε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, πλημμύριζε ὅλην τὴν ψυχὴ της...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισε ἡ ἀφιέρωσι τῶν προσκεκλημένων, ὁποῖοι πῆγαν σὲ τὸ Φάλσντον γιὰ τὴν κυνηγετικὴ σαῖζν.

Ἡ Φαουστίνη, λόγω τοῦ πένθους της, γιά τὸ θάνατο τῆς γιανγιάς της, δέν θά συμμετείχε στὶς ἐορτὲς αὐτές. Ἡ 'Οριέττα, πάντοτε ἀγαθὴ καί χωρίς ἐγωισμό, θέλησε νά συμμερίσθῃ τὴν τύχη τῆς ἐξαδέλφης της, ἡ ὁποία ὑπέφερε πολὺ γιὰ τὴ στέρξι αὐτῆς. Ἀλλά συνάντησε ἀκαμπτη ἀρνησι ἐκ μέρους τοῦ Βάλτερ.

— Ἡ ντόνα Πάολα Νταριέλι, τῆς εἶπε, ἦταν γιά σένα μιά μακρινὴ συγγενὴς γιά τὴν ὁποία φτάνει ἕνα ἐλαφρὸ πένθος. Θά ἐμφανίζεστε λοιπὸν μεταξύ τῶν ξένων μας σέ κάθε συγκέντρωσι.

— Ἀλλά ἡ Φαουστίνη δὲ στενοχωρηθῇ πολὺ, μιλῶρδε.

Ἄν γινόταν τὸ ἀντίθετο, ἡ Φαουστίνη δέν θά σκεφτόταν

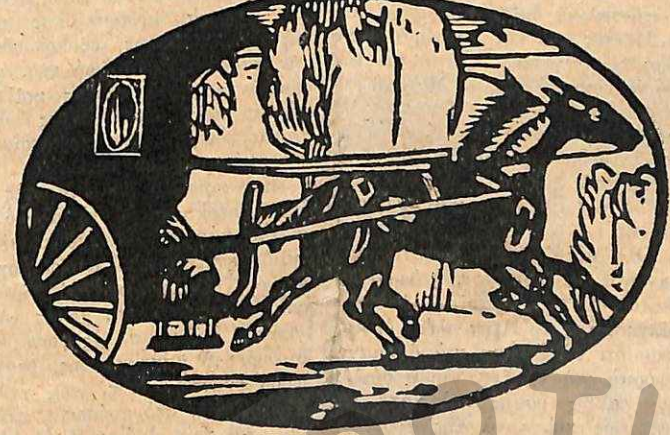
ἀπλότητος καί τῆς ἀφελείας της, εἶχε ἀποκτήσει ὅλη τὴν ἀνεσι τῶν κοσμικῶν τρόπων κι' ἡ εὐφροσύνη της μαζί μετὰ τὴν μορφὴ τῆς, τῆς ἔδιναν ἕνα ξεχωριστὸ θάλγητρο.

«Εἶνε μιά νέα ἐξ ἴσου πλούσια προικισμένη σὲ σώμα καί στὴν ψυχὴ», εἶχε πῇ γι' αὐτὴν ὁ Μάλκωμ Πράν, ὁ διάσημος κριτικὸς τῶν «Τάξις».

Ἡ κρίσις αὐτὴ καί ἄλλες, πού ἦσαν ἀκόμα πῶς ἐνθουσιώδεις, ἔφταναν σ' αὐτὰς τῆς λαίδης Σέσμπουρ καί τῆς Βιόλετ καί μεγάλωναν τὸ φθῶν τους καί τὸ κρυφὸ μῖσος τους ἐναντίον τῆς νεαρᾶς κομῆσης Φαρνέλλα. Τὸ χειρότερο ὅμως γιά τὴν μὲν Βιόλετ ἦταν ἡ ἐκφραστικὴ στάσις τῆς μὲν Πόρρου, ἦταν ἡ ἐκφραστικὴ στάσις τοῦ λόρδου Σέσμπουρ ἀπέναντι τῆς 'Οριέττας.

Ἐρωτοτροποῦσε πια μαζί της φανερά, με πολλὰ ὅμως διάκρισι καί προσοχή. Στὶς συγκεντρώσεις τοῦ πύργου, ἄλλη γυναίκα δέν ὑπῆρχε γι' αὐτόν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν 'Οριέττα.

Καί ἦταν γνωστὸ σέ ὅλους ὅτι ἡ 'Οριέττα κάθε πρωτὴ ἔμενε μιά-δύο ὥρες στὴ βιβλιοθή-

κη, γιά νά ἐργάζεται στὶς ταξιδιωτικὲς σημειώσεις τοῦ λόρδου Σέσμπουρ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψὴ τοῦ ἴδιου.

«Ποῖο σκοπὸ ἐπιδιώκει; ρωτοῦσαν ὅλοι. Νά παντρευθῇ τὴν κηδεμονευομένην τοῦ ἡ ἱκανοποίησι μιά περαστικὴ ἰδιοτροπία του;»

Πάντως, ὁ Βάλτερ φερόταν μαζί της σάν κατακτητὴς, πού ἐπιθυμοῦσε ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντὰ της κάθε ἀντίζηλο.

Δεκαπέντε μέρες μετὰ τὸν περίπατο μετὰ τὸ ἀμάξι σὲ Ἄμπερλυ, ἡ 'Οριέττα ἔλαβε μετὰ τὸν πρώτῃ ταχυδρομείῳ μιά ἐπιστολὴ με γραφικὸ χαρακτήρα, πού τῆς φάνηκε γνωστὸς. Ὅταν τὴν ἀνοίξε, εἶδε τὴν ἡρῆστο ἀπὸ μιά ἀπὸ τὶς δεσποινίδες Μπάρλεϋ.

Ἡ μὲν Μπάρλεϋ τῆς ἔγραφε μιά ἐπιστολὴ γεμάτη ταπεινοφροσύνη καί ἱκεσίαι, γιά νά ζητήσῃ τὴ μεσολάθεσι τῆς σὲ τὸν λόρδο Σέσμπουρ. Ἡ Α. Ἐξοχότης, σὲν ὁποῖο ἀνῆκε τὸ σπῆτι, ὅπου βρισκόταν ὁ παραναγωγὸς Μπάρλεϋ, εἶχε διατάξει τὸν ἐπιμελητὴ του νά μὴ ἀνανεῶσθι τὸ συμβόλαιό τοῦ ἐνοικίου καί νά μὴ νοικιάσῃ στὶς γεροντοκόρες ἄλλο σπῆτι σὲ Ἄμπερλυ. «Αὐτὸ θά εἶνε ἡ καταστροφὴ μας», ἔγραφε ἡ μὲν Μπάρλεϋ.

— Τὸ ἔκανε γιά νά τίς τιμωρήσῃ πρὸς χάριν μου, σκέφτηκε ἡ 'Οριέττα. Καί ἔνοιωσε κάποια ἱκανοποίησι γι' αὐτό.

Πρὸς χάριν της!... Ὅσο σοβαρὴ κι' ἂν ἦταν ἡ 'Οριέττα, δέν μποροῦσε παρὰ νά νοιώσῃ ἱκανοποίησι, γιά τὴν προσοχὴ πού τῆς ἔδινε ὁ λαμπρὸς αὐτὸς εὐπατρίδης, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀντικείμενο τῆς γενικῆς προσοχῆς.

Κάθε τόσο, ἡ συμβουλὴς τοῦ κ. Μπάρφορντ τῆς ἐρχόντουσαν σὲν μισαλὸ καί κατέβαλε προσπάθειαι γιά ν' ἀνισταθῇ στὴ γοητεία του. Ἐνα ὅμως ἀπὸ τὰ μαγνητικά βλέμματα τοῦ Βάλτερ, τὴν ἔκανε νά τὰ ξεχάσῃ ὅλα.

Ὅταν τελείωσε τὸ γράμμα τῆς μὲν Μπάρλεϋ, σκέφτηκε:

— Θά τὸ δείξω στὸν λόρδο Σέσμπουρ... Κι' αὐτὸς ἂς κάνει ὅτι θέλει... Ἡ δεσποινὶς Μπάρλεϋ δέν εἶνε ἀξίες καί τόσο ἐνδιαφέροντος.

Καί κατέβηκε στὴ βιβλιοθήκη, γιατί ἦταν ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας. Ὁ Βάλτερ κάπνιζε, ἀκουμπισμένος σέ μιά πόρτα. Γύρισε ἀμέσως, μόλις ἀκούσε τὸ βῆμα τῆς 'Οριέττας ἐπάνω σὲ χαλὶ.

— Ἐλαβα αὐτὸ τὸ γράμμα, μιλῶρδε... Θέλετε νά λάβετε γνώμη;

Κι' ἐνῶ αὐτὸ

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΧΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ... ΜΙΑΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ

(Από την εσχάτως εκδοθείσαν πολυκρότον Βιογραφίαν της Λόλας Μοντές.)

ΕΧΟΥΜΕ γράψει και άλλοτε για την πολυτάραχη ζωή και τις καταπληκτικές περιπέτειες της χορεύτριας Λόλας Μοντές της διάσημης αλτ ής τυχοδιώκτριας, η οποία αναστάτωσε την Ευρώπη και την Αμερική, κατά τα μέσα του περασμένου αιώ-
νος, με τα σκάν-
δαλα και τα κατορθώματά της. Σήμερα θα σας αναφέρουμε μια έντελως άγνωστη σελίδα από το διήγημα της ζωής της σατανικής αλτ ής γυναίκας: μια επανάσταση, που προκάλεσε στο φιλικό Μόναχο με την εξωφρενική διαγωγή της. Τις λεπτομέρειες που θα σας παραθέσουμε, τις παίρνουμε από μια βιογραφία της που έξεδόθη τελευταία, με άγνωστα ανέκδοτα και περιστατικά από τη ζωή της μεγάλης τυχοδιώκτριας.

Η Λόλα Μοντές άρχισε να γίνεται διάσημη από την εποχή που κατόρθωσε να περάσει στα δόγματα της τόν Λουδοβίκο Α', τον βασιλέα της Βαυαρίας, ένα ιδιότροπο και μανιακό γέροντα και να τον κατακτήσει σε βαθμό που να τον μεταβάλει σε νευρόπαστο στα κοινοδόχια χέρια της. Ο Λουδοβίκος, μαγεμένος από την ομορφιά της χορεύτριας αυτής, της έκανε ότι και αν του ζητούσε, χωρίς να ληστέει διόλου έσοδα — αυτός που περπατούσε με μπαλωμένο σασί και τράντα παπούτσια! Της έτισσε ένα μέγαρο στο Μόναχο, την πρωτεύουσά του, της το έπαιλσε με άμυθη πολυτέλεια, την εγκατέστησε σ' αυτό σαν βασίλισσα κι έθεσε στην διάθεσή της τα κλειδιά του ιδιαιτέρου ταμείου του... Τι παραπάνω χρειαζόταν η Λόλα Μοντές για να μεθύσει από ευτυχία, να έλκεται από τη μεγάλη ισχύ και εξουσία που άσκησε και να χάσει την αίσθηση της πραγματικότητας; Η αλήθεια, πράγματι, εινε ότι η χορεύτρια αυτή που έλεγε ότι ήταν Ισπανίδα ευγενής — ενώ είχε γεννηθεί από ταπεινούς γονείς σ' ένα μικρό χωριό της Σκωτίας — έκανε κατάχρηση της προστασίας, που της χορηγούσε ο βασιλεύς. Βεβαίως δεν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο να τιμωρηθεί, δημιουργούσε καθημερινώς σκάνδαλα, προσβάλοντας την σεμνότητα των φιλικών και ενάρετων κατοίκων του Μονάχου. Εμφανιζότανε, λόγου χάρι, στο θέατρο μισόγυμνη, τραγουδούσε μόνη της στα πιο δραματικά σημεία του έργου, έμπαινε στα καφενεία καθύψιστα στο άλσος της, φιλούσε στον δρόμο τους νεαρούς στρατιώτες!... Ένα μόλις μήνα, μετά την εγκατάστασή της στο Μόναχο, η διαγωγή της, η σκανδαλώδης διαγωγή της, αποτέλεσε το μοναδικό θέμα συζήτησης σ' όλα τα σπλάχνα.

Η Λόλα Μοντές

Έννοείται ότι βρέθηκαν πολλοί αλλικοί, στρατιωτικοί και ιερωμένοι, που υπέδειξαν με τρόπο στον βασιλέα ότι η παρουσία της γυναικίας αλτ ής στην πρωτεύουσα θα δημιουργούσε μια μέρα δυσάρεστα επεισόδια. Μα ό βερωμαμένος Λουδοβίκος — ήταν τότε έβδομος χρονών... — τρελλά ερωτευμένος πάντοτε με τη χορεύτριά του, ούτε καν ήθελε ν' ακούσει να γίνεται λόγος περί εκτοπισμού της Λόλας Μοντές. Ένας μάλιστα καρδινάλιος πήγε επάθρως στο Μόναχο από το Μπρεσλάου για να πη στον μονάρχη:

—Μεγαλειότατε, η σχέση σας με αυτήν την καταραμένη γυναίκα θα καταστρέψουν και σας και το Κράτος σας...

—Καλύτερα θα κάνης, τον διέκοψε απότομα ο Λουδοβίκος, ν' ασχολήσαι με την... βασίλισσα των οφθαλμών και όχι με την δική μου βασίλισσα!...

Μια αδελφή του Λουδοβίκου πήγε επίσης και βρήκε κρυφά τη Λόλα Μοντές και της προσέφερε δυο χιλιάδες αγγλικές λίρες, με τον όρο να εγκαταλείψει το Μόναχο και ν' αφήσει ήσυχο τον βασιλέα. Η χορεύτρια δήλωσε και τ' ανέφερε στον Λουδοβίκο. Κι εκείνος... έσπασε στο ξύλο την αδελφή του, για να την τιμωρήσει για το διάδημά της!

Όλα αυτά έγιναν γνωστά στην κοινωνία του Μονάχου, η οποία δύσκολα πεία συγκατατούσε την αγανάκτησή της... Ήταν πλέον ολοφάνερο ότι θα έφτανε μια άσημαντη άφορη για να ξεσπάσει η θύελλα της λαϊκής οργής και κατά του βασιλέως και κατά της χορεύτριας... Και η άφορη αυτή δεν άρ-
χισε να παρουσιάζεται. Όταν ο Λουδοβίκος άπενεμε στην Λόλα Μοντές, ύστερ από επίμονες αξιώσεις της, τον τίτλο της κομίσσης του Λάντσελντ, έλοι στη Βαυαρία νομίσανε πως έφτασε το τέλος του κόσμου. Η εφημερίδες δημοσίευαν καθημερινώς πολύστοιχα άρθρα κατηνιάζοντας την ανηθικότητα της Λόλας Μοντές και την άσχημοτητα αδυναμία του βασιλέως γι' αυτήν την καταραμένη. Οι ιεροκήρυκες εκφώνουσαν, κάθε κυριακή, στις εκκλησίες, κατάρες και αναθέματα κατά της χορεύτριας, που την έβαλε ο σατανάς να καταστρέψει την Βαυαρία. Και αυτοί ακόμα οι καθηγητά του Πανεπιστημίου έσπιναν να διδάσκουν στους φοιτητά αρχαία ελληνική φιλολογία, ρωμαϊκό δίκαιο και πολιτική οικονομία... για να τους φανταζόνταν έναντι της αναθεματισμένης ξένης που τραβούσε τον βασιλέα τους από την μήτη!...

Στο διάστημα αυτό η Λόλα Μοντές, η κυρία άφορη όλης αλτ ής της αναστάτωσης, εξακολουθούσε την παλιά άτακτη ζωή της, περιφρονώντας τους πάντας και τα πάντα και σπαταλώντας αστόχαστα την ιδιαίτερη περιουσία του έστεμμένου φίλου της!...

Ένα πρωί, η Λόλα Μοντές ενώ έκανε περίπατο με το άλογό της σ' ένα πάρκο, συναντήθηκε με μια ομάδα φοιτητών, οι οποίοι άρχισαν να την απειλούν και να την βρίζουν. Η χορεύτρια, χωρίς να συγκινηθεί διόλου από τις φωνές τους, σήκωσε το μαστίγιό της, έκανε ξυροδο εναντίον τους, τους χτύπησε στο κεφάλι, στο πρόσωπο, στα χέρια, και τους ανάγκασε να τρέχουν στα πόδια!...

Σε λίγο, σχηματίστηκε και πάλι γύρω της μια μεγάλη συγκέντρωση από ανθρώπους κάθε κοινωνικής τάξεως... Και οι άνθρωποι αυτοί πλησίαζαν τώρα το άμάξι με διαθείσεις απειλητικές... Μια κραυγή αντήχησε ξαφνικά στο πλήθος.

—Θάνατος στην αναθεματισμένη!... Δεν πρέπει να βγεί ζωντανή από τα χέρια μας!... Άς την λιθοβολήσουμε!...

Η Λόλα Μοντές τὰ χρειαζότανε, αυτή τη φορά, γιατί δεν βρισκότανε πεία στο σπίτι της... Κατάλαβε πως το εξαγορασμένο πλήθος ήταν έκανό να πραγματοποιήσει τις απειλές του... Και, πηδώντας από το άμάξι της με άρροβατική ειλικρίνεια, έτρεξε και κούφτηκε σε μια έκκλησία που βρέθηκε, κατά σύμπτωση, μπροστά της!

Οι διαδηλωτά δεν τολμήσανε να παραβιάσουν το ιερό αυτό άσυλο. Όσο για τους ιερείς που βρέθηκαν μέσα στην έκκλησία, τὸ έβαλαν στα πόδια φοβισμένοι, σάν να είδαν μπροστά τους ολόζωντο τον Σατανά! Ένας μάλιστα από αυτούς, άκούστηκε να λέει με θανάσιμό:

—Τι ώραίος που εινε ο Διάβολος!...

Η χορεύτρια έμεινε στην έκκλησία ως άργα την νύχτα. Και δεν βγήκε από κει μέσα, παρά μονάχα όταν ο βασιλεύς Λουδοβίκος, ο δ-

Οι φοιτητά πήγαν και παρασπένθηκαν στον διευθυντή της αστυνομίας και κείνος, νομίζοντας ότι του παρουσιάστηκε η κατάλληλη ευκαιρία για να διώξη από το Μόναχο την ανεπιθύμητη ξένη, έτρεξε ν' αναφέρει το «καταπληκτικό» αυτό περιστατικό στον βασιλέα... Φαντασθήτε τώρα την κατάπληξη του αστυνομικού διευθυντού, όταν άκουσε τον μονάρχη να τον διατάζει να πάει να κλειστή... μόνος του στην... φυλακή, επειδή τόλμησε να τον ενοχλήσει για μια άφορη τόσο ασήμαντη!...

Η φυλακή του διευθυντού της αστυνομίας έξωργισε περισσότερο τα πλήθη.

Μια τεράστια, αδόκητη διαδήλωση σχηματίστηκε στους δρόμους του Μονάχου, ν' επί κεφαλής τους φοιτητάς. Και οι διαδηλωτά τραβήξαν προς το μέγαρο της Λόλας. Τὸ περικυλώσανε και άρχισαν να πετούν πέτρες, οδολαβόντας:

—Θάνατος στην καταραμένη! Η χορεύτρια βγήκε στο μπαλκόνι και άρχισε να στέλνει φιλά στον κόσμο που την λιθοβολούσε και την καταριότανε!... Η θοιβή και τ' αναθεματία διπλασιάστηκαν...

Η Λόλα, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία της, μπήκε στο δωμάτιό της, ξαναβγήκε σε λίγο στον έξωστη, κρατώντας μερικά κομμάτια στα χέρια της και άρχισε να πετάει στους διαδηλωτάς καραμέλες και ζαχαρώτα!...

Και τὸ απόγευμα της ίδιας μέρας, η Λόλα Μοντές έβγαине περίπατο ν' άνοιχτό άμάξι, προκαλώντας μ' αυτόν τον τρόπο τους κατοίκους του Μονάχου...

Σε λίγο, σχηματίστηκε και πάλι γύρω της μια μεγάλη συγκέντρωση από ανθρώπους κάθε κοινωνικής τάξεως... Και οι άνθρωποι αυτοί πλησίαζαν τώρα το άμάξι με διαθείσεις απειλητικές... Μια κραυγή αντήχησε ξαφνικά στο πλήθος.

—Θάνατος στην αναθεματισμένη!... Δεν πρέπει να βγεί ζωντανή από τα χέρια μας!... Άς την λιθοβολήσουμε!...

Η Λόλα Μοντές τὰ χρειαζότανε, αυτή τη φορά, γιατί δεν βρισκότανε πεία στο σπίτι της... Κατάλαβε πως το εξαγορασμένο πλήθος ήταν έκανό να πραγματοποιήσει τις απειλές του... Και, πηδώντας από το άμάξι της με άρροβατική ειλικρίνεια, έτρεξε και κούφτηκε σε μια έκκλησία που βρέθηκε, κατά σύμπτωση, μπροστά της!

Οι διαδηλωτά δεν τολμήσανε να παραβιάσουν το ιερό αυτό άσυλο. Όσο για τους ιερείς που βρέθηκαν μέσα στην έκκλησία, τὸ έβαλαν στα πόδια φοβισμένοι, σάν να είδαν μπροστά τους ολόζωντο τον Σατανά! Ένας μάλιστα από αυτούς, άκούστηκε να λέει με θανάσιμό:

—Τι ώραίος που εινε ο Διάβολος!...

Η χορεύτρια έμεινε στην έκκλησία ως άργα την νύχτα. Και δεν βγήκε από κει μέσα, παρά μονάχα όταν ο βασιλεύς Λουδοβίκος, ο δ-

Οι φοιτητά πήγαν και παρασπένθηκαν στον διευθυντή της αστυνομίας και κείνος, νομίζοντας ότι του παρουσιάστηκε η κατάλληλη ευκαιρία για να διώξη από το Μόναχο την ανεπιθύμητη ξένη, έτρεξε ν' αναφέρει το «καταπληκτικό» αυτό περιστατικό στον βασιλέα... Φαντασθήτε τώρα την κατάπληξη του αστυνομικού διευθυντού, όταν άκουσε τον μονάρχη να τον διατάζει να πάει να κλειστή... μόνος του στην... φυλακή, επειδή τόλμησε να τον ενοχλήσει για μια άφορη τόσο ασήμαντη!...

Η φυλακή του διευθυντού της αστυνομίας έξωργισε περισσότερο τα πλήθη.

Μια τεράστια, αδόκητη διαδήλωση σχηματίστηκε στους δρόμους του Μονάχου, ν' επί κεφαλής τους φοιτητάς. Και οι διαδηλωτά τραβήξαν προς το μέγαρο της Λόλας. Τὸ περικυλώσανε και άρχισαν να πετούν πέτρες, οδολαβόντας:

—Θάνατος στην καταραμένη! Η χορεύτρια βγήκε στο μπαλκόνι και άρχισε να στέλνει φιλά στον κόσμο που την λιθοβολούσε και την καταριότανε!... Η θοιβή και τ' αναθεματία διπλασιάστηκαν...

Η Λόλα, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία της, μπήκε στο δωμάτιό της, ξαναβγήκε σε λίγο στον έξωστη, κρατώντας μερικά κομμάτια στα χέρια της και άρχισε να πετάει στους διαδηλωτάς καραμέλες και ζαχαρώτα!...

Και τὸ απόγευμα της ίδιας μέρας, η Λόλα Μοντές έβγαине περίπατο ν' άνοιχτό άμάξι, προκαλώντας μ' αυτόν τον τρόπο τους κατοίκους του Μονάχου...

Σε λίγο, σχηματίστηκε και πάλι γύρω της μια μεγάλη συγκέντρωση από ανθρώπους κάθε κοινωνικής τάξεως... Και οι άνθρωποι αυτοί πλησίαζαν τώρα το άμάξι με διαθείσεις απειλητικές... Μια κραυγή αντήχησε ξαφνικά στο πλήθος.

—Θάνατος στην αναθεματισμένη!... Δεν πρέπει να βγεί ζωντανή από τα χέρια μας!... Άς την λιθοβολήσουμε!...

Η Λόλα Μοντές τὰ χρειαζότανε, αυτή τη φορά, γιατί δεν βρισκότανε πεία στο σπίτι της... Κατάλαβε πως το εξαγορασμένο πλήθος ήταν έκανό να πραγματοποιήσει τις απειλές του... Και, πηδώντας από το άμάξι της με άρροβατική ειλικρίνεια, έτρεξε και κούφτηκε σε μια έκκλησία που βρέθηκε, κατά σύμπτωση, μπροστά της!

Οι διαδηλωτά δεν τολμήσανε να παραβιάσουν το ιερό αυτό άσυλο. Όσο για τους ιερείς που βρέθηκαν μέσα στην έκκλησία, τὸ έβαλαν στα πόδια φοβισμένοι, σάν να είδαν μπροστά τους ολόζωντο τον Σατανά! Ένας μάλιστα από αυτούς, άκούστηκε να λέει με θανάσιμό:

—Τι ώραίος που εινε ο Διάβολος!...

Η χορεύτρια έμεινε στην έκκλησία ως άργα την νύχτα. Και δεν βγήκε από κει μέσα, παρά μονάχα όταν ο βασιλεύς Λουδοβίκος, ο δ-

ποιος είχε πληροφορηθεί, στο μεταξύ την δυσάρεστη περίπτωση που συνέβη στην αγαπημένη του, έστειλε μια δύναμη στρατού για να προστατεύσει τη Λόλα Μοντές από την οργή του λαού...

Μα η αναστάτωση αυτή των κατοίκων του Μονάχου, έκανε τον βασιλέα να καταλάβει, ότι δεν μπορούσε να κρατήσει άλλο τη χορεύτρια κοντά του, χωρίς να διατρέξει τον κίνδυνο να χάσει την αγάπη του λαού του και αυτόν ίσως τον θρόνο του. Και αναγκάστηκε, με μεγάλη του λύπη, να υπογράψει ένα διάταγμα περί εκτοπισμού της Λόλας.

—Προτιμώ να σε χάσω, της είπε, παρά να σε δω, μια μέρα, καταρρευομένη από τ' άνημερα αυτά θηρία!...

Και έτσι η Λόλα Μοντές έφυγε από το Μόναχο, φορτωμένη όδρα του απωρηγήστου βασιλέως Λουδοβίκου.

Μα η πολυτάραχη καριέρα της δεν σταμάτησε εδώ...

Η Λόλα Μοντές γνώρισε πολλές ακόμα περιπέτειες, στη Γενεύη και στο Παρίσι, στο Λονδίνο και στην Αμερική, ως τη μέρα που πέθανε, σε ηλικία σαράντα χρόνων, γριά όμως και τσακισμένη από την αλτ ής ζωή της, στο κρύο και πένθιμο κελί ενός μοναστηριού, φονάζοντας ν' απελισία:

—Βοήθεια! Χριστιανοί! Βοήθεια!... Νοιώθω τις φλόγες της κόλασης να ζώνουν το κορμί μου!... Νοιώθω ένα διάβολο να μου σφιγγει τον λαιμό!... Βοήθεια!...

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Κάποιος πλούσιος Ιαπωνέζος νοίκιασε ένα έξοχο σπίτι, σ' ένα προάστειο του Λονδίνου. Στο διπλανό σπίτι καθόταν ένας Έγγλέζος, ο οποίος είχε ένα σκύλο, που γαϊγυζε όλη μέρα κι' όλη νύχτα.

Ο Ιαπωνέζος νευριάζόταν από τα γαυγίσματα του σκύλου, και ίδιος τη νύχτα δεν μπορούσε στιγμή να ήσυχαση.

Την τρίτη νύχτα, λοιπόν, σηκώθηκε κι' όπως ήταν, με τις πυτζάμες του, χτύπησε την πόρτα του γειτονά του.

Ο Έγγλέζος τον ύπασεχτηκε κι' αυτός με τα νυχτικά του.

—Τι θέλετε, κύριε; ρώτησε τον ξένο του.

—Κύριε έντιμε ιδιοκτήτη του έντιμοτάτου σκύλου, του άποκριθηκε άμέσως ο Ιαπωνέζος. Λάβετε την καλωσύνη να παρακαλέσετε τον έντιμοτάτο σκύλο σας να πάψει τὸ γαϊγύσμα, γιατί διαφερετικά θ' άναγκασθώ να στραγγαλίσω τὸ κεφάλι της έντιμότητός του!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκα 7, Αθήνας.

Κάποιος πλούσιος Ιαπωνέζος νοίκιασε ένα έξοχο σπίτι, σ' ένα προάστειο του Λονδίνου. Στο διπλανό σπίτι καθόταν ένας Έγγλέζος, ο οποίος είχε ένα σκύλο, που γαϊγυζε όλη μέρα κι' όλη νύχτα.

Ο Ιαπωνέζος νευριάζόταν από τα γαυγίσματα του σκύλου, και ίδιος τη νύχτα δεν μπορούσε στιγμή να ήσυχαση.

Την τρίτη νύχτα, λοιπόν, σηκώθηκε κι' όπως ήταν, με τις πυτζάμες του, χτύπησε την πόρτα του γειτονά του.

Ο Έγγλέζος τον ύπασεχτηκε κι' αυτός με τα νυχτικά του.

—Τι θέλετε, κύριε; ρώτησε τον ξένο του.

—Κύριε έντιμε ιδιοκτήτη του έντιμοτάτου σκύλου, του άποκριθηκε άμέσως ο Ιαπωνέζος. Λάβετε την καλωσύνη να παρακαλέσετε τον έντιμοτάτο σκύλο σας να πάψει τὸ γαϊγύσμα, γιατί διαφερετικά θ' άναγκασθώ να στραγγαλίσω τὸ κεφάλι της έντιμότητός του!...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ...

Φαντάσματα και όπτασιες. Τι έπιβεβαίωνουν διάφοροι συγγραφείς. Όπου ένας νεκρός φιλέσσοφς εμφανίζεται στον ζωντανό φίλο του. Πώς ο πεθαμένος εκράτησε τὸ λόγο του. Τὸ μυστηριώδες όραμα του Πετράρχη. Ο Μεντιμορανό και ο θεός του, κτλ. κτλ.

Υπάρχουν πολλά περιστατικά όπισιών και μυστηριωδών εμφάνισων, που συνέβησαν σε μεγάλους άνδρες και την αλήθειαν των όποιων έπιβεβαίωνουν διάφοροι διάσημοι συγγραφείς.

Ο Μπαρόν, στο περί λπαισιών σύγγραμμά του, αναφέρει ότι δυο σοφοί της εποχής του, ο Μαρσίλ Φιέν και ο Μιχαήλ Μεράλ, που μελετήσανε μαζί τὸ πρόβλημα του θανάτου και της μελλούσης ζωής, συμφώνησαν ότι όποιος από τους δυο τους θα πέθαινε πρώτος, θα πληροφορούσε μετά τον θάνατό του τον άλλον για τὸ τέλος του, εφ' αν νιόμενος ο ίδιος σ' αυτόν.

Ένα πρωί, άρχεται καιρὸ μετά τη συμφωνία αυτή, ενώ ο Μεράλ μελετούσε μόνος του μέσα στο σπουδαστήριό του, γιατί ο φίλος του είχε φύγει σε ταξίδι, άκουσε άξαφνα τὸν καλασκό ενός αλόγου, που σε λίγο σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του. Και τότε άμέσως ο φιλόσοφος άκουσε τη φωνή του φίλου και σπνεργάτη του να του λέει:

—Μιχαήλ, Μιχαήλ! Όλα όσα λέγαμε εινε αληθινά...

Κατάπληκτος και τρομαγμένος ο Μεράλ, έτρεξε στο παράθυρο κι' είδε τὸν Φιέν εντμένον στα όλόαστρα να φεύγει καλπάζοντας άπάνω σ' ένα λευκό όλογο.

Ο Μιχαήλ ύστερα από μερικάς μέρες έμαθε έπισήμως τὸν θάνατο του φίλου του, ο όποιος είχε συμβεί ακριβώς τη στιγμή που ο φιλόσοφος είδε την όπτασία.

Ο διάσημος ποιητής Πετράρχης σε μια από τις επιστολές του προς τὸν έπισκοπο Ιωάννη, διηγείται ότι είδε στ' όνειρό του τὸν φίλο του έπισκοπο Κολόνα, ο όποιος έλειπε από καιρὸ στην έδρα της επισκοπής του, στη Γασκόνη. Ο Πετράρχης είδε στ' όνειρό του ότι είχε ύποδεχθεί με μεγάλη λαχάρα τὸν έπισκοπο, άλλ' ότι αυτός βιαζόταν να φύγει.

—Μα γιατί έπιμένεις να φύγης τόσο γρήγορα; Γιατί δεν θέλεις τη συντροφιά μου; ρώτησε ο ποιητής τὸν φίλο του.

—Άφησε με. Τελείωσαν όλα με ταξὶ μας. Άπό δω και μπρος δεν θέλω τη συντροφιά σου! άποκρίθηκε μ' ένα μυστηριώδη τόνο ο έπισκοπος στον ποιητή.

Ο Πετράρχης τότε κίτταξε προσεχτικώτερα τὸν φίλο του. Είδε πως ήταν όχρὸς κι' άδύνατος και κατάλαβε πως η έτοιμία ένα άγγελιαφόρο στην άλη άκρη του στοματοπέδου για να τὸν φέρει είδήσεις απ' τὸν θεό του.

Όταν δέ έπείστηκε σε άση ώρα ο άγγελιαφόρος, άνέβηκε στον στρατάρχη ότι ο θεός του, έπιθεωρών-

Στην ένδοξησιν αυτή ο τρόμος του στρατάρχη διπλασιάστηκε. Πήδησε άμέσως απ' τὸ κρεβάτι του κι' έστειλε ένα άγγελιαφόρο στην άλη άκρη του στοματοπέδου για να τὸν φέρει είδήσεις απ' τὸν θεό του.

Όταν δέ έπείστηκε σε άση ώρα ο άγγελιαφόρος, άνέβηκε στον στρατάρχη ότι ο θεός του, έπιθεωρών-

Στην ένδοξησιν αυτή ο τρόμος του στρατάρχη διπλασιάστηκε. Πήδησε άμέσως απ' τὸ κρεβάτι του κι' έστειλε ένα άγγελιαφόρο στην άλη άκρη του στοματοπέδου για να τὸν φέρει είδήσεις απ' τὸν θεό του.

Όταν δέ έπείστηκε σε άση ώρα ο άγγελιαφόρος, άνέβηκε στον στρατάρχη ότι ο θεός του, έπιθεωρών-

Στην ένδοξησιν αυτή ο τρόμος του στρατάρχη διπλασιάστηκε. Πήδησε άμέσως απ' τὸ κρεβάτι του κι' έστειλε ένα άγγελιαφόρο στην άλη άκρη του στοματοπέδου για να τὸν φέρει είδήσεις απ' τὸν θεό του.

Όταν δέ έπείστηκε σε άση ώρα ο άγγελιαφόρος, άνέβηκε στον στρατάρχη ότι ο θεός του, έπιθεωρών-

Στην ένδοξησιν αυτή ο τρόμος του στρατάρχη διπλασιάστηκε. Πήδησε άμέσως απ' τὸ κρεβάτι του κι' έστειλε ένα άγγελιαφόρο στην άλη άκρη του στοματοπέδου για να τὸν φέρει είδήσεις απ' τὸν θεό του.

Όταν δέ έπείστηκε σε άση ώρα ο άγγελιαφόρος, άνέβηκε στον στρατάρχη ότι ο θεός του, έπιθεωρών-

Στην ένδοξησιν αυτή ο τρόμος του στρατάρχη διπλασιάστηκε. Πήδησε άμέσως απ' τὸ κρεβάτι του κι' έστειλε ένα άγγελιαφόρο στην άλη άκρη του στοματοπέδου για να τὸν φέρει είδήσεις απ' τὸν θεό του.

Όταν δέ έπείστηκε σε άση ώρα ο άγγελιαφόρος, άνέβηκε στον στρατάρχη ότι ο θεός του, έπιθεωρών-

χάσει τις λεπτομέρειές του, και είδοποισε όλους τὸς φίλους του, για να μπορέ να βασισθί στη μυστηρία τους.

Είκοσι πέντε μέρες μετά έφτασε η είδησις του θανάτου του έπισκοπου Κολόνα, ο όποιος συνέβη την νύχτα ακριβώς που είδε τὸ τρομαχτικό όνειρο ο μέγας ποιητής.

Τὴν πολιορκία της πόλεως Παιδά την είχε αναλάβει ο στρατάρχης Μοντιμορανό, μαζί με τὸν θεό του μαρκήσιο ντε Πόρτ.

Κάποια νύχτα, ο Μοντιμορανό ξύπνησε άξαφνα κι' είδε άντίκρου τον λιπνένον τὸν θεό του, ο όποιος τὸν άποχαρτούσε και σκουπιζόταν συγχρόνως στο μέτωπο μ' ένα παλι άματωμένο. Κι' ενώ ο Μοντιμορανό τὸν κίττασε άκρίη

Αίρες μέρες μετά την ύποδοχή, ο βασιλεύς της Πολωνίας εχαρίστησε τὸν Γκρούζκωφ για τις περιποιήσεις του κι' έφυγε για την πρωτεύουσά του, την Βαρσοβία, ενώ ο στρατάρχης έτοιμαζόταν να έπιστρέψη στο Βερολίνο.

Μια άξαφνη ασθένειά του έμως, τὸν άνάγκασε να αναβάλει την έπιστροφή του. Μια νύχτα, ενώ κοιμόταν ταραχμένος απ' τὸν πυρετό, ξύπνησε απότομα, άκούοντας κά-

ποιο κρότο στο δωμάτιό του. Άνοίγοντας τὰ μάτια του, είδε τότε μπροστά του τὸν βασιλέα της Πολωνίας, ο όποιος τὸν ψιθύριζε σιγαλά:

—Φύλατε Γκρούζκωφ, αυτή τη στιγμή πεθαίνω στη Βαρσοβία!...

Με έκτακτο ταχυδρόμο, τὸν όποιον έστειλε άμέσως ο έντρομος Γκρούζκωφ στο Βερολίνο, άνεκούνοντας τηνάλλοκτη όπτασία του στον βασιλέα του, και στον πρεσβυτή της Αυστρίας κούμπα φὸν Σκινενδόρφ.

Τόσο δέ τὸς έπεισε η παραστατικότητα της έπιστολής του στρατάρχη, ώστε δταν, μετά 4 ημέρες, ήρθε από την Βαρσοβία η πένητη είδησις, δέν ξεπλάγησαν καθόλου!...

μ' άπορία, ο θεός του ψιθύρισε: —Θυμάσαι μια ήμερα, πὸν χρόνον, που έμπερασμένοι από κάποια συζήτησιν μας με τὸν φιλόσοφο Πιέτα, όρισθήκαμε για κάτι;...

Έντρομος ο Μοντιμορανό έβανε να έγγισι τὸν θεό του, αλλά τὰ δαχτύλα του έπιασαν τὸ κενό. Θιμήθηκε τότε ότι ο θεός του με τὸν θεό του άφορούσε τὸ ζήτησιν: "Οποιος θα πέθαινε πρώτος, η ψυχή του θα ήγαννε ν' άποχαρτίσει τὸν ζωντανό, μόλις δά έφαιγε από τὸ σῶμα."

Στην ένδοξησιν αυτή ο τρόμος του στρατάρχη διπλασιάστηκε. Πήδησε άμέσως απ' τὸ κρεβάτι του κι' έστειλε ένα άγγελιαφόρο στην άλη άκρη του στοματοπέδου για να τὸν φέρει είδήσεις απ' τὸν θεό του.

Όταν δέ έπείστηκε σε άση ώρα ο άγγελιαφόρος, άνέβηκε στον στρατάρχη ότι ο θεός του, έπιθεωρών-

Στην ένδοξησιν αυτή ο τρόμος του στρατάρχη διπλασιάστηκε. Πήδησε άμέσως απ' τὸ κρεβάτι του κι' έστειλε ένα άγγελιαφόρο στην άλη άκρη του στοματοπέδου για να τὸν φέρει είδήσεις απ' τὸν θεό του.

Όταν δέ έπείστηκε σε άση ώρα ο άγγελιαφόρος, άνέβηκε στον στρατάρχη ότι ο θεός του, έπιθεωρών-

Στη

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ρισελιέ στάθηκε μιά στιγμή καί κατόπιν έξακολούθησε :

—Θά πάω τώρα κατ' εϋθείαν στο παλάτι. θά μπω στο γραφείο του βασιλέως, θά του καταγγείλω την ευρύτατη συνουσία του δουκός του Άγγουλέμ, θά του αποδείξω πώς ο μαρκήσιος Σέν-Μάρς είν' ένας άπ' τους φανατικώτερους όπα-δούς του γιου του Καρόλου του Έννάτου, κι' απόψε, Μαριόν, ο φίλος σας θά κοιμηθί μέσα στη Βασίλλη, περιμένοντας την ήμέρα της δίκης του...

Κι' ο Ρισελιέ κάρφωσε στη Μαριόν, ένα βλέμμα φοβερά σκληρό, σιλλινό, σαν τό άτσά-λι τού δημιού.

—Τώρα, τί λέτε, μίλησα σαν συμβολαιογράφος, ή σαν δικαστής, όπως μου λέγατε; Τέτοια έξομολόγησι έρωτική γυρεύατε;...

Μά καί γιά τρίτη φορά, ή Μαριόν έξοπασε σέ γέλιο. Άλλά τό γέλιο της αυτό, ήταν τώρα τρομερό, γεμάτο πόντο.

—Έξομολόγησι έρωτική, αυτό; Μάλλον αναφορά, θέλετε νά πητε, έκλαμπρότατε! Μιλάτε σαν χυδαίος έκδιαστής. Καί ξέρετε τί θά σας άπαντούσε ο μαρκήσιος Σέν-Μάρς, άν ήταν έδω-πέρα; Θά σας έδινε, άμέσως, την άπάντησι, πού δίνουν στους κοινούς έκδιαστές! Κι' έπειδή δέν είνε παρών, νά την!...

Η Μαριόν σήκωσε τό χέρι, καί τού κατόφερε ένα γενναίο ράπισμα... Ο δούε δέν σάλεψε καθόλου άπ' τη θέσι του. Ένας μπάτσος γυναικείος, είνε χάδι. Τό χαμόγελό του, μοναχά, έγινε πιο δξύ, πιο τρομερό. Η χλωμή λάμψι της πρσίσης ματιάς του, έσθυσε, μιά στιγμή, καί ξαναφάνηκε πιο δυνατή τώρα, καί πιο κόκκινη.

—Καί τώρα, φύγετ' από δω! είπε ή Μαριόν.

—Φεύγω! είπε ο Ρισελιέ, με τόσο τόσο ήρεμο, πού την έκανε ν' ανατριχιάση. Άλλ' άκούστε, πρώτα, κι' αυτό: Καταδικάσατε άνέγκλητα εις θάνατον, τόν Έρρίκο Σέν-Μάρς. Άς μου ξεφύγει, τώρα, άν μπορεί! Αύριο ή μετά μιά βδομάδα, σ' ένα χρόνο ή σέ δέκα χρόνια, θά έκτελέσω την απόφασι πού βγάλατε!...

Έκανε μιά υπόκλισι, καί

βγήκε, με τό εύλύγιστο καί τρομερό τού βήμα, πού θύμιζε τά αϊλουροειδή, όταν βαδίζουν, γιά ν' άρπάξουν τό θύμα τους... Όταν σέ λίγο βρέθηκε μονάχος, χλώμιασε καί κλονίστηκε.

—Σέν-Μάρς! βρυχήθηκε. Η καταδικη σου είν' ύπογεγραμμένη!...

Καί κατέβηκε στο ισόγειο, μέσα στο όποιο ήταν κλεισμένος ο Σέν-Μάρς. Έσπρωξ' έν άνοιγμα μικρό, καί κύτταξε. Είδε τά σπασμένα έπιπλα, τους υπερντέδες τους καταξέσκισμένους, καί σέ μιά γωνιά, γονατιστός, με τό κεφάλι χωμένο σ' ένα κάθισμα, έναν νέον άνθρωπο, άκίνητο.

Καί τότε χαμογέλασε. Έπειτα, άφού χόρτασε στο θέαμα αυτό, ξανάκλεισε τό άνοιγμα, καί βγήκε. Κι' ένα λεπτό αργότερα, καθάλλικευε τ' άλογό του, καί διευθύνθηκε πρós τό Λουβρό, χαιρετώμενος, στο πέραςμά του, από τους ευγενείς πού συναντούσε, άκόμα κι' από τους άπλους πολίτες, πού άρχιζαν, κι' αυτοί, νά τον γνωρίζουν, καί νά θέλουν νά τον περιποιηθούν.

Στό παλάτι, ο Ρισελιέ βρήκε τό βασιλέα, νά κουβεντιάζη με τόν άρχικυνηγό του, στή μικρή έκείνη αύλή, πού ήταν, σίγουρα, ή μάλλον ζωηρή γωνιά του άπέραντου παλατιού, με τη μεγάλη κίνησι τών ύπηρετών, καί με τά γεράκια, μέσα στα κλουβιά τους, πού κύτταζαν, με μάτι ζωηρό, τόν πηγαινοερχομό αυτού τού κό-

μου. Ο Λυόν έρριξε στόν έπίσκοπο, μιά λοξή ματιά, καί είπε από μέσα του:

—Νά ένα γεράκι τρομερό, πού θά χυμίζει, κάποτε, άπάνω μου, με ράμφος άνοιχτό, γιά νά με φά! Ένοια σου, μη χολοσάς, άχόρταγο γεράκι μου, καί είδα τη γυαλιστερή ματιά σου! Ένοια σου, καί δέν είμαι περιστέρι! Θά βρής τό δάσκαλό σου, σέ μένα...

—Καλημέρα, κύριε έπίσκοπε! είπε ο βασιλέας, με τό λεπτό, χαριτωμένο τόνο, τόν εξαίρετικά ευγενικό, πού ταιριάζε τόσο πολύ στα νειχτα του.

—Μεγαλειότατε, έκανε ο Ρισελιέ, ύποκλινόμενος βαθύτατα, είμαι καταστενοχωρημένος πού ένοχλώ τη Μεγαλειότητά σας, στις ιδιαίτερές της άσχολίες. Η τέχνη της κυνηγεσίας, είνε από τις μάλλον ευγενείς. Κι' ο κύριος δούε τού Λυόν έκτελεί βλέπω, τό καθήκον του θαυμάσια...

—Α, έτσι; είπε, ένδομύχως, ο Λυόν. Ίσως ο πανούργος αυτός άνθρωπος, νά μίν είνε τόσο κακός, όσο τόν φανταζόμουν.

—Όστε ζητάτε ιδιαίτερη άκρόασι; είπε ο βασιλέας, κάπως άνησυχός.

—Ναί, μεγαλειότατε... Γιά τό καλό τού Κράτους.

—Έχει καλώς, κύριε. Σέ πέντε λεπτά, θά με βρήτε μέσα στο γραφείο μου, όπου καί θά συγκροτηθί συμβούλιο...

—Όχι, μεγαλειότατε! Έκανε με ζωηρή, αλλά καί χαμηλή φωνή, συγχρόνως, ο έπίσκο-

πος. Αυτό πού θέλω νά σας πώ, μεγαλειότατε, είνε τελείως έμπιστευτικό...

Κι' ο έπίσκοπος, άμέσως, άπεσούρη, καί πήγε καί περίμενε μέσα στόν αντίθαλαμο, πού ήταν δίπλα στο βασιλικό γραφείο. Καί σέ μιά ώρα, άκριβώς, κι' όχι πέντε λεπτά, πού είχε πεί—γιατί ο Λυόν τόν κρατούσε, με διάφορες προφάσεις—ένας θαλαμηπόλος τόν έμπαε, τέλος, στο γραφείο. Ο Λουδοβίκος ήταν μοναχός.

—Σας άκούω! είπε στόν έπίσκοπο, πού περίμενε, με σεβασμό, μιά λέξι εκ μέρους του.

—Μεγαλειότατε, ή πόλις είνε ήσυχη. Η τρικυμία φαίνεται νά κόπασε. Άν έπιχειρούσαμε μιά ένσπλη αντίστασι, σ' αυτή την άνταρσία, ποιός τό ξέρει, σήμερα, πού θάμιασε! Βλέπετε, λοιπόν, μεγαλειότατε, ότι χάρις στήν καλή την έμπνευσί μου νά σας υποβάλω την ιδέα της έγκαίρου παραιτησεώς σας από κάθε προσφυγή στή βία, ο Θεός έτάχθη με τό μέρος μας! Άλλ' αυτό δέν είνε αρκετό. Αυτός, πού βοηθεί τά πάματά του, στις περιστάσεις, πού εκείνα κινδυνεύουν, θέλει, έπίσης, ν' αυτοβοηθούμεθα. Γι' αυτό καί έδωσε στους βασιλείς, μιά σπία της ισχύος του καί της δυνάμεώς του.

Ήλθε στιγμή, λοιπόν, μεγαλειότατε, πού πρέπει νά δράσουμε κι' έμεις, όχι όπως τό ήθελε ο κύριος Όρνάνο, πού μίλησε κοφτά, σαν παλληκάρι, όυτε όπως ο κύριος Λυόν, πού μίλησε σαν άρχικυνηγός, αλλά όπως, ακριβώς, θά προτιμούσε νά δράση ο ένδοξος πατέρας σας: Δηλαδή με πυγμή καί

κρόασι; είπε ο βασιλέας, κάπως άνησυχός.

—Ναί, μεγαλειότατε... Γιά τό καλό τού Κράτους.

—Έχει καλώς, κύριε. Σέ πέντε λεπτά, θά με βρήτε μέσα στο γραφείο μου, όπου καί θά συγκροτηθί συμβούλιο...

—Όχι, μεγαλειότατε! Έκανε με ζωηρή, αλλά καί χαμηλή φωνή, συγχρόνως, ο έπίσκο-

πος. Αυτό πού θέλω νά σας πώ, μεγαλειότατε, είνε τελείως έμπιστευτικό...

—Δέν πιστεύω νά με συμβουλευετε νά συλλάβω τόν κύριο ντε Γκιζ; ρώτησε ζωηρά ο βασιλέας.

—Θεός φυλάξει, τέτοιο πράμα, όχι! Δέν έννοώ αυτό, μεγαλειότατε! Ίσως, άργότερα, νά χρειασθί κι' αυτό! Ίσως, άργότερα, νά λάβετε άνάγκη νά προσφύγετε μονάχα στή δύναμι... Σήμερα, όμως, σας τό ξαναλέω, χρειάζεται πυγμή καί πονηρία...

Ο Λουδοβίκος σήκωσε, στόν τρομερό τού σύμβουλο, μιά ματιά έρωτηματική, άθώα καί φιλόπονη, συγχρόνως.

—Μεγαλειότατε, θά μου επιτρέψετε νά σας διηγηθώ μιά ιστορία. Μιά φορά κι' έναν

καιρό, λοιπόν,...

Έκείνη τη στιγμή, ή πόρτα άνοιξε, κι' ένας σώματοφύλακας άνήγγειλε:

—Η Αύτης Μεγαλειότης ή βασίλισσα!

Ο Ρισελιέ έκανε καί πάλι μιά βαθύτατη υπόκλισι.

Ο βασιλέας σηκώθηκε από τό κάθισμά του, πήγε πρós τη Μαρία τών Μεδίκων, έσκυψε, καί της φίλησε τό χέρι. Η βασίλισσα ήταν έπιθλητική.

—Α! κυρία, έκανε ο νεαρός μονάρχης, τί ευτυχία πού βλέπω τη μητέρα μου!

—Μεγαλειότατε, είπε ή Μαρία τών Μεδίκων—καί με μιά κίνησι ψυχρή, σταμάτησε τις τρυφερές έκείνες διαχούσεις—ήρθα, πράγματι, γιά νά σας άναγγείλω μιάν έκπληξι, ευγενική κι' ευχάριστη, πού θά σας κάνη ο στρατάρχης ντ' Άνκρ. (Τ' άμάτια της ζωήρεσαν, φάτιστηκαν με μιάν άσ, θέλω νά πώ μιά θαυμασίαν έσπεριδα, πού πρόκειται νά διοργανώσθ, μέσ' στους κήπους τού καινούργιου παλατιού. Με βεβαιώνουν πώς θά είνε καί έκτακτο. Ήρθα, λοιπόν, νά σας παρακαλώ νά παρευρεθίτε στή γιορτή...

—Γιορτή στο σπίτι τού κυρίου Κονσίν; είπε ο Λουδοβίκος, σκυθρωπάζοντας.

—Όχι, μεγαλειότατε, στο σπίτι τό δικό μου! είπε ή βασίλισσα ξερά.

—Καί τότε ή γιορτή αυτή;...

—Απόψε.

—Αδύνατον, κυρία—καί μ' ένα άφελές καμάρι, πρόσθεσε: Μ' άπασχολούν ή κρατικές μου ύποθέσεις...

—Τι κρίμα! έκανε προσηγορικά έκείνη, σαν νάλεγε: Πολύ με νοιάζει, βλέπετε! Χαίρετε, λοιπόν, μεγαλειότατε. Θά πάρω μαζί μου τη βασίλισσα σύζυγό σας...

Κι' ή Μαρία τών Μεδίκων έφυγε ζωηρά, με βήμα γρήγορο καί μεγαλοπρεπές, χωρίς νά πη στο γιού της άλλο λόγο, ή νά ρίξη ένα βλέμμα μητρικό.

Η έσπεριδα, στήν όποιαν έτρεχε, γέμισε τό νού καί την καρδιά της. Τού έπισκόπου, άπ' όλο τό διάλογο, δέν τού είχε διαφύγει καμιά κίνησι, όυτε κανέναν τόνο της φωνής. Ο Λουδοβίκος, τότε, άναστέναξε, κι' έπρεπε πάλι στή βαθεία του πολυθρόνα:

—Λοιπόν, τί λέγατε, κύριε έπίσκοπε; Είπατε, μιά φορά κι' έναν καιρό...

—Ναί! Μιά φορά κι' έναν καιρό, μεγαλειότατε, ήταν ένας βοσκός; σ' ένα βουνό. Στο βουνό όμως αυτό ζούσε κι' ένα φοβερό λιοντάρι, πού τριγύριζε διαρκώς, γύρω στο μαντρί του, γιά νά τού φά τά πρόβατά του. Ο ένας τούλεγε: «Πάρε τη σφεντόνα σου, κι' έθγα δέω, νά τό κυνηγήσης!» Ο άλλος τούλεγε: «Πάρε τη σφεντόνα σου, κι' έθγα δέω, νά

τό ξεπερδέψης!» Κι' ένας τρίτος τούλεγε, άκόμα: Νά ή σπηλιά του, εκεί, σ' αυτό τό βράχο. Φράζε την τρύπα, κι' έτσι θά γλυτώσης!» Ο βοσκός τους άκούσε, χωρίς νά βγάινι λέξι, αλλά έκανε, κι' αυτός, τού κεφαλιού του. Περίμενε τη νύχτα, τά μεσάνυχτα, την ώρα πού κοιμόταν τό λιοντάρι, μήν, στίς μύτες τών ποδιών, μέσ' στή σπηλιά του, καί με τρόπο, τούκοι, ένα νύχι. Τό λιοντάρι, όμως, δέν κοιμόταν. Τόν είδε πού τούκοβε τό νύχι—άλλά ένα νύχι τί σημαίνει! Τό λιοντάρι γελοόσε άπό μέσα του, κοροιδεύοντας τόν άφελή βοσκό... Την άλλη μέρα, πήγε πάλι ο βοσκός, καί τού ξανάκοψε άλλο ένα νύχι. Μά τό λιοντάρι δέν άνησυχούσε: Τί σημασία μπορεί νάχη ένα νύχι!—όλο αυτό κοπανούσε τό λιοντάρι... Τέλος, αυτή ή δουλειά, μεγαλειότατε, έπαυλήφη επί αρκετές ήμέρες, έτσι πού, μιά μέρα, τό λιοντάρι παρατήρησε πώς ο καλός βοσκός μας τούκοβε καί τό τελευταίο νύχι του! Άρχισε, τότε, νά μουγκρίζει με μανία:—«Βοσκέ, βοσκέ, παμπόνηρε βοσκέ, θά τό

γων ήμερών τόν πατέρα του;...—Ακριβώς αυτό, μεγαλειότατε! Είν' έν' από τού λιονταριού τά νύχια, τό πιο εύκολο γιά νά ξεριζωθί. Ο δούε τού Γκιζ μήτε θά δώση προσοχή, θ' άπαξιώσει νά δώση προσοχή! Κι' όμως, ο Σέν-Μάρς είν' ένα νύχι, πού είν' άνάγκη νά ξεριζωθί...

—Μου είχαν πη ότι ο Σέν-Μάρς είνε, μάλλον, όπαδός τού Γκιζ; Είνε, άπλως, ένάντιον τού προσώπου σας. Ο Άγγουλέμ βρίσκεται, τώρα, στή Βασίλλη, κι' ο Σέν-Μάρς έχει γυρίσει με τόν Γκιζ...

Ο Λουδοβίκος έμεινε, γιά λίγους, σκεπτικός, με βαθιές πτυχές στο μέτωπό του, με τά μάτια χαμένα, μακρυσ, σ' ένα σύννεφο μεγάλο, πού φαινόταν μέσ' άπ' τό άνοιγμα τού παραθυριού.

—Καί είνε πολλά αυτά τά νύχια, πού πρέπει νά ξεριζωθούν; γύρισε καί ρώτησε άργά.

—Όχι, μεγαλειότατε, καμιά είκοσαριά.

πληρώσης ακριβώς, αυτό τού έκανε!» Ο βοσκός, τότε, έσκαψε στα γέλια, κι' έδωσε τό λιοντάρι, πού ήταν άνίκανο νά τον άντισταθί, μ' άλυσίδες, Μεγαλειότατε, νά τό παραμυθί μου!...

Ο Λουδοβίκος χαμογέλασε, καί είπε μαλακά:

—Πρέπει, όστόσο, νά όμολογήσετε, πώς τό λιοντάρι έδειξε μεγάλην άνοησία!...

—Όχι, μεγαλειότατε, δέν ήταν άνοησία! Υπερβολικά ήταν άσχημο—αυτό ήταν τό έλάττωμά του! Ολ' αυτά τά θηρία, κατά βάθος, έχουν άλλο-

—Α! ψιθύρισε, άν δέν ειχ' άπομακρύνι από δίπλα μου, τόν καλό μου ίπποτή Καπεσταν, τόν Καπεσταν μου, τό βασιλικόν ίπποτή μου! Είν' ο μόνος άνθρωπος, στόν κόσμο, πού διάβασα στα μάτια του συμπό-νια καί στοργή! Έκείνος άφοβα καί θαρρετά θά βάδιζε κα-τά τού λιονταριού, καί δέν θ' άνάγκαζε τό βασιλέα, τώρα, νά γίνη ένας φοβερός προμηθευτής δεσποτηρίων καί ικριωμάτων!...

—Μεγαλειότατε, συνέχισε, έκείνη τη στιγμή, πανούργα, ο έπίσκοπος, δέν φάνει ν' άφαι-

—Αυτού πού έχασε πρό όλί-

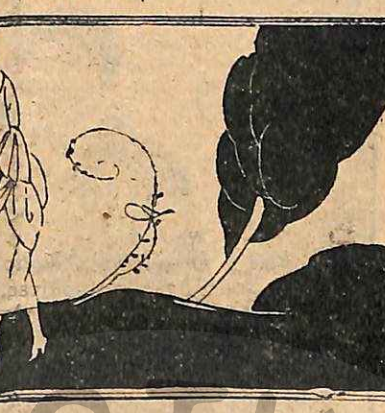
—Ακριβώς αυτό, μεγαλειότατε! Είν' έν' από τού λιονταριού τά νύχια, τό πιο εύκολο γιά νά ξεριζωθί. Ο δούε τού Γκιζ μήτε θά δώση προσοχή, θ' άπαξιώσει νά δώση προσοχή! Κι' όμως, ο Σέν-Μάρς είν' ένα νύχι, πού είν' άνάγκη νά ξεριζωθί...

—Μου είχαν πη ότι ο Σέν-Μάρς είνε, μάλλον, όπαδός τού Γκιζ; Είνε, άπλως, ένάντιον τού προσώπου σας. Ο Άγγουλέμ βρίσκεται, τώρα, στή Βασίλλη, κι' ο Σέν-Μάρς έχει γυρίσει με τόν Γκιζ...

Ο Λουδοβίκος έμεινε, γιά λίγους, σκεπτικός, με βαθιές πτυχές στο μέτωπό του, με τά μάτια χαμένα, μακρυσ, σ' ένα σύννεφο μεγάλο, πού φαινόταν μέσ' άπ' τό άνοιγμα τού παραθυριού.

—Καί είνε πολλά αυτά τά νύχια, πού πρέπει νά ξεριζωθούν; γύρισε καί ρώτησε άργά.

—Όχι, μεγαλειότατε, καμιά είκοσαριά.

πληρώσης ακριβώς, αυτό τού έκανε!» Ο βοσκός, τότε, έσκαψε στα γέλια, κι' έδωσε τό λιοντάρι, πού ήταν άνίκανο νά τον άντισταθί, μ' άλυσίδες, Μεγαλειότατε, νά τό παραμυθί μου!...

Ο Λουδοβίκος χαμογέλασε, καί είπε μαλακά:

—Πρέπει, όστόσο, νά όμολογήσετε, πώς τό λιοντάρι έδειξε μεγάλην άνοησία!...

—Όχι, μεγαλειότατε, δέν ήταν άνοησία! Υπερβολικά ήταν άσχημο—αυτό ήταν τό έλάττωμά του! Ολ' αυτά τά θηρία, κατά βάθος, έχουν άλλο-

—Α! ψιθύρισε, άν δέν ειχ' άπομακρύνι από δίπλα μου, τόν καλό μου ίπποτή Καπεσταν, τόν Καπεσταν μου, τό βασιλικόν ίπποτή μου! Είν' ο μόνος άνθρωπος, στόν κόσμο, πού διάβασα στα μάτια του συμπό-νια καί στοργή! Έκείνος άφοβα καί θαρρετά θά βάδιζε κα-τά τού λιονταριού, καί δέν θ' άνάγκαζε τό βασιλέα, τώρα, νά γίνη ένας φοβερός προμηθευτής δεσποτηρίων καί ικριωμάτων!...

—Μεγαλειότατε, συνέχισε, έκείνη τη στιγμή, πανούργα, ο έπίσκοπος, δέν φάνει ν' άφαι-

—Αυτού πού έχασε πρό όλί-

—Ακριβώς αυτό, μεγαλειότατε! Είν' έν' από τού λιονταριού τά νύχια, τό πιο εύκολο γιά νά ξεριζωθί. Ο δούε τού Γκιζ μήτε θά δώση προσοχή, θ' άπαξιώσει νά δώση προσοχή! Κι' όμως, ο Σέν-Μάρς είν' ένα νύχι, πού είν' άνάγκη νά ξεριζωθί...

—Μου είχαν πη ότι ο Σέν-Μάρς είνε, μάλλον, όπαδός τού Γκιζ; Είνε, άπλως, ένάντιον τού προσώπου σας. Ο Άγγουλέμ βρίσκεται, τώρα, στή Βασίλλη, κι' ο Σέν-Μάρς έχει γυρίσει με τόν Γκιζ...

Ο Λουδοβίκος έμεινε, γιά λίγους, σκεπτικός, με βαθιές πτυχές στο μέτωπό του, με τά μάτια χαμένα, μακρυσ, σ' ένα σύννεφο μεγάλο, πού φαινόταν μέσ' άπ' τό άνοιγμα τού παραθυριού.

—Καί είνε πολλά αυτά τά νύχια, πού πρέπει νά ξεριζωθούν; γύρισε καί ρώτησε άργά.

—Όχι, μεγαλειότατε, καμιά είκοσαριά.

—Ναί, μεγαλειότατε, χωρίς νά κάνη τίποτε, χωρίς νά τόν βαρύνι άλλο ζγκλημα, παρά ότι έξυπηρετεί τό θρόνο σας, καί δέν παύει νά σας ύποστηρί-ζη...

—Καλά! είπε ο βασιλέας, με σφιγμένα χείλη.

Κι' άνοίγοντας ένα συρτάρι, πήρε δυό ζτοιμες περγαμινές, πού δέν έμεινε, παρά νά μπη τό όνομα, καί νά τεθί, στο κάτω λευκό μέρος, ή βασιλική ύπογραφή! Η μιά ήταν ένταλμα συλλή-ψεως, καί ή άλλη, άποφυλακίσεως. Τό πράσινο μάτι τού έπισκόπου, έλαμψε, μιά στιγμή, άπ' τη χαρά του. Τότε ο βασιλέας πήρε την πένα.

—Αν ή Ύμετέρα Μεγαλειότης έπιτρέψει, έκανε ο έπίσκοπος, σταματώντας τον με μιά χειρονομία, θά της κάνω δυό παρατηρήσεις.

—Λέγετε. Έχω, κύριε έπίσκοπε, στή φωτεινή σας κρίσι, όπως ξέρετε, άπόλυτη, τυφλή έμπιστοσύνη...

Ο Ρισελιέ έκανε μιάν υπόκλισι, κι' έθαλε τό χέρι στήν καρδιά του, εις ένδειξι ταπεινής άφοσιώσεως.

—Μεγαλειότατε, είπε, ο κύριος ντε Λαφφειμάς κλεισθήκε στή Βασίλλη, από ανθρώπους πού τους άγνοώ, αλλά πού, δίχως άλλο, έπεδίωξαν νά σας στερήσουν από έναν καλό σας φίλο. Θεωρώ φρόνιμο, λοιπόν, νά τους αφήσωμε νά πιστεύουν ότι δέν έλευθερώθηκε. Τό όνομα τού Λαφφειμάς δέν πρέπει, γιά λόγους άρισμένης σκοπιμότητος νά βρίσκεται γραμμένο στόν κατάλογο τών άποφυλακισμένων, ένδ πρέπει νά ύπάρχη στόν κατάλογο τών εισερχομένων στή Βασίλλη...

—Ακολουθεί!

Η Μαριόν Ντελντορ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

ΤΟΥ Η. G. WELLS

ΕΝΑ πρωί, ο Χάρριγκι, νεαρός ζωγράφος γεμάτος όνειρα για το μέλλον, μπήκε στο άτελιέ του για την καθημερινή εργασία.

Έπρεπε να αποτελειώσει ένα κεφάλι σε βάσιμο και λευκόμαλλο, το οποίο είχε μουσουργήσει από την προηγούμενη ημέρα, έχοντας για μοντέλλο κάποιον ηγυαλό πλανόδιο όργανοποιό.

Πήρε την παλέττα με τα χρώματα, βούτηξε σ' αυτά το πινέλλο του, κι άρχισε να διορθώνει δώ κι εκεί την εικόνα, όταν ξαφνα έσπριξε μια αλλόκοτη ματιά στο κεφάλι που ζωγράφιζε.

—Τι μυστήριο! Ψιθύρισε παραξενεμένος. Μεθυμένος είμαι και δεν ξέρω τι μου γίνεται, ή τα μάτια αυτά πραγματικά αλλάζουν έκφραση;... Τη ζωγραφίζω αγαθά κι έκτεντικά, και τα τσακώνω δυο φορές τώρα με έκφραση μοχθηρό, σαρκαστική!... Πίσω μου σ' έχω, σατανά!...

Με γρήγορες πινελιές, μά και με άριστη ανατομική, ο ζωγράφος διώρεψε ξανά την έκφραση των ματιών, όπως την ήθελε η καρδιά του. Μά άξαφνα είδε το γέλιο, ζωντανό στόμα του κεφαλιού, να ξεσπάει σ' ένα ειρωνικό χαμόγελο! Και μάλιστα άναμεσα απ' τα δροσερά — σαν νεανικά — χείλη του γέροντος έλαμπαν τώρα δυο σπινθίρες από κάτωσπρα μυτερά δοντάκια!...

Α, μά αυτό ξεπερνούσε πειά κάθε όριο ψευδαισθήσεως ή όπτασις!... Αυτό ήταν μια άνατομική, μια υπερφυσική πραγματικότητα!... ο Χάρριγκι ένοιωσε να τον σαλεύουν τα μυαλά!...

Έντοματάς όμως είχε συμβή και, πιά καταπληκτικό άκούη. Τα χρώματα της εικόνας έσθαιναν μονιμάς. Η οπτική ίσοπεδόθησαν.

Η άξιοδόκητη έκφραση της ανθρώπινης αβλήτης ξεσπασμένη απ' το όκτο κεφάλι τόν φταχτού όργανοποιού. Και τώρα, στη θέση της πριν όκτοής εικόνας, υπήρχε ένα νεανικό κεφάλι σατανικής όμορφιάς και καταχθονίας σαρκαστικής έκφρασεως.

Χαχαρά! Ένα σαρκώνιο γέλιο βγήκε απ' το δροσερό έκείνα στόμα, κι άκούούθησαν κατόπιν αυτά τα λόγια:

—Τίποτα δεν μπορείς να ζωγραφίσεις δίχως έμπνευση, φίλε μου!... Έτσι παρασπένθηκες τολλάχιστον πριν, κι ήρθα να τειθώ στις διαταγές σου!

Ο Χάρριγκι σιγά-σιγά συνεσκόταν. Ένα αφνίδιο κι άνεξήγητο κοράγιο του στήλωσε την καρδιά, κι ή πρώτη φοβία έσθαισε απ' το κορμί του.

—Νά ξαναπάς πίσω σ' αυτόν που σ' έστειλε, έλεπε ψύχραιμα στη διαβολική εικόνα. Κανένας δεν έζητησε τά φώνα σου!

—Μή με διώχνεις, πριν μ' άκούσης! Ξανάλε ή φωνή. Έρχομαι να

σου προτείνω κάτι... Ξέρεις την ιστορία του άριστογυμναστή ή Μητροπόλεως της Κολωνίας;... Και τότε άλλου ή Γέφυρα του Διαβόλου;... Πόσο δόξασαν τους καλλιτέχνες των άριστογυμναστών αυτών;... Κι έσύ έπίσης, αν θέλεις...

—Φτάνει!... Φτάνει!... διέκοψε άποφασιστικά ο Χάρριγκι. Είσαο ο Διάβολος, το κατάλαβα. Άν νόμισες, όμως, πως θα σου πουλήσω την ψυχή μου, γελάστηκες όκτρά!... Και για ποιά λόγο;... Για να πετύχω ένα άριστογυμναστή;... Χαρά στο πλάγμα!... Δόστω δρόμο, λοιπόν, πριν σε διώξω με το ζόρι!...

Ήταν άποφασιστικός ο Χάρριγκι κι είχε κατάφέρει έντοματάς να σταυροκοπηθί με σταθερό χέρι. Ένισχυμένος τώρα απ' το ιερό σύμβολο του Σταυρού, βούτηξε το πινέλλο του βαθιά στο κόκκινο χρώμα και με μια γρη πινελιά έξάφρισε το μοχθηρό στόμα του άναπληκτου έπισκέπτου.

Μά και το αλλόκοτο συνέβη τό

σο σ' αυτό άφθονο κόκκινο χρώμα, το άνακάτεψε καλά, και κρατώντας στο χέρι του ένα τεράστιο πινέλλο ξαναγύρισε στη σατανική εικόνα.

Τά καταχθονία μάτια της έλαμπαν τώρα άπαισία, σαν να ξεχώριζε κανένας άνάμεσα τους τις κόκκινες φλόγες της Κολάσεως. Η μύτη είχε στραβάσει σ' ένα μορφασμό μοχθηρό, και το στόμα έκείνο το καταραμένο άρχισε πάλι να λήη σπιν ζωγράφου!

—Τοια άριστογυμναστή θα κάνεις, άρχει να δελήσης!... Κι άκούη θα κερδίσης νειάτα, όμορφη, δόξα, γυναικες, πλούτη!... Δεν μένεις εύχαριστημένος;

—Γκρεμισόν, Σατανά! Ξεφώνισε ο ζωγράφος... Τι θέλεις έσύ έδώ; Όπου λάμνη, όπου πλούτος, όπου μάταιη έπίδειξη, κι όπου κολασμένες ήδονές και άσπαστη γλήντια, έκει κι ή ούρα σου!... Τι σέξει έχεις έσύ με την άγρια άυστοχία, με τα άμωρα ναυάγια ένός άνεξιχνίαστου Πετρωμένου, με το δάκρυ με-

ρικούς κυβητισμούς; Προερχόντουσαν απ' τις τελευταίες άγωνιώδεις συσπάσεις της διαβολικής μορφής, ή όποια ήταν τώρα όλότεια σκεπασμένη!

Πρόσθεσε κι άλλη μυθία ο Χάρριγκι, πέρασε κι άλλες παχειές πινελιές επάνω στο καταδίκινο και άμορφο πειά πινι, κι όλ μυστηριώδεις κυβητισμοί σταμάτησαν έντελως.

Κουρασμένος πειά ο ζωγράφος, ιδρωμένος απ' την άγνία και την προσπάθεια να πνίξη τόν Πειρασμό, άναψε την πίπα του και στάθηκε έμβρόντητος μπροστά σπιν άλλόκοτο πινάκι.

Τι έβλεπε τώρα; Άσφαλώς τίποτε άλλο από έναν μουσμά γεμάτων κόκκινες μυθίες!...

—Όλην αυτή την αλλόκοτη ιστορία μου τη διηγήθηκε ο ίδιος ο Χάρριγκι, μά θραδεί, ένω κινιζαμε βίστερα από ένα λιτό δειπνο τις άναμμένες πίτες μας. Και κατόπιν με όρώτησε περίεργος:

—Τι λές, έσύ, για όλα αυτά;

—Σε πιστεύω! του άποκρίθηκε. Και...

—Και; με διέκοψε, βλέποντας τόν διαταγμό μου.

Τότε έγώ τόν κούταξα βαθιά στα τίμα μάτια του, σκέφτηκα την άπαράμυλλη καλωσύνη της αγαθής ψυχής του, και θυμήτηκα πως διακόως έννοούσε να μοιράζει, και το τελευταίο άκούη ξεροκόμματο που τούημε, στους πειναλέους και πιο φταχτούς από αυτόν φίλους του.

Κι έχοντας τότε ύπ' όψην μου την συνηθισμένη μορφή τών καλών, τών αγαθών και έννευκων υπάρεξων σ' αυτόν έδώ κάτω τόν παληόκορπο, μουμυόρισα με συγκίνηση:

—Και όχι μονάχα σε πιστεύω, φίλε μου, αλλά βλέπει κι από τώρα καθαρά τί σου μέλλεται να περάσης!... Ούτε άριστογυμναστή θα ζωγραφίσεις ποτέ σου, ούτε δόξα θα άποκτήσης, ούτε και πλούτη θα μ' έξεις!... Με τόν ιδρωτά σου μονάχα, ίσως καλυτερένης λίγο την κοινή και συνηθισμένη μορφή σου!... Θά έξασκοιούθησας και στο μέλλον ν' άνασπώνης σωριασμένες απ' τη δυστυχία υπάρεξες, και ν' άνασπώνης προσωρινά την άπέραντη αβλήτητα της φτώχειας που μ' άσυγυρίζει!... Ποτέ δεν θα βγής από το καθόλου σου, κι ούτε θ' άναδειχθής ποτέ σου, γιατί αυτά τά κατορθώνουν όσοι πιστεύουν σπιν Σατανά, όσοι πατούν σε πτώματα!

—Κι ή μεγαλοφυΐα;... με διέκοψε νευνοιασμένος ο Χάρριγκι. Είπε λοιπόν προνόμιο τών μοχθηρών, ή μεγαλοφυΐα;

—Όχι!... Είπε προνόμιο μονάχα τών Έκλεκτών, κι οι Έκλεκτοι έινε διαμάντια σπάνια και δυσεύρετα!... Νιώθεις έσύ μια τέτοια φλέβα μέσα σου;...

Ο Χάρριγκι δεν άποκρίθηκε, αλλά στήλωσε μελαγχολικά τα μάτια του στο ταβάνι, και κρύφτηκε για λίγο όρα πίσω απ' τα πιννά σύννεφα του καπνού της πίπας του...

—Κι ή μεγαλοφυΐα;... με διέκοψε νευνοιασμένος ο Χάρριγκι. Είπε λοιπόν προνόμιο τών μοχθηρών, ή μεγαλοφυΐα;

—Όχι!... Είπε προνόμιο μονάχα τών Έκλεκτών, κι οι Έκλεκτοι έινε διαμάντια σπάνια και δυσεύρετα!... Νιώθεις έσύ μια τέτοια φλέβα μέσα σου;...

Ο Χάρριγκι δεν άποκρίθηκε, αλλά στήλωσε μελαγχολικά τα μάτια του στο ταβάνι, και κρύφτηκε για λίγο όρα πίσω απ' τα πιννά σύννεφα του καπνού της πίπας του...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

ΤΟΥ Τ. SEAMARK

ΕΝΑ βρεγμένο πανί σπάρει στα χέρια, ή Τσιούν Ρόου, πλησίασε στο νεαρό μηχανικό Έντρεσλν και τού σκούπισε το ιδρωμένο πρόσωπο στο σπορ-γυμνάσιο. Έκείνος, δροσισμένος κι άνακουσμένος έ-νος, της φίλησε το χέρι κι είπε μελαγχολικά:

—Ήταν κι αυτό γρηγόρι, άγα πη μένη μου!... Ένα μήνα να με κρατούν τώρα σπιν κρεβάτι αυτοί οι καταραμένοι ρευματισμοί, παράλντο κι άδύνατο, σαν μωρό παιδάκι!... Πόσο ύποπρος, Θεέ μου!... Μά κι έσύ τί χρυστάς, μικρούλα μου, κι έσύ σ' άναίεσαι μαζί μου;... Τι χρυστάς να...

Ένα τρυφερό χεράκι του έφραξε το στόμα και μια έπιληκτική ματιά τούγεννε να σωπάσει, ένω δυο κόκκινα χείλη ψιθύριζαν με συγκίνηση:

—Εσύ τά λές αυτά, Ρόμπερτ;... Έγώ τί χρυστάς να σε περιποιούμαι;... Μά έγώ σου χρυστά το πάν!... Την έντοχία, τη ζωή!... Τις όμορφότερες στιγμές που πέραςα ως τώρα!... Ξεχνάς τί ήμουν πριν σε γνωρίσω;... Ξεχνάς;...

Ήταν ή σειρά του τώρα να την διακόνη, μά δεν τόκανε με λόγια. Μόνο την κούταξε τόσο παρακλητικά, με τόση έκτασια στη ματιά του, ώστε ή Τσιούν περιωρόστηκε να στενώσει και να χαϊδέψει το ώχρό μέτωπό του με τα χείλη της.

Η σιωπή άπλώθηκε και πάλι σπιν όδομάτιο. Ο παράλντος μηχανικός έκλεισε σε λίγο τα μάτια του κι άρχισε να βυθίζεται και πάλι στη νάρκη, που τούφρενε ή καταραμένη άρρωστεια του. Η Τσιούν έσκηψε από επάνω του, όπως μια μητέρα στο άρρωστο παιδί της, τόν κούταζε λίγες στιγμές με λατρεία και τόν σκέπασε σιγά-σιγά. Έπειτα, τραβήξε πρδς την πόρτα, κι άνοίγοντάς την, είδε σπιν κατόφλι έξωφνα τόν ηγυαλό Έρυθρόδρομο ύπηρέτη τους Σίτκα Τσάβλι.

—Θέλεις τίποτε, Σίτκα; τόν όρώτησε σιγαλά.

—Κυρία, έρχομαι απ' το χιτήριο του μεταλλείου!... Ο άρχιεργάτης λέπει σε κνήγι κι οι έργάτες σπιν τόν τούριο μηχανικό αν θά δουλέψουν αύριο, πού έινε Κυριακή!...

Ο κύριος μηχανικός κοιμάται τώρα!... άποκρίθηκε ή Τσιούν, άφου σκέφτηκε μερικάς στιγμές. Τόν άκουσα όμως το πρωί να λήη σπιν άρχιεργάτη πως θά έινε άνάγκη να δουλέψουν κι αύριο λίγες ώρες!... Άσπός, άμα γυρίσει απ' το κνήγι, είδοποίησέ τον νάρθη και να συνεννοηθί πάλι!...

Ο Σίτκα Τσάβλι ύποκλήθηκε κι έφάνε τρέχοντας για τα μεταλλεία, τά όποια βρισκόντουσαν σπιν Σέν-

τα-Φόλς, ως μια όρα μακριά από τόν σπιν του μηχανικού. Η Τσιούν πάλι, κλείνοντας σιγαλά την πόρτα, πήγε και κάθισε κοντά σπιν κρεβάτι του άγατημένου της. Έπειτα, κρύβοντας το πρόσωπό της στα χέρια της και διπλώνοντας το κορμί της σπιν δυο, παραδόθηκε σε βαθιά κι άγωνιώδη συλλογή.

Θεέ μου, τί ήταν και τί θά καταντούσε άκούη, αν δεν βρισκόνταν μπροστά της ο έννευκός έκείνος νέος, πού κοιτόνταν τώρα παρόλντος, να την σημαδεύει!

Η Τσιούν δεν θυμόταν καθόλου γονείς κι οικογένεια. Πού είχε γεννηθί; Από ποιάς; Και πού πέραςε τά παιδικά της χρόνια, ως τότε πού κατάλαβε τόν κόσμο; Η μνήμη της, άνικανη να συγκρατήσει αυτά τά άγνωστα γεγονότα, άρχισε να λειτουργή μονάχα όταν ή Τσιούν θυμόταν κάποιο καφέ-σαντά, εκεί, σπιν Μπουένος Άϊρες!...

Νά, από κεί άρχισε να νιώθει τόν κόσμο και να ζή. Τί τροπασμένη όμως και τί βασανισμένη πού ήταν ή ζωή της! Έργαζόυτοσε και χόρευε σπιν παλκοσένικο, μαζί με δυο-τρεις άλλες γυναίκες του δρόμου, κοριτσάκια αυτή, άνήλικα άκόμη!... Και ζούσε σ' ένα καταρμένο, μαζύ με μια μέγαιρα μεσόκοπη και χονδρή, ή όποια την έδεχνε διακόως, την έβριζε και την έκιεταλενόνταν!...

Κι απ' το Μπουένος Άϊρες;... Άζ, από κεί πήγε σπιν Ρίο Ιανέιρο, σπιν Περγαμπόκο, σ' όλόκληρη τη Νότιο και τη Βόρειο Άμερική, σπιν Νέα Υόρκη και τόν Σικάγο. Κρασία, τοιγάρα, βροχιά τραγούδια, πρόστυγες άγαλίες μεθυμένον ναυτικών, φίλια και χαστούκια, ή ντροπή, μαύρα δάκρυα μεταμελείας, μά και πάλι ή ντροπή!...

Κόλασις, μαργάλα!... Μά σπιν Σικάγο, έπιτέλους, φάνηκε και γι' αυτήν τó φως κι ο Παράδεισος!... —Θέλεις να μου κάνης συντροφιά σπιν έρημιά μου;... Πάω μηχανικός διευθυντής στα κρατικά μεταλλεία του Σέντα-Φόλς, σπιν

Καναδά. Έρχεσαι μαζί μου;... Έτσι της έλεπε, με χαμόγελο γλυκό, κάποιο άλησμόνητο βράδυ, εκεί, σε μια μπύρα του Σικάγο, ο άγατημένος της Ρόμπερτ. Κι έκείνη, σαν νάδε μπροστά της την καλή της Μοίρα, δέχθηκε χωρίς διασταγμό, και την άλλη μέρα έφενγαν μαζί για τόν Καναδά!...

—Είσαο μια διαλεκτική ψυχή, Τσιούν! της έλεγε από τότε σιγαλά ο Ρόμπερτ. Απ' την πρώτη στιγμή σου σ' είδα, καθώς έπέσσα μεθυμένος σε κνήγι την παλημπέρα, κι ήθελες και κάθισες κοντά μου, ένοιωσα πως τυραννίσουν!... Ένοιωσα πως ή έντοχία σου ήταν ψευτιά, πως ύπόπρος σπιν η ζωή πού έκανες και πως σπιν ψυχή σου βρισκόνταν κάτι πολύ άγνό. Δεν γελάστηκα, άγατημένη μου Τσιούν, και γι' αυτό ζω έντυχισμένος κοντά σου, τώρα!...

Ένας στεναγμός βγήκε απ' το κοντινό κρεβάτι κι ο ναρκωμένος νέος σπιντογύρισε έπιπνο.

—Φτώχο και λατρετό παιδί!... μουμυόρισε ή Τσιούν, παρακολουθώντας τόν στενοχωρημένο ύπνο του. Πότε θα περάσουν οι καταραμένοι αυτοί μήνες της ύγρσας, να ξαναβρης την ύγρσία σου!... Άζ, πόσο σε βασανίζουν αυτοί οι έπιμνο ρευματισμοί!...

Έξαφνα ένας τρυφός σπιν πόρτα, πού άνοιγε βίπουλα και σιγαλά, έκανε την κοπέλλα να γυρίσει τó κεφάλι. Με κάποια άπέχθεια άντίκρουσε τότε τόν πελώριο κορμί και τη χρυσά μορφή του άρχιεργάτου Κολόγουοτερ Γκρίφ.

Χωρίς να χιπιάτε μπαίνετε, κύριε Γκρίφ; έλεπε με ψυχρή άξιοπρέπεια ή Τσιούν, καθώς πετάχθηκε όρθι. Και τί θά πη ο προϊστάμενός σας, αν τó μάθει, καθώς έινε θυμωμένος μάλας μαζί σας;

—Και γιατί έινε θυμωμένος;... όρώτησε ο άρχιεργάτης με τόν ίδιο σαρκασμό.

—Γιατί άφήσατε τη δουλειά σας και πήγατε κνήγι, δίχως την άδεία του! άποκρίθηκε ή Τσιούν, λέ-

γοντας ένα ψέμμα για να τόν φοβίσει.

—Μπά!... Τόμαδε κιάλας; Μά, έστο: Δέν πήγα για κνήγι!... Πήγα όμως σπιν καπηλειό του μαστρο-Τόμ, ρούφηξα λίγα ποτηράκια κι έμαθα έκεί κάτι!... Ότι δηλαδή ήδθεν κυρία Τσιούν Έντερσλν, πού μ' άναίε την όσια κι άποφεύγει τις ματιές του θαυμασίου μας, δεν έινε καθόλου κυρία Έντερσλν. Είπε ή Τσιούν Ρόου τόν Σικάγο και φιληνάδα του μηχανικού μας!... Χαχαχα!...

Η Τσιούν έινε κάτωσχη, σαν νεκρή. Τ' άποσπάζατα αυτά λόγια τού μεθυμένου άρχιεργάτη την χτύπησαν κατάκαρδα. Σάν άστραπή πέραςε απ' τó μυαλό της ή άπορρομένη διαγωγή του!...

—Ω, θυμάμαι καθαρά τώρα πως πολλές φορές, παρ' όλη την δουλοπρεπή στάση μου, ο άρχιεργάτης της έφριχνε κορυφές ματιές σπινου και θαυμασμό!

—Λοιπόν;... Ο άστρο-Τόμ σε φίλησε κάποτε σπιν Σικάγο, όταν δούλευε γκαρσόν σπιν ίδια μπύρα με έμένα!... Θά μου άρνηθ!...

Μά δεν πρόφτασε να τελειώσει. Ουδάρια ξεφάνια από πόνο και βλαστήμηση άπαισία, γιατί κάτι μαύρο, κοκρό σαν φειδί και γλυτσό, σφύριζε τώρα σπιν άέρα και τού μαστίγωνε άγρια τó κορμί και τά μούτρα του!...

Μά τί είχε συμβή, λοιπόν;... Ω, κάτι τó απλούστατο, όσο και τρομακτικό: Μ' ένα πηήμα τίγρεως, ή Τσιούν, έξαλλία απ' την προσβολή, ξεκορέμασε από τόν τοίχο τó αλάσος της. Κι έπως κάποτε τó χορηόποιοσε σαν άμαζόνα κι ένθουσίαζε τó κοινό σπιν παλκοσένικο, έτσι και τώρα τó έφριχνε με μανία σπιν άέρα και τούφλωνε τόν ύδριστή της, μουγκρίζοντας άφριμένη!

—Κτηνάνθρωπε!... Άτιμε!... Για ν' άποφύγι τις όδυμηρές συτιγώσεις, μά και για να ξεθιμάνη τη λίσσα του, ο Γκρίφ έκανε να πηδήσει πρδς τó μέρος τού μηχανικού, ο όποιος είχε ξιπνήσει και παρακοιλούσθαι με άσπινρη, φοβιστική όργη, τη σκηνή πού διαδραματιζόταν μπροστά σπιν μάτια του.

Ήταν κοντά τώρα σπιν παράλντο μηχανικό ο σατανάς έκείνος, κι άπλωνε τά συσπασμένα δάχτυλά του σπιν λαμό του:

—Η παύεις ή τόν πνίγω! ούρλιαζε.

Μπρός σπιν κίνδυνο του άγατημένου της, ή Τσιούν μούγκρισε πνιχτά. Με μια άσπινάπια κνήγι πέταξε τó λάσσο της σπιν άπειλητικό έκείνο κτήνος και ή άσκη του κοιλουράστηκε δυο-τρεις φορές σπιν λαμό του. Γραβώντας τó τότε με μανία, τσάφισε τόσο δυνατά, ώστε ο Γκρίφ, στοιγγαλισμένος πειά και με τα μάτια έσω απ' τις κόγχες τους, έσπλώθηκε άνωχως σπιν σπινάδα!...

Μά κι ή Τσιούν, την ίδια στιγμή, τσακισμένη απ' την υπερόχτασι τών νεύρων και μουδιασμένη από την αντίδραση, έπέσε λιπόθυνη σπιν άγκαλιά του λατρετού της, ψιθυρίζοντας:

—Πόσο κινδύνεψες!... Κι έσύ!... Κι έγώ!... άγατημένη!...

Η Τσιούν, με μια άσπινάπια κνήγι, πέταξε τó λάσσο της...

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

ΤΟΥ WOLMER WHYTE

Ο ΑΙΜΟΧΑΡΗΣ ΑΡΧΙΚΟΥΡΣΑΡΟΣ Λ' ΟΛΛΟΝΑΙ (*)

Πώς ο Λ' Όλλωναί άρχισε τὸ πειρατικό του στάδιο. Ένα τέρας με ψυχὴ ανθρώπου. Πῶς ὁ τρομερὸς ἀρχικουρσάρης ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τῶν Ἰσπανῶν καὶ πῶς γλύτωσε ἀπὸ τὴ γενικὴ σφαγὴ. Ὅπου οἱ Ἰσπανοὶ πανηγυρίζουν γιὰ τὸ...θάνατό του. Ἡ καταπληκτικὴ τέλμη τοῦ Λ' Όλλωναί. Πῶς με εἰκοσι ἄνδρες κυρίως ἓνα μεγάλο πολεμικὸ. Τὸ φριχτὸ τέλος τοῦ ἀρχικουρσάρου, κλπ. κλπ.

Ἰσπανοὶ ἄποικοι τῆς Ἀμερικῆς προτιμοῦσαν νὰ σκοτώθουν, παρά νὰ πέσουν ζωντανοὶ στὰ χέρια τοῦ Λ' Όλλωναί, τοῦ αἰμοχαρὸς καὶ μοχλοῦ τοῦ πειρατοῦ τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Τόση ἦταν ἡ ἐνδοξία τοῦ Λ' Όλλωναί, ὅτι οἱ Ἰσπανοὶ τὸν ἔβλεπαν ὡς ἑνὸς τοῦ ἴδιου τοῦ γένους τοῦ δούλου τοῦ αἰματωμένου αἰμοχαρὸς, ὅπως πολλοὶ τῶν νομάδων γιὰ τρελλό. Κι' ὅμως ὁ Λ' Όλλωναί εἶχε πολλὰ καλὰ τὰ λογικά του. Ἦταν τοῖμαρὸς, ἀποκαταστατικὸς καὶ ψυχραιμὸς, καὶ ἡ στρατηγικὴ τοῦ σὲς ἐνδοξίας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνῃς ἡ Ἀμερικὴ ἦταν γεμάτη ἀπὸ Εὐρωπαίους φυγοδίκους, οἱ ὁποῖοι εὗρισκαν στὴ μακρινὴ ἐκείνῃ ἡπειρὸν κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ πλοῦτισουν εἰκόλια. Οἱ Ἀγγλοὶ, Γάλλοι, Ὀλλανδοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἄποικοι μισοῦσαν τοὺς Ἰσπανοὺς κατ'ἐξοχὴν καὶ δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ σταθοῦν σὲ χωρὶ καὶ. Ὅπου τοὺς εὗρισκαν, τοὺς ἐξόντωναν ἀλύπητα καὶ ἔπειναν τὰ πλοῖα λαφυρὰ, πῶς ἔπειναν στὰ χέρια τοὺς. Αὐτὸ ἔθεωρετο τόσο φυσικὸ, ὥστε καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ διοικητὰ τῶν ἀποικιῶν προστάτευσαν τοὺς πειρατὰ καὶ τοὺς βοηθοῦσαν, μάλιστα, νὰ ἐξοπλίσουν τὰ καράβια τοὺς. Ἀπὸ τοὺς ὅμως τοὺς πειρατὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Γάλλος Λ' Όλλωναί εἶχε γίνει διάσημος, ὃχι μόνο γιὰ τὰ κατορθώματά του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν φρενολογίαν τοῦ διέπαινε καὶ τὴν ἀνάνταστη ἀπανθροπία του. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ περιστατικὰ τῆς περιπετειώδους ζωῆς του ἀρκεῖ, γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴ μαύρη ψυχὴ τοῦ αἰμοχαρὸς αὐτοῦ θηρίου.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Λ' Όλλωναί εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ Γαλλία μετὰ τὸ σκοπὸ νὰ γίνῃ καλλιεργὴς στὴς Ἀντίλλες Ἰνδίες. Ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ του ἔλαβε μέρος σὲ μερικὲς ἀρμαχίες μετὰ τοὺς Ἰσπανοὺς, πολέμησε μετὰ ἀνάνταστη τόλμη, κυρίως ἓνα πλοῖο φορτικὸ καὶ παρέδωσε τοὺς θησαυροὺς του στὴς ἀρχὲς τοῦ Τορτοούγκα. Διοικητὴς τῆς Γαλλικῆς νήσου Τορτοούγκα ἦταν τότε ὁ κ. Ντε λὰ Πάς, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ πλοῖο δῶρο, προέβλεπε τὸν Λ' Όλλωναί

στὸ βαθμὸ τοῦ...ἀρχικουρσάρου. Τοῦ ἀματώσε, μάλιστα, ἓνα πλοῖο καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴ διοίκησιν του. Ἔτσι ὁ Λ' Όλλωναί ἄρχισε τὸ πειρατικὸν στάδιόν του. Σὲ λίγο διάστημα εἶχε γίνῃ ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κατοίκων τῶν Ἰσπανικῶν ἀποικιῶν. Ἀλλὰ μὴ μὲρα βρέθηκε σὲ μὴ τρομερὴ ἀνέμοσάλη, ἡ ὁποία παρέσυρε τὸ πλοῖόν του καὶ τὸ ἔρριψε σὲ μὴ ἀντὶ, κοντὰ στὸ Καμπέσι, ὅπου ἔγινε κομιχία. Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος, μὲ τὸν ἀρχικὸν τοὺς, κατόρθωσαν καὶ σόθηκαν ἀπὸ τὸ ναυάγιο, ἀλλὰ γιὰ νὰ πέσουν στὰ χέρια ἑνὸς ἀποκαταστατοῦ Ἰσπανῶν. Μὴ ἀγρία πάλι ἐπακολούθησε, κατὰ τὴν ὁποία οἱ Ἰσπανοὶ ἐσφαζαν ἀλύπητα τοὺς ἄνδρας τοῦ Λ' Όλλωναί. Ὁ ἴδιος ὁ ἀρχικουρσάρης ἔπεσε κατὰ τραυματισμένους. Οἱ Ἰσπανοὶ, ἀπὸ ἐξουσίας τοὺς νεκροὺς, ἄρξιναν νὰ σφάζουν τοὺς τραυματίες. Ἀν' ὁ Λ' Όλλωναί γλύτωσε, αὐτὸ οφείλεται σὸν ὅτι εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ πασαλεῖν τὸ πρόσωπό του, τὰ χέρια του καὶ τὰ ὀστέα του μετὰ αἵματά, καὶ κατόπιν νὰ κυλισθῇ μέσα στὴν ἅμμο. Ἔτσι ἔγινε ἀγνώριστος καὶ ἔμοιαζε τόσο πολὺ μετὰ ἑνὸς αἰματωμένου ὄγκου χρωμάτων, ὥστε οἱ Ἰσπανοὶ πέρασαν διπλά του χωρὶς νὰ σκεφθοῦν νὰ τὸν κυττάξουν. Πῶς τοὺς λήγους πειρατὰς πῶς εἶχαν παραδοθῇ

καὶ ἀπομακρυνθῇ. Μόλις ὁ Λ' Όλλωναί ἀντελήφθη ὅτι εἶχε μείνει μόνος του, σηκώθηκε, πῆρε τὰ ὀστέα καὶ τὸν ὀπισμὸ ἑνὸς σκοτωμένου Ἰσπανοῦ καὶ κρύφτηκε σ' ἓνα κοντινὸ δάσος. Ἐκεῖ σὲ μὴ πηγὴ ἔπλενε καὶ ἐπέδεσε τὸ τραῦμα του, πέταξε τὰ ματωμένα ὀστέα του καὶ ντύθηκε μετὰ τὴ φορεσιὰ τοῦ Ἰσπανοῦ. Ἀπὸ κοιμήθηκε καὶ ἐξουρσάρησε πάλι τὴ νύχτα, τὸ πρῶτον σηκώθηκε καὶ μετὰ ἀνάνταστη τόλμη προχώρησε μέσα στὸ Καμπέσι. Ἦξερε, βέβαια, πῶς ἂν οἱ Ἰσπανοὶ τὸν ἀναγνώριζαν, θὰ τὸν σκοτώναν ἀλύπητα. Ὅστόσο, αὐτὸς προχώρησε ἀδιάφορος καὶ μετὰ περιέργειαν ἀναρωτιόταν γιὰ τὸ φαινόμενον ἡ πόλις ἂν νὰ πανηγυρίσει... Ἀδίστακα πῆγε σὲ μὴ ταβέρνα καὶ παργάγγειλε τοῦ κάπτελα νὰ τοῦ φέρῃ κρασί.

Ὅπως ὅλοι οἱ πειρατὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔτσι καὶ αὐτὸς εἶχε μὴ τὴν Ἰσπανικὴ γλῶσσα καὶ ἔτσι δὲν ἄγνοε ν' ἀντιληφθῇ πῶς οἱ κάτοικοι γρόταζαν γιὰ τὸ...θάνατό του! Ἐνδοξίαις ζητωκραυγὰς δονοῦσαν κάθε τόσο τὴν ἀδουσα καὶ ὁ Λ' Όλλωναί, ἀδειάζοντας ἀλλεπάλληλα ποτήρια κρασί, ζητωκραυγάζε δυνάστερα ἀπ' ὅλους γιὰ τὸ...θάνατό του! Τέλος βγήκε ἔξω καὶ πέραςε κοντὰ στὴ φυλακὴ, ὅπου βασίζονταν αἰματωμένοι οἱ φίλοι του. Ἀνεμίσθη μετὰ τὸν κόσμο καὶ στάθηκε μὴ σιγῇ, γιὰ ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγαν. Ἄλλοι μετὰ γέλια καὶ ἄλλοι μετὰ κατὰρες, οἱ κάτοικοι περνοῦσαν μπροστὰ στὴ φυλακὴ, ἔριχναν μὴ ματιὰ στοὺς φυλακισμένους, μέσα ἀπὸ τὰ καγκελόφραγχα παρὰφρα, καὶ σὴν μανιασμένοι οὐλοῦσαν :

—Τί ἔγινε ὁ καπετάνιος σας ;... Πῶς ὁ τρομερὸς ἀρχικουρσάρης σας ;... Τὸν σκοτώσαν σὴν αὐτὴν !...

Ἐξανοικνόμενος μετὰ ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε ὁ Λ' Όλλωναί, θεωροῦσε φρόνιμο ν' ἀπομακρυνθῇ μπροστὰ τὸν ἀναγνώριον κανεῖς. Πῆγε τότε καὶ βρήκε μερικὸς μαῖονος σκλάβους, στοὺς ὁποίους ὑποσχέθηκε πῶς ἂν τοὺς ἐξασφάλιζαν μὴ βάρκα γιὰ νὰ φύγῃ, θὰ τοὺς ἔπεινε καὶ τοῦ καὶ θὰ τοὺς χάριζε τὴν ἐλευθερίαν τοὺς. Ἔτσι, τὴν ἴδια νύκτα, σὴν νύχτωσε, ὁ πειρατὴς μετὰ τοὺς μαῖονος ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ Καμπέσι καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Τορτοούγκα. Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τοῦ Τορτοούγκα, ὅταν εἶδαν τὸν Λ' Όλλωναί νὰ φτάνῃ μόνος του, χωρὶς τοὺς συντρόφους του καὶ χωρὶς ζῆματά, θέλησαν νὰ τὸν ἀγνοήσουν καὶ ἀρνήθησαν νὰ τὸν βοηθήσουν, μετὰ τὴν καταστροφὴν πῶς εἶχε πάθει. Ἀλλὰ ὁ Λ' Όλλωναί δὲν ἦταν ἀπὸ κεῖνους πῶς ὑποκρίνοντο στὴς ἀτυχίες τοὺς. Κατόρθωσε μετὰ γενναίως ὑποσχέσεις νὰ συγκροτήσῃ καμμιὰ εἰκοσιὰ τοῖμαρὸς ἄνδρες καὶ νὰ τοὺς πείσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Τὴν ἴδια νύκτα κυρίως ἓνα μαζὸ ἱπποπόδων καὶ αἰματωμένων πλοῖων γιὰ τὴν Κούβα. Μετὰ τὸν σφαγὴν τὸν ὁ Λ' Όλλωναί πῆγε καὶ ἄρξινε κοντὰ στὸ Κάιτος, ὅπου ἦξερε πῶς γινόνταν μεγάλο ἐμπόριο ἀπὸ ἔλαιο καὶ καπνὰ. Μετὰ τοὺς λίγους ἄνδρες τοῦ πληρώματος τοῦ δὲν μπόρῃσε βέβαια νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς πόλεως. Ἀρξινε λοιπὸν νὰ περὶ τὴν ἀκτὴν, περμένοντας νὰ περάσῃ κανένα πλοῖο, γιὰ νὰ τὸ ληστέρη. Ὅστόσο, οἱ κάτοικοι τοῦ Κάιτος μὴ ἔλαβαν πῶς ὁ φοβερὸς πειρατὴς βοσκόταν ἐκεῖ, ἔπαιναν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν διοικητὴ τῆς Ἀδάνας, μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ στείλῃ αἰματωμένους ἐπικυρία. Στὴν ἀστένη τὴν εἶδον, γιὰ πρὶν ἀπὸ λίγους μέρες εἶχε λάβῃ ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸν Καμπέσι, σὸν ὁποῖο τοῦ ἔγραψαν πῶς ὁ Λ' Όλλωναί εἶχε σκοτωθῇ σὲ μὴ συμπλοκῇ. Τέλος ὁ ἀποκαταστατὴς ἀπὸ τὸ Κάιτος τὸν ἔπεισε πῶς ὁ διαβολὴν ἀνθρώπος αὐτὸς εἶχε ξεφύγει κατὰ μυστηριώδη τρόπον καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι ἦσαν τρομοκρατημένοι καὶ ζητοῦσαν βοήθειαν. Τότε ὁ διοικητὴς ἔστειλε ἓνα πλοῖο μετὰ δέκα κανόνια καὶ μετὰ πληρομὴ ἐνεργητὰ ἄνδρων, μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ ἐξέλθουν τοὺς πειρατὰς. Ἔστειλε, μετὰ τὴν ἐντολὴν καὶ ἓνα δέκα, ὅπου ἔλαβαν τὸν Λ' Όλλωναί, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ τὸν πᾶνε ζωντανὸν, στὴν Ἀδάναν. Τὸ πλοῖο ἔφτασε στὸ Κάιτος, μετὰ

Πρῶτος παρουσιάστηκε ὁ μαῖονος ὁμοῦς...

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—ΤΑ ΚΑΠΙΝΑ ΜΑΣ

Ἡ τελευταίη εἰδήσεις γιὰ τὰ καπνὰ μας, εἶνε ἐνθαρρυντικαί. Οἱ καπνέμποροι ἄρχισαν νὰ κάνουν ἀθρόες ἀγορὰς καπνῶν ἰδίως στὴ Θράκῃ καὶ στὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία. Μολοντὶ δὲ ἡ τιμὴς τῆς ἀγορᾶς δὲν εἶνε τόσο ἱκανοποιητικὴς γιὰ τοὺς καπνοπαραγωγούς, ὅπως ὁποῖτε ὅμως τοὺς ἀνακουφίζουν ἐξαιρετικὰ καὶ τοὺς ἐνθαρρύνουν νὰ καλλιεργήσουν τοῦ χρόνου περισσοτέρας στρέμματα ἀπὸ ἐφέτος.

Ἡ ζήτησις ἐπίσης τῶν καπνῶν μας ἀπὸ τοὺς ξένους, εἶνε ἐφέτος πολὺ μεγαλειότερη ἀπ' τὴν περυσινὴ. Αὐτὸ μᾶς δίνει ἐλ-

τὸ σκοπὸ νὰ κληθῇ τὴν ἐπομένην τὸ πλοῖόν τῶν πειρατῶν. Ἀλλὰ ὁ Λ' Όλλωναί, μὴς πληροφορήθηκε πῶς ἔφτασε τὸ πλοῖο, μήτε θάρσεν σὲ λημνὴν καὶ ἄρξινε τὸ καράβι του κοντὰ στὸ Ἰσπανικὸ. Ἀνύπατος ὁ πλοίαρχος, ὥρτησε τοὺς πειρατὰς :

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ;
—Ἀπὸ τὴν Κασθαγνήν, ἀπάντησε Ἰσπανικὰ ὁ Λ' Όλλωναί.
—Μήπως συναντήσατε τίποτε πειρατὰς ἐδῶ κοντὰ ;
—Ὀχι ! εἶπε μετὰ ἀπάθεια ὁ ἀρχικουρσάρης.

Λίγο προτοῦ ἐμμερῶσε, τὸ πειρατικὸν πλεῖρισε στὸ Ἰσπανικὸ πλοῖο καὶ προτοῦ προφτάσουν οἱ ἄνδρες τοῦ νὰ προφυλαχθοῦν, ὁ Λ' Όλλωναί καὶ οἱ σύντροφοί του ὤρτησαν ἀπάνω στὸ κατὰστρωμα καὶ αἰματωμένως ἄρξινε μὴ ἀγρία πάλι σφαγὴν μετὰ σφαγῇ.

Ὁ Λ' Όλλωναί εἶχε τὸ πλεονέκτημα ὅτι βόρκε τοὺς ἀντιπάλους του ἀπροετοίμαστους. Σὲ λίγο, οἱ ἄνδρες πῶς κοιμούντοσαν μέσα στὸ πλοῖο ἐξήστησαν τρομαγμένοι καὶ μερικὸι ἀνέβηκαν στὸ κατὰστρωμα. Ἀλλὰ, ἔλασμένοι ὅπως ἦσαν ἀπὸ τὸν βαθὺ ὕπνον τοὺς, μὴς ἔβλεπον πῶς ὁ Λ' Όλλωναί τοὺς εἶχε ἐπιτεθῇ, τρομοκρατήθηκαν, καὶ ἐνῶ οἱ περισσότεροι ἔσπευσαν νὰ κρυφθοῦν κάτω στὸ ἀμπάρι, οἱ ἄλλοι, οἱ πῶς φέρονται, θέλησαν ν' ἀμυνθοῦν. Χωρὶς κόπο οἱ πειρατὰ ἔλασσαν τὸ κατὰστρωμα καὶ κλείδωσαν τοὺς λοιποὺς στ' ἀμπάρι.

Ὅποιος ἄλλος νὰ βοσκόταν στὴ θέσιν τοῦ Λ' Όλλωναί ἀσφαλῶς θὰ σάστιζε στὴν δύσκολη αὐτὴ περιστάσει. Εἶχε γιγῆσει, βέβαια, ἀλλὰ μετὰ τοὺς εἰκοσι ἄνδρες τὸν τί μπόρῃσε νὰ κἀν μπρὸς σὲ γδόντα ἔχρους; Τότε ὁ ἀρχικουρσάρης δικαίως ἀκόμα μὴ φορὰ τὸ δυνάμει του, τοῦ αἰμοχαρὸς. Διέταξε ν' ἀνοίξουν μὴ μπροστὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ αὐτὸ φώναζε στοὺς Ἰσπανοὺς ν' ἀνέβουν ἓνας-ἓνας καὶ ἀσπλὰ ἀπάνω στὸ κατὰστρωμα. Ἀλλοῖς τοὺς φοβέρισε ὅτι θὰ πυροπολῇ τοὺς πλοῖα. Μετὰ ἓνα λεπτὸ φάνηκε στὸ ἀνοιγμὰ τὸ σγορρὸ κεφάλι τοῦ μαῖονος διμῶν. Τρέμοντας, προχώρησε καὶ ἔπεισε γονατιστὸς μπροστὰ σὸν πειρατῇ. Ὁ Λ' Όλλωναί τοῦ ζήτησε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ πλοῖόν καὶ γιὰ τὴν διαταγὴν πῶς εἶχαν λάβῃ. Ὁ μαῖονος ὁμολόγησε πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ δῆμος καὶ ὅτι εἶχε λάβῃ τὴν ἐντολὴν νὰ τοὺς ἐξέλθῃ ὅλους... Ὁ πειρατὴς ἔμεινε ὅσα ἤθελε νὰ μάθῃ, καὶ ἓνα χτύπημα τοῦ σπαθιοῦ τοῦ ἀποκεφάλισε τὸν μαῖονο. Οἱ ναῦτες ἔριχναν τὸ πλοῖόν του στὴ θάλασσα. Κατόπιν ἀνέβηκε ἄλλος, καὶ ἄλλος. Ἐνας-ἓνας πῶς παρουσιάζονταν, τὸν ἔδεναν χειροπόδα καὶ ὁ Λ' Όλλωναί ἓνα χτύπημα τοῦ σπαθιοῦ τὸν ἀποκεφάλιζε... Τὸ κατὰστρωμα εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ αἵματά καὶ ὁ θηριώδης πειρατὴς ἐξακολουθοῦσε μετὰ ἀπάθεια τὴ φριχτὴ σφαγὴν. Τὸ χέρι του εἶχε κορυφωθῇ πάλι, καὶ ὅμως ἐννοοῦσε ν' ἀποτελεῖ ὡς μόνος του τὸ ἀπαισιό ἐργο του.

Τέλος, ἀπὸ τοὺς ἔσφαξε ὅλους, σὸν τελευταῖον χάρισε τὴν ζωὴν καὶ τὸν ἔστειλε καὶ ἓνα γράμμα σὸν διοικητὴ τῆς Ἀδάνας, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὸ κατόρθμά του !...

Ἀπὸ τότε ὁ ἀρχικουρσάρης ἐξακολούθησε μετὰ τὸ πλοῖόν πῶς εἶχε κυριεύσει, νὰ ληστεύῃ τοὺς ἀποίκους τῶν παραλίων τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τέτοια ἦσαν ἡ ἀπαισία φήμῃ του, ὥστε οἱ κάτοικοι ἔκαναν μετὰ τὸν στανό τοὺς, ὅταν ἄκουγαν τὴν ὀνομασίαν του.

Τέλος, μὴ μὲρα, οἱ Ἰσπανοὶ ἔλαβαν μετὰ ἀνακούφισιν πῶς ὁ Λ' Όλλωναί εἶχε πέσει ζωντανὸς στὰ χέρια τῶν Ἰνδῶν τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ ὅσοι, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν, τὸν ἔκοψαν σὲ κομμάτια καὶ ἀπὸ τὸν ἔκοψαν, σκόρπισαν τὴν στάχτην του στοὺς τέσσαρες ἀνέμους...

πίδες νὰ αὐξήσουμε τὴν παραγωγὴν μας. Ἀλλὰ πρέπει κυρίως νὰ ἀναπτύξουμε τὴν καλλιέργειαν μόνον καλῶν ποιότητων καπνοῦ, γιὰτὶ, πρὸ πάντων, ἀπ' αὐτὰς ζητοῦν οἱ ἀγορασταὶ μας.

Ἡ ἐφετινὴ μάλιστα αὐξήσις τῆς ζήτησεως τῶν καπνῶν μας, οφείλεται κυρίως σὸν ὅτι δὲν καλλιεργήθηκαν μεγάλες ποσότητες κατωτέρας ποιότητος καπνῶν. Τὸ γεγονός αὐτὸ μᾶς τὸ πιστοποιεῖ καὶ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασιν τοῦ Τσεχοσλοβακικοῦ Μονοπωλίου καπνοῦ ν' ἀγοράσῃ 440.000 κιλά Μακεδονικὰ καπνὰ καὶ μόνον 100.000 κιλά παλαιοελλαδικὰ.

—ΘΡΙΑΜΒΟΣ !...

Ἡ εἰσαγωγὴ γεωργικῶν προϊόντων κάθε χρόνο καὶ ἐλαττώνεται.

Τὸ 1931 εἰσῆχθησαν περίπου 160.000 τόνοι ἀραβοσίτου, ἐνῶ τὸ 1933 δὲν εἰσῆχθη οὔτε ἓνας τόνος ! Ὁλόκληρη ἡ κατανάλωσις ἀραβοσίτου τῆς Χώρας, καλύφθηκε ἀπὸ τὴν ἐγχώριον παραγωγὴν.

Ἡ εἰσαγωγὴ πατατῶν κατὰ τὸ 1931 ἦταν 16.000 τόνοι, ἐνῶ κατὰ τὸ 33 εἰσῆχθησαν μόνο 3.500 τόνοι.

Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰσαγωγὴ βαμβακιοῦ ἀπὸ 10 ἑκατομ. χιλιόγραμμα πῶς ἦταν σὲ 1931, ἔπεσε σὲ 7 1/2 ἑκατομ. χιλιόγραμμα σὲ 1933.

Τὰ τρία αὐτὰ στατιστικὰ δεδομένα, πρέπει νὰ χαίρεταισθουν ὡς νίκης μεγαλειώδεις τῶν παραγωγῶν μας καὶ τῆς φυλῆς μας ὅλης, ἡ ὁποία, ὅταν τὸ θελήσει, μπορεῖ νὰ μεγαλοურγήσῃ ! Ἡμεῖς τὴν χαίρεταισθουμε μετὰ ἐνθουσιασμό, ὡς προάγγελος καλυτέρων ἡμερῶν γιὰ ὅλους μας.

—ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Ἡ Ἑλλάς εἶνε φρουτοπαραγωγός.

Περὶ αὐτοῦ, οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει. Οὐδεὶς ἔχει ἀντίρρηση. Στὸ γλυκύτατον κλίμα τῆς χώρας μας, τὰ ὁπωροφόρα δέντρα εὐδοκίμουν ὅσο λίγες ἄλλες χώρες. Ἡ ἀφθονία συνεισφέρει τῶν φρούτων, εἶνε σὸν τόπον μας πρωτοφανή. Καὶ ὅμως, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τολμοῦν νὰ πλησιάσουν τὰ Ἀθηναϊκὰ ὁπωροπλεῖα. Τὸ γιὰτὶ, τὸ ἀντιλαμβάνεσθε ἀμέσως. Διότι τὰ φρούτα εἶνε πανάκριβα. Τὰ κεράσια ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν 40 δρχ. κατ' ἑκάστην καὶ φτάνουν στὴν 30 καὶ 26, τὰ χειρότερα. Τὰ βερούκοκα τὸ ἴδιον ἢ σχεδὸν τὸ ἴδιον.

Γιὰτὶ ἡ ἀκρίβεια αὕτη ;

Πρόκειται περὶ ἀπανθρώπου ἀισχροκερδείας :

Ὀχι τόσο. Ἀς μὴν ἀδικοῦμεν πάντοτε τοὺς πωλητὰς. Φταίει καὶ στὴν περιστάσει αὕτη τὸ Κράτος. Συμβαίνει δηλαδὴ στὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὰ φρούτα, τὸ ἐξῆς ἀμύμητον :

Ἐνῶ στοὺς τόπους τῆς παραγωγῆς τὸν εἶνε ἀφθονα καὶ ἀμύμητα καὶ σήπονται συνήθως καὶ ρίπτονται εἰς τοὺς χοίρους, στὴν πρωτεύουσαν, εἶνε ὀλίγα σχετικῶς καὶ ἀκριβὰ !

Τὸ κακὸ δὲ αὐτὸ τὸ φαινόμενον εἶνε στὴν ἀντιθέσιν νεοελληνικὴν κακομοιρία. Δὲν τρώμε ἀφθονα καὶ φθινὰ φρούτα, γιὰτὶ δὲν ὁπάρχουν ἐπαρκῆ μεταφορικὰ μέσα γιὰ νὰ μᾶς ἔρθουν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ τῶν μεταφορικῶν μέσων δὲν εἶνε νέον. Εἶνε παλαιόν. Καὶ μένει πάντοτε ἄλυτον καὶ πάντοτε ἐκκρεμεί.

Καὶ δὲν μπορεῖ ὁ λαὸς νὰ ἀπολαύσῃ τὰ φρούτα τοῦ τόπου του...

Καὶ ζημιοῦνται οἱ παραγωγοί...

Καὶ δεινοπαθοῦν οἱ ὁπωροπλεῖα...

Καὶ οὐδεμία ἐλπίς ἐπιλύσεως τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ὑπάρχει.

Πρὸς δόξαν τῆς νεοελληνικῆς ὀνηλίας !...

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

11—1 καὶ 5—7 εὐρίσκειται ἡ λατρὸς ΧΡΥΣΟΥΛΑ ἸΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ εἰς τὴν διάθεσιν ἐκείνων πῶς ἔχουν ἀνάγκην τῶν ἐπιστημονικῶν τῆς συμβουλῶν διὰ τὴν αἰσθητικὴν καὶ δερματολογίαν.

Ὁδὸς Καραγεώργη Σερβίας 8

Σατυρική Δελτί

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΘΗΝΑ

Θέλεις να μάθης, μάτια μου, τι είνε α' Αθήνα ;
Ίδου μικρά περιγραφή, και συ έχ ταύτης κρίνε :
'Η πόλις κείται άνωθεν της παλαιάς [κτισμένη,
γνωστή ούχ ήττον πάντοτε ή παλαιά [θα μένη,
γιατ' είνε πλήρης θαιμασιών αυτή [αρχαιοτήτων,
ενώ ή γέα πάντοτε μεστή...**ΑΧΡΕΙΟ-ΤΗΤΩΝ** !...

'Η πόλις από άπειρες χιλιάδες κα- [τοιείται,
κι' είν' όλοι ανεξάρτητοι κι' ελεύ- [θεροι πολίται.
Κατά συνέπειαν αυτών των δύο [δωρημάτων,
ή άτυχής πρωτεύουσα στερείται ά- [πολαύτων,
για δέ τον ανεξάρτητο κι' ελεύθε- [ρο πολίτη,
είνε λαμπρός άπόλαος του γειτο- [νιου το σπίτι !...

'Η άτυχής 'Αθήνα μας στερείται [κι' ύπονόμων,
και ρίχνονται τά περὶ τά καταμεσής [των δρόμων.
Σ' αυτό οι νέοι 'Ελληνες ομοιάζουν [των Φελλάχων,
αν κι' είνε γόνιοι γνήσιοι των Μα- [ταθωνομάχων !

Τώρα μπορεί κι' οι παλαιοί άκόμα [Γ'Αθηναίοι,
να ήσαν φιλελεύθεροι σ' αυτό, κα- [τάως οι νέοι,
τουτέστι να ομοιάζαν οι δρόμοι των [κοιτώνων,
αλήν, φευ ! άφ'ηκαν σκοτεινόν το [πρόγιο οι αιώνες !

'Η άμοιρη πρωτεύουσα τρέφει πολ- [λούς κηφήνας,
άλλ' όμως τρέφει έναντιψ περισσο- [τέρους κόνας.
Πλήν όταν έξαρνα κι' οι μὲν κι' οι [δε υπερπληθύνουν,
κι' αρχίσουν επωίνδυνον κι' όρηγι- [κοί να γίνουν,
στούς πρώτους διανέμεται έν όκα- [ριελ νινίτη,

είς τούς δευτέρους δίδεται αώσσι- [γμει στοιχηγίνη.
Κι' οι μὲν κηφήνες σώζονται και [τρέφονται άκόμη,
άλλ' από σκληροπώματα γεμίζουν [δδ' οι δρόμοι !...
Και τότε α' κινικά ψυχά, μετά [βρακχοιδίων,
αγρώς επιτίθενται κατά των παρο- [δίων,
καθίστατ' επιδημική, ούτως ελπείν, [ή πόλις,
και σώζονται ό δήμαρχος και ό νο- [μάρχης μόλις.

'Η άμοιρη 'Αθήνα μας φημίζεται [πρό χρόνων,
για την νεφελοσκόνη της, την και [λαμβαλομένην.
'Η σκόνη αυτή, άδελφή των Δυθι- [κών έρήμων,

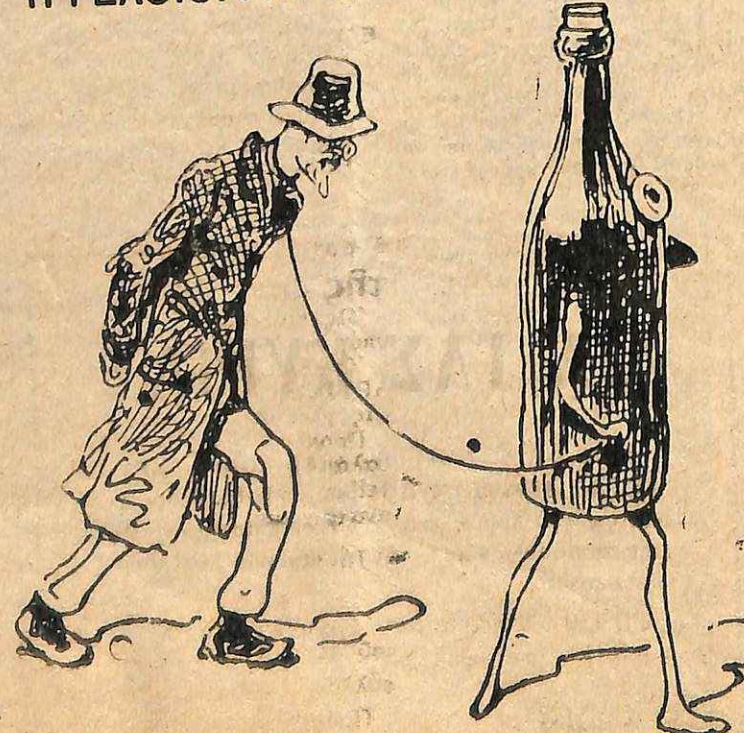
είς τας 'Αθήνας έγινεν εξαίφνης [γαιωκτῆμων,
μέ τρόπο κατακτῆσασα και δρόμους [και πλατείας,
καθώς πολλοί άπ' τούς γνωστούς [γηνεδοκατηματίας.
'Εντούτοις, όσο ήρειον τά φοβερά [στοιχεία,
ή σκόνη κατακάθεται έν άκρη ήου- [χία.
'Αλλ' όταν αήνης άνεμος άνοιω- [πὸς φυσήσει,
ή σκόνη την άτάραχον γαλήνην της [ψ' αφήσει,
την Κεχροσίαν παρευθὺς νέφος λευ- [κὸν σκεπάζει,
κι' εκ των κατοίκων έκαστος άλευ- [ροπώλης μοιάζει !

'Η άτυχη πρωτεύουσα, πλήν των [λοσιών μνημείων,
έχει λιμνάζοντα νερά είς πᾶν αὐτῆς [σημείον.
'Εκ των τελμάτων της αυτών κι' [είς κάθε άντε μήνας,
επιδημία θελατωική γεννώνται ούτως [Γ'Αθήνας.

'Αλλά το πρόγιο καθ' αυτό στε- [ρείται σημασίας,
διότι οι άλλοι κάτοικοι προβαίνουν [είς θυσίας :
Τουτέστιν είς βοήθειαν των άτυχών [θιμάτων,
άλλ' όχι και είς ξήρανση των γε- [φυκῶν τελμάτων.

'Η άμοιρη 'Αθήνα μας δένδρα πο- [λύς δέν έχει,
ή δέ βροχή τούς δρόμους της σα- [γῶς καταβρέχει.
'Ενεκ' αυτού υπό σιάν κανένας [δέν βαδίζει,
κι' είνε φωτιά το έδαφος κι' ό ή- [λιος φλογίζει !

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Ο Μεθύστακας. — Να πάρ' ή όργη ! 'Ός τώρα τά τραθο δ, σα εγώ, τώρα με τραβάει αυτό...

Κι' έτσι σ' αυτό το τρομερό [και φοβερό καμίνι,
για το Δαρνί τραβάει κανείς [δουριστικά να μείνη !
'Αλλά και είς την 'Αττικήν, [πλήν μη κανείς ξεχάσει
πὸς και την σημασίαν των [αὐ λέξεις έχουν χάσει.

Τῷ όντι, Νύκτες 'Αττικάς σημαί- [νει, πρὸς το βράδυ,
να περπατοῦν οι κάτοικοι ψαχτά [μὲν νά σφαλίσουν
'Ορίζων 'Αττικός θά πῃ λεπτή, [φαιώχρους σκόνη,
όπότεν ξέφρως τερπὸς στά βῆνη [τήν σκῶνει.

Τῆς 'Αττικῆς α' μέλισσαι, πὸς σ' [άνθη φτερουγίζουν,
θά πῃ αήτες πὸς κρυφά τις τσέτες [μας ξαφρίζουν,
κι' άνήρ με άλας 'Αττικόν, ὡς [των άρχαίων χρόνων,
άλαταποηκάριος θά πῃ απλῶς και [μὲνον...

'Η πόλις πάσχει έλληνικὴν δεινὴν οὐ- [ρητηρίον,
την νύκτα δ' αὐλακώνεται υπό [κρουῶν μυσίων.
Ναί μὲν απαγορεύεται — και αὐ- [στηρῶς — τὸ οὖρος,
άλλά ό 'Ελλην πάντοτε ὑπῆρξε τρε- [βαδοῦρος,
κι' ενὸ με την κωδάρ του εκπέμπει [θιεύς ήχους,
έχνη της άγρυπνίας του αφήνει είς [τούς τοίχους !

'Η πόλις μας των 'Αθηνῶν στερεί- [ται, κατά νόμον,
αρχιτεκτονικῆς σπιτιῶν, ὡς και σχε- [δίου δρόμων.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

'Ο κουρέας. — Σου βρήκα για τη φαλάρα σου ένα γιατρικό ά- λανθαστο !...
'Ο πελάτης. — Ποιό ;
'Ο κουρέας. — Τις ... περρούχες μου !...

'Επαινος ή βρισιά ;
'Ο κριτικός (στον ξωγράφο). — Το έργο σας 'Γραμμάς μου προ- ξενεί ναυτία. Μόλις το είδα, λίγο έλειψε να... ξεράσω !...

'Ο θεός. — Απεφάσισα ν' αφή- σω όλη την περιουσία μου στους φτωχούς και τούς πεσιμένους.
'Ο άνηψιός. — Σ' ευχαριστώ, θείε μου ! 'Ετσι θα πάρω κι' εγώ το μεριδί μου !...

Στο δρόμο :
Αυό βιαστικοί περτουν ό ένας ά- π'όνο στον άλλον.
'Ο πολιτισμένος. — Κτήνος !...
'Ο χαριάτης. — Περίεργα ένο- μα ! Έμένα με λένε Γιάννη.

'Η μαμά. — Μα είσαι άνοικονό- μητη, Φόρη !... Τόσην ώρα στον καθρέφτη !...
'Η κόρη. — Ναι, μαμά, θαμιάω το δωραιότερο από τά προιόντα σας.
'Η μαμά. — Το χρυσό μου !...

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΑ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΚΑΙ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΡΦΩΣΙ ΤΟΥΣ

ΔΕΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΔΩΡΕΑΝ !...

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» δέν έφείσθησαν ποτέ έξόδων, προκειμένου να ευχαριστήσουν τούς πολυπλη- θείς άναγνώστας των, προκειμένου να τούς δώσουν κάτι το έξαιρετικό, προκειμένου να πρωτοτυπήσουν. Σήμερον πάλιν εύρισκόμεθα είς την ευχάριστον θέσιν να πληροφορήσωμεν το άναγνωστικόν κοινόν των περιοδικών μας, ότι το «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια» πρόκειται να χάρισουν σειράν εκ δέκα άριστουργημάτων της παγκοσμίου φιλολογίας. Τα έργα αυτά θα τ'άποκτήσουν όλοι όσοι αγοράζουν τά περιοδικά μας, χωρίς να υποβληθούν είς ούδεμίαν άπολύτως ιδιαιτέραν δαπάνην...

Χωρίς να κρατούν δελτία... Χωρίς να κάνουν τον παραμικρόν κόπον. Θ' αρχίσουν δηλαδή δημοσιευόμενα έντός των περιοδικών, είς το μέσον ακριβῶς έκάστου τεύχους, είς ξεχωριστό τυπο- γραφικό φύλλο εκ όκτώ σελίδων, ιδιαιτέρως άριθμημένων, είς σχῆμα θον μέγα.

Ο άναγνώστης θα δύναται ν' άφαιρή το ανεξάρτητον αυτό φύλλον, χωρίς να καταστρέφεται καθόλου το περιοδικόν, θα το διπλώνη και θα καταρτίξη την σειράν των φυλλαδίων έκάστου έργου, μέχρι συμπληρώσεώς του.

Έτσι, όταν το έργον συμπληρωθῇ, θα έχη ό άναγνώστης έναν άρτιον και όγκώδη τόμον, τον όποιον θα καλύπτει δι' ι- διαιτέρου δι' έκαστον έργον έξωφύλλον.

Τα έξωφύλλα των δέκα έργων θα τά παρέχουν δωρεάν επίσης στούς άναγνώστας των τά περιοδικά μας. Θα γίνεται δηλαδή το έξής : 'Αμα τη έναρξει της δημοσιεύσεως έκάστου έργου, το δεύτερον φύλλον του έξωφύλλου του περιοδικού θ' άποτελή το ανεξάρτητον κάλυμμα του βιβλίου.

Τα καλύμματα αυτά θα είνε επί έκλεκτού χάρτου, με ώραιάς τριχρώμους εικόνας, τάς όποιας θα φιλοτεχνήση ό ζω- γράφος των περιοδικών μας κ. Γερ. Γρηγόρης.

Τα δέκα φιλολογικά άριστουργήματα, τά όποια θα σάς χάρισουν τά περιοδικά μας, μετεφράσθησαν άριστοτεχνικά- τατα από γνωστούς λογίους μας. Ίδου τώρα πίναξ των δέκα αυτών έκλεκτών έργων :

ΤΟ ΜΕΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ", ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΗ ΤΑ ΕΞΗΣ ΠΕΝΤΕ :

Α'). Τοῦ διασήμου Γερμανοῦ συγγραφέως τοῦ πολυκρότου ρωμάντζου «Εικοσιτέσσαρες ώρες άπ' τη ζωῇ μιᾶς Γυναί- κας», ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΒΑΪΤΚ :

"ΑΜΟΚ

"Η

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΛΑΙΣΙΑΣ,

Β'). Τοῦ γνωστοτάτου Γάλλου συγγραφέως ΚΛΩΝΤ ΦΑΡ- ΡΕΡ :

"Η ΜΑΧΗ,

Τὸ άριστουργήμα, τὸ όποιον έθαύμασαν οι 'Αθηναίοι τελευ- ταίως στάς κινηματογραφικᾶς αἰθούσας της πρωτεύουσας.

Γ'). Τοῦ διαπρεπούς Γάλλου κριτικοῦ και λογογράφου ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΠΟΡΣΕ :

"ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Ο ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ,

Έξαιρετικά ένδιαφέρουσα και άκρως ρεαλιστική βιογραφία τοῦ μεγάλου και πολυπαθοῦς Γάλλου ποιητοῦ της «Σοφίας».

Δ'). Τοῦ μεγάλου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΜΙΡΜΠΩ :

"ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑΣ,

Ε'). Τοῦ διασήμου 'Αγγλου συγγραφέως Ε. Ζ. ΟΥΕΛΛΣ :

"Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ,

Συνταρακτικό άνάγνωσμα, στο όποιο περιγράφεται μία έπι- δρομή των τερατωδών κατοίκων τοῦ 'Αρεως εναντίον της Γῆς !

Η ΔΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,, ΘΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΗ :

Α'). Τοῦ γνωστοτάτου συγχρόνου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΙΩΣΗΦ ΚΕΣΣΕΛ :

"ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ,

Β'). Τοῦ αθανάτου 'Αμερικανοῦ συγγραφέως ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ "ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ,"

Περιπετειωδέστατο άστυνομικό-χουμοριστικό μυθιστόρημα Γ'). Τοῦ διασήμου συγγραφέως και έθνικοῦ ποιητοῦ των Ρώσων ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ :

"ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ"

Δ'). Τοῦ Γάλλου 'Ακαδημαϊκοῦ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ, συγγραφέως τοῦ «Ψαρά της 'Ισλανδίας» και άλλων άριστουργημάτων :

"ΑΖΙΓΙΑΝΤΕ"

Μία παθητική ιστορία άπ' τη ζωῇ τοῦ ίδιου τοῦ συγγραφέως, έξελισσόμενη στο παραμυθένιο περιβάλλον της προπολεμικῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ε'). Τοῦ μεγάλου Γάλλου συγγραφέως ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΖΟΛΑ :

"Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ"

Ρεαλιστικώτατο πολεμικό μυθιστόρημα.

Τὸ πρώτον έργον της σειράς τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»,

"ΑΜΟΚ,,

θ' αρχίση δημοσιευόμενον από τοῦ φύλλου ἀριθ. 540 της 5ης 'Ιουλίου ε. ε.

Ός και παραπάνω γράφομεν, είς το ίδιο αυτό τεύχος θα υπάρχη και το καλλιτεχνικόν έξωφύλλον τοῦ έργου.

Ο «ΑΜΟΚ» τοῦ ΤΣΒΑΪΤΚ είνε ένα από τά μεταπολεμικά ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ. Έχει μεταφρασθῇ δέ είς όλας σχεδόν τάς γλώσσας τοῦ κόσμου και άριθμεί άπειρίαν έκδόσεων.

Πρόκειται περί της ιστορίας ενός ανθρώπου, ό όποιος κα- ταλαμβάνεται υπό της ένδημικῆς έν Μαλαισία νόσου «'Αμόκ» (είδος λύσης και παραφροσύνης), και διαπράττει διάφορα άνατριχιαστικά έγκλήματα, δι' έρωτικούς λόγους.

Τὸ πρώτον έργον της πεντάδος της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

"ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ,, τοῦ ΙΩΣΗΦ ΚΕΣΣΕΛ θ' αρχίση δημοσιευόμενον από τοῦ φύλλου ἀριθ. 411 της 5ης 'Ιουλίου ε. ε.

Πρόκειται περί ενός συνταρακτικοῦ αἰσθηματικοῦ δράμα- τος, μεταξύ δύο Γάλλων αεροπόρων, κατά τὸν παγκόσμιον πόλεμον, γεμάτου συγκλονιστικᾶς περιπετειᾶς, στο όποιο πρωταγωνιστοῦν τά ΝΕΙΛΑΤΑ, ό ΕΡΩΣ και ό ΘΑΝΑΤΟΣ !...

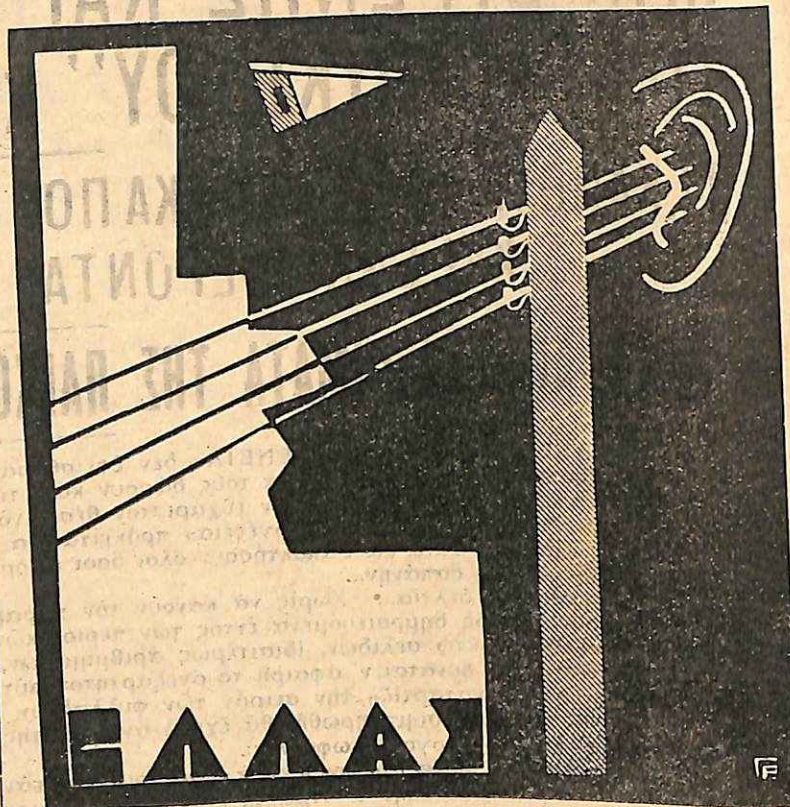
Ο πιο μεγαλειότερος πόθος
κάθε κοσμικής κυρίας και το πιο
γλυκό όνειρο κάθε δεσποινίδος
είναι πως να γίνη ώραία, πως να
γίνη κομψή και να επίσκη τον
θαυμασμόν στις διάφορες δεξιό-
σεις και συναναστροφές. Αυτό
θα το επιτύχουν αν εμπιστευθούν
τις **ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ** των
στην

Δ^Α ΜΑΝΩΛΕΑ

Τα περισσότερα φο-
ρέματα, δείγματα Παριζιάνικης
καλαισθησίας και μοντερνισμού,
εξέρχονται από τον Καλλιτεχνι-
κόν της Οίκου.

11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΟΥΣΙΑ

Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ & ΣΙΑ

77 ΑΙΟΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΡΑΗΑΤ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Ζαχαροπλαστεϊόν **"Παλλάς"**

Βουκουρεστίου 1Γ.

No 1ον) Σάν Φουτίκι.
» 2ον) Ίκλ-Μπλε-μίσ.
» 3ον) Κουκουνάρι.
» 4ον) Ούφάκι.

Κάτωθι Μετοχικού Ταμείου

» 5ον) Καϊμάκι.
» 6ον) Μπραβινέ.
» 7ον) Καρύδας-Φουντούκι.
» 8ον) Άμυγδάλου.

» 9ον) Φουντούκι.

ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ήγγυημένης ποιότητος
Πόλησις χονδρική και λιανική
Μία επίσκεψις αρκεί διά να πεισθώτε.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΛΑΧΕΙΟ
ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» - «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
- ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ - ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» - «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», κατ' όν τρόπον αναδεδειγμέν εις προηγουμένα φύλλα, 62
κερδίσουν τα έξής μεγάλα και πολύσια ΔΩΡΑ :

Ο Α' αριθμός θα κερδίση 1 αυτοκίνητο 3 θέσεων, κλειστό, αξίας....	Δρχ. 150.000.-	αξίας	1.500.-
Ο Β' 1 εικόπεδο στη θάλασσα Κεραυνίας επισκεν των «Ηλυσίων», ιδιοκτησία του διευθυντού μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου πάρκων 464, αξίας	50.000.-	Ο ΙΖ' 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας	1.000.-
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο, με πλήρη εγκατάστα- σιν, αξίας	15.000.-	Ο ΙΗ' 1 γυναικείο κορσέ, αξίας.....	500.-
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας, αξίας.....	8.000.-	Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας.....	500.-
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, αξίας	4.000.-	Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας.....	500.-
Ο Σ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας	2.500.-	Ο ΚΒ' 1 όμπρέλλα ανδρική, αξίας.....	500.-
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας	2.500.-	Ο ΚΓ' 1 όμπρέλλα γυναικεία αξίας.....	500.-
Ο Η' 1 ένδυμασίαν ανδρικήν, αξίας	2.500.-	600 αριθμοί ανά μίαν σειράν εκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», αντί δρχ. 225, αξίας	135.000.-
Ο Θ' 1 αδιάδροχο ανδρικό, αξίας.....	1.500.-	500 αριθμοί ανά μίαν σειράν Ήμερολογίων, δρχ. 200, αξίας	100.000.-
Ο Ι' 1 αδιάδροχο γυναικείο αξίας.....	1.500.-	200 αριθμοί ανά έν διδλίον «Καπετάν Φάν- τασμα», αξίας	12.000.-
Ο ΙΑ' ύφασμα ανδρικό, αξίας.....	1.500.-	100 αριθμοί ανά έν διδλίον «Καπετάν Βρυ- κέλακα», αξίας	3.000.-
Ο ΙΒ' ύφασμα γυναικείο, αξίας.....	1.500.-		500.000.-
Ο ΙΓ' ύφασμα μεταξωτό, αξίας.....	1.500.-		
Ο ΙΔ' ύφασμα μεταξωτό, αξίας.....	1.500.-		
Ο ΙΕ' 1 ντυζίνα πλάκας γραμμόφωνου,			

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 21. Ιουνίου 1934

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

Τò Έβδομαδιαϊόν Λαχείο μας παραμένει ως έχει, εφ' όσον μάλιστα εί λαμβάνοντες μέρος εις αυτό αναγνώσται μας
είναι άπολύτως ευχαριστημένοι και άρκετα δώρα κερδίσουν έβδομαδιαίως.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Τò «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια» είναι τα μόνα περιοδικά που προσφέρουν τόσα δώρα στους αναγνώστας των.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 31^Η

02817 *

ΑΘΗΝΑΙ, 21 Ιουνίου 1934

Η κλήρωσις του παρόντος Έβδομαδιαϊου Λαχείου θα δημοσιευή εις το φύλλον της 2ης Ιουλίου έ. έ.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΑΧΙΑ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΤΗΛ. 23 038

ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ - ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ - ΛΑΜΠΑΙ

Ραρυθάσιον

Ὁ Κομμωτής
σου μελαβάζει
τὰ γυναικεία
κεφαλαία σέ
υπομνήσινα
μέ την γεωλήν
λέχνην του εἰς τὰς
Κομμώσεις
PERMANANT

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛΕΦ. 23,341

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΕΝ ΧΑΛΑΝΔΡΙΩ

